

SPLNĚNÝ ZLATÝ SEN

POSÁZAVSKÝ NOHEJBAL - OD TRAMPSKÉ LIGY PO EXTRALIGU

Středočeský kraj

VITTE
SPORTIVE
NOHEJBALU

TR ČR
NOHEJBALU MUŽŮ
STŘEDOČESKÝ KRAJ

1. místo: 1. SKP	2. místo: 2. SKP
3. místo: 3. SKP	4. místo: 4. SKP
5. místo: 5. SKP	6. místo: 6. SKP
7. místo: 7. SKP	8. místo: 8. SKP
9. místo: 9. SKP	10. místo: 10. SKP

Mekka nohejbalu

Pokud hovoříme o sportu ve vztahu ke Středočeskému kraji, rozhodně nemůžeme opomenout nohejbal. Toto sportovní odvětví, na které právem může být jeho mateřská země pyšná, zde má velkou tradici. Oblastí, která se významným způsobem podílela a dosud podílí na jeho vývoji, je i oblast Posázaví. Mírná či hluboká údolí řeky Sázavy, do ní ústících říček i potoků a blízké okolí vždy lákalo jak k turistickým, tak sportovním aktivitám. Se vznikem trampských osad vznikla i první hřiště a na nich se kromě tehdejší kopané začaly hrát i síťové míčové sporty, volejbal a nohejbal.

Jednou z prvních osad v Posázaví, kde nohejbal našel svůj domov, je osada s možná na pohled nezvyklým názvem Šacung. Nezvyklým ale jen pro toho, kdo se v nohejbalovém světě nikdy nepohyboval. Vězte však, že tento název pro nohejbalovou obec znamená tolik, co třeba v té fotbalové znamenají názvy jako Sparta či Slavia. Vždyť právě na této osadě dodnes probíhá ročně několik nohejbalových akcí. Právě na této osadě se ještě do roku 2010 hrála nejvyšší nohejbalová soutěž. Právě na této osadě vznikl výběrový letní turnaj, později s mezinárodním charakterem, který se postupem času stal nejprestižnějším letním turnajem a který v roce 2011 oslavil své padesátileté jubileum.

Stojí za to poznat na nohejbalové scéně unikátní příběh osady Šacung a stejnojmenného sportovního klubu, které šíří slávu tradičního českého sportu doma i v zahraničí. Příběh, který začal kopáním fotbalového míče přes roztrhanou tenisovou síť v protektorátní době a skončil titulem z nohejbalové Extraligy i Evropského poháru. Prostě, splněný zlatý sen.

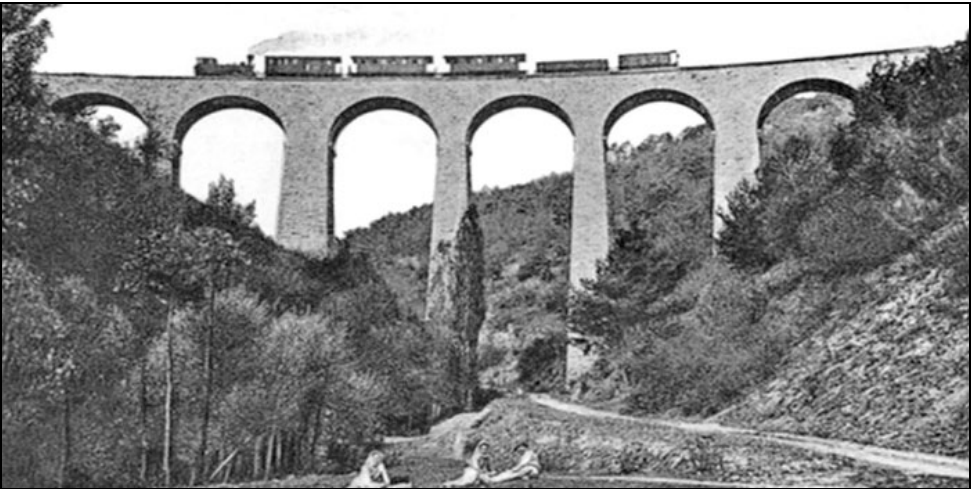

Tak na Šacungu válel fotbalový internacionál Ivan Hašek.

První smeče v Posázaví

Prvopočátek trampských osad, které zcela zásadním způsobem zasáhly do rozvoje nohejbalu na českém území, souvisí se vznikem trampingu v období před první světovou válkou. Hlavní základnou trampingu se stala Praha, kde sice působily různé sportovní a turistické organizace, ale část tehdejší mládeže snila o něčem jiném. O něčem, kde by místo stereotypu měšťáckého života našla určitou nevázanou volnost a dobrodružství. Četba dobrodružné literatury, vesměs o zážitcích z Divokého západu, tuto touhu ještě umocňovala. A tak se zrodil neopakovatelný český fenomén, nový životní styl - tramping. Nazvaný podle knihy *The Road (Cesta)*, z pera spisovatele Jacka Londona. Vztak k přírodě, soběstačnost, nezávislost, pracovitost, kamarádká soudržnost, to vše patřilo k trampingu.

V tehdejší době byl ještě pracovní týden šestidenní, byť sobotní činnost končila dříve. A tak poté, co se zavřela vrata závodů, vyrazili první čeští trampové s krosnou na zádech na výzvědné toulky, vstříc nepoznaným dobrodružstvím. Pěšky, nebo železniční lokálkou mířili z Prahy do dosud civilizací nedotčených míst, kterých tehdy ještě i v blízkém okolí hlavního města bylo plno. Ideálním místem pro jejich noční ohně byla různá údolí, hrdě nazývaná kaňony, potoků, říček a řek. Pramátí českých řek Vltava se tak po indiánském vzoru v trampské terminologii stala Velkou řekou, Berounka Starou řekou, Kocába Hadí řekou a Sázava pak Zlatou řekou.

Na dobové pohlednici Posázavský pacifik přejíždí viadukt u Žampachu.

Zájem o tramping se po prožitých válečných útrapách postupně zvětšoval a dosud neprobádaných míst ve dvacátých letech minulého století ubývalo. Tábořiště a spaní pod širým nebem už trampům nedostačovalo. Chtěli mít na krásných místech, která poznali, své zázemí. A tak nastal počátek výstavby dřevěných srubů, představujících první skutečné osady. I když ve třicátých letech se ne vždy setkával tramping s pochopením, a to zejména u státních úřadů, nový proud už zastavit nešlo.

Jedna z prvních posázavských osad, kde nohejbal našel své místo, je osada Staří kamarádi. Turnaje se zde hrají na několika hřištích do dnešních dnů.

Trampové tehdy pronikli i do údolí Sázavy, tedy do kaňonů Zlaté řeky. Jako první se začaly ve dvacátých letech rodit osady v jednom z mála opravdových kaňonů, skalnatém zářezu řeky mezi Pikovicemi a Kamenným Přívozem. Kdo by dnes neznal jména Josefa „Boba Hurikána“ Peterky, či Zdeňka „Burky“ Buriána, velkých propagátorů nového hnutí. Arizona, U dubu, Stará a Nová Nevada, Arroyo, Dawson, Toronto, Kansas, Hudson, Nebraska, Staří kamarádi, Údolí ticha, Ajax, Údolí temna, Gold Hyde, to byly názvy tehdejších osad, z nichž ty šťastnější zachovaly svůj původní trampský ráz a obyčeje do dnešních dní.

Typická výzdoba osadní chaty se sportovními trofejemi. Tuto nalezneme na osadě Staří kamarádi v Lukách pod Medníkem.

Osady ale lavinovitě vznikaly i dál od Prahy a od ústí Zlaté řeky do Velké řeky. Skagway u Jílového, Měsíční údolí na Konopišťském potoce i Ztracená stopa na Mračském potoce u Poříčí nad Sázavou, Údolí hvězd u Lštení, Údolí pstruhů a Maraňon u Javorníku, Kalifornie u Zlenic, Yukatan a Santa Fé u Senohrab, Údolí obrů, Gold River, Ontario, Gayapos či Hurikán u Poddubí, další Nebraska, Merida a Křikava u Hvězdonic, to byla jména některých osad, které se rozprostíraly i dále proti proudu Zlaté řeky, až k ústí Blanice nad Českým Šternberkem. Jména některých z nich nalezneme i v jiných koutech naší republiky, protože žádné právo na jedinečnost v tomto ohledu neexistovalo.

Z trampských osad se postupně vyvíjely osady rekreační, někdy i sídelní. Sport v této době byl oblíbenou a ceněnou volnočasovou aktivitou a není divu, že právě na osadách vyvstala potřeba vybudování sportovišť. V této době spíše hliněného, v lepším případě pískového plácku, který se stal místem měření sil osadníků, či vzájemné vztahy utužujících meziosadních mačů. Nejčastěji provozovanými sporty se staly v případě většího plácku fotbal (kopaná), u těch menších to byl volejbal (odbíjená) a také právě nohejbal. Zatímco fotbal už se v Čechách hrál někdy od roku 1890 a volejbal od roku 1920, nohejbal byl stále ještě sportem v plenkách, který se neřízeně šířil. Na svůj řízený rozvoj, díky začlenění do struktury sportovních svazů, si musel ještě několik desetiletí počkat.

Také turnaj osady Zapomenutých patří k vůbec nejstarším nohejbalovým turnajům.

A právě posázavské osady byly jedním z míst, kde si nový sport rychle razil cestu vpřed. Nesmělé prvotní pokusy, připomínající spíše překopávanou přes síť, brzy přešly v hru plnou technických fines. Nohejbal začal přinášet osadníkům chvíle zábavy a radosti. Měřítkem kvality se staly osadní nohejbalové turnaje. Nezůstalo jich ale moc, nohejbal se stejně jako další sporty z osad postupem času stěhoval na vesnická a městská hřiště. Zarůstajících plácků, kde volejbalovou a nohejbalovou minulost připomínají již jen dva proti sobě stojící rezavé sloupky sítě, najdeme při dnešní procházce Posázavskou stezkou dost.

Ale ještě stále existují v oblasti Posázaví turnajoví mohykáni, kteří po mnoha desetiletích existence každý rok vítají přední hráče ke hře a k posezení mezi kamarády. Mezi ty nejvýznamnější a tradiční patří turnaje osady Staří kamarádi v Lukách pod Medníkem, osady Merida u Hvězdonic, osady Zapomenutých u Libeře a osady Šacung u Lensedel.

Dalšího ze ctihodných turnajových staříků nalezneme na osadě Merida u hvězdonického jezu, na řece Sázavě.

⚽ Když se trampové šacovali

Jedním z nejstarších míst v Posázaví, kam pronikli trampští zvědové, bylo údolí malého potoka, sbírajícího své vody z travnatých svahů v okolí obce Lensedly. Zmínky o tomto údolí spadají do období před první světovou válkou.

Mapa s vyznačením umístění osady Šacung.

Údolí Honolulu, jak toto místo trampové nazývali, bylo brzy osídleno a vyrostly zde první chaty. Honolulu, Death Wood, Jackson, Quebec, Key West, Strong Heard, to byla jména těch prvních. Později proti proudu potoka vyrůstaly další a další chaty. Dnes místo, kde potok ústí do řeky Sázavy, nese název V Dubsku. Horní část údolí ztratilo svůj romantický ráz výstavbou dálnice z Prahy do Brna.

Tak kdysi vypadalo údolí osady Šacung.

Osada Šacung, nacházející se v tomto údolí, byla založena už v době po skončení druhé světové války. Oficiální vznik osady se datuje rokem 1947, částečným spojením s dalšími posázavskými trampskými osadami Unkas a Key West. Samotný název byl odvozen od slova šacovat. Toto slovo bylo používáno v těžké protektorátní době, kdy peněz nebylo nazbyt. Při placení výdajů, souvisejících s činností osady, docházelo k tzv. šacování, což znamenalo vysypání obsahu kapes za účelem získání potřebné finanční částky. Vlastní termín je zřejmě upravený tvar s německou koncovkou „ung“.

Fotbalisté z osady Unkas dosahovali velkých úspěchů na trampských mistrovstvích.

„Šlo se z vesnice ven mezi Kulháňkovými a Vávrovými z kopce. Tam se přešel potok a zahrnulo se doleva nahoru. Asi po dvoustech metrech se otevře louka pana Hokeho, kolem které jsou chaty, z východu a z jihu chráněné lesem. Unkas začíná vlevo háječkem, ve kterém je dvojchata. Jejími majiteli byli Lujza Duchek a Áda Chrudimský. Rovně nahoru byla v levém rohu chata Vobořilů, směrem doprava za volejbalovými hřišti Vlkovi, v pravém cípu lesa Hrdličkovi, vpravo uprostřed Vlasákovi a potom vpravo dole naproti té dvojchatě Lojza Havránek. Ještě než se přesunul Unkas do těchto míst, postavil si můj otec chatičku až nahoře v lese přibližně nad Kolářovými nebo Mirkem Štastným. Původní společná chata Unkasu leží v dolíčku mezi Šacungem a vesnicí, hned jak se přejde dálnice. Osada Unkas existovala paralelně se Šacungem. Někteří mladší členové Unkasu se spojili s lidmi z osady, která leží dole pod Šacungem v údolí směrem k Sázavě. Staří členové Unkasu už měli rodiny a sportovali jen sporadicky. To mladí chtěli hrát nohejbal a volejbal. Poloha Šacungu jim vyhovovala, protože tam vedle bylo koryto, kterým končila Hitlerova dálnice z Prahy. A tam bylo za sebou pro trampy několik ideálně rovných hřišť, která nepotřebovala žádnou velkou údržbu,“ zavzpomínal Jindřich Vobořil z osady Unkas.

Se vznikem nové osady však bylo nutné vybudovat osadní zázemí. Nedaleko nově vznikající osady byla již řadu let fungující osada Soumrak a tato osada měla svůj sportovní areál. Osadníci ze Soumraku dali tip na koupi chaty s názvem Quebec,

nacházející se na rozhraní údolí potoka a hluboké dlouhé rokle. Po krátkém jednání s majiteli byla chata získána. Bylo však nutné chatu vlatními silami rekonstruovat.

Tak vypadá hlavní část osady Šacung dnes.

„Za okupace Němci jsme u Lensedel objevili chatu Quebec. Složili jsme se na ní a koupili jí. Tam naše celá žižkovská parta začala jezdit. Já když jsem tam šel poprvé, tak jsem vůbec neměl tušení, kde to je. Byli jsme v hospodě ve vesnici až do tmy, tam se nás chytila nějaká hezká holka a šla s námi. Jen jsem znal směr, ale neměl tušení, kde přesně to je. Ta holka se na mě nalepila a naštěstí jsme viděli světla, jenže jsem netušil,

Dnešní podoba první osadní chaty Quebec.

že nad chatou je rokle. Takže jsme tam oba sletěli až na dno rokle. Na chatu jsme tenkrát jezdili za zábavou a sportem. Měnila se i jména lidí, co tam jezdili. Hlavně ti, co měli po vojně, tam pak už přestali jezdit. Chodili jsme kopat fotbal na dálniční most

v Senohrabech, to bylo naše oblíbené. Když ovšem někdo překopnul zábradlí a musel jít do údolí pro balon, to byla sranda. Osada pak oficiálně vznikla v roce 1947. I když se to oficiálním vznikem vlastně nedá nazvat. Prostě jsme byli spolu jako žižkovská parta a to, že se budeme nějak jmenovat, z toho nějak vyplynulo. Nebylo to nic nového. Hledali jsme pak dlouho správný název, padala různá jména, až se ujal ten Šacung. Vlajku osady pak vymyslel a nakreslil Láďa Sladovník,“ popsal počátky osadního dění osady v roce 2011 poslední osadní mohykán, pětáosmdesátiletý Stanislav Šulc.

Poslední žijící zakládající člen osady Šacung Stanislav Šulc.

„Peněz tehdy nebylo nazbyt. Jenže protože bylo potřeba stále něco opravovat a rekonstruovat, vozily se z Prahy vlakem různá prkna, desky a tak. Vzpomínám jednou, jak Jarda Buchta přitáhl obrovskou hromadu prkýnek, ale jaksi zapomněl vytáhnout hřebíky a ty z nich trčely. Chtěl to vzít sebou na osadu. Problémy nastaly už v tramvaji na Ohradě, nechtěli nás do ní pustit. Když jsme přijeli do Strašnic na nádraží, tak přijel narvaný vlak a Buchta vymyslel, že vyleze na střechu vagonu. A protože my bychom se s těmi prkýnkami plnými hřebíků dovnitř do vlaku nedostali, tak jsme mu je naházeli na střechu. Když se nám to podařilo, tak si nás všiml výpravčí a začal rvát jak pomínutý. Buchta s ním začal vyjednávat, ale moc se mu to nevedlo. Nakonec to museli řešit policajti a Buchta musel slézt z vagonu dolů. Jak to řešili, tak my jsme mezitím se do vlaku i s těmi hřebíkatými prkýnkami dostali. Nebo si ještě vzpomínám, jak jsme večer chodili do Lensedel ke Kulhánkovi do hospody. On nás tam obsluhoval, my hráli dlouho do noci karty. Pak už ho to jednou otrávil, tak šel spát a řekl nám jen: v troubě je sekaná, v lednici je salám, kořalky jsou v regálu a pivo si točit umíte sami. Takže jsme se obsluhovali sami. Druhý den v neděli jsme tam přišli a každý poctivě zaplatil, co si dal,“ přidává k dobru Šulc tehdejší neopakovatelné zážitky.

Kromě práce na první osadní chatě a při výstavbě dalších chat, se budoucí osadníci věnovali i sportovnímu vyžití, které představovalo koupání v Sázavě a hlavně v té době ještě nový sport - nohejbal. Ten se v padesátých letech hrál na několik set metrů vzdálené ploše za války rozestavěné dálnice, v dálničním zářezu u dřevěného

Tablo Šacungu z roku 1982. V osadní chatě jich najdeme více, z různých období.

mostku, spojujícího Lensedly a Senohraby. Zde bylo vybudováno hřiště z dálničního písku, kam se pro hru muselo nosit vápno a konve s vodou na kropení. Dalším mezníkem v historii osady byl rok 1961. Tehdy osada získala povolení ke stavbě vlastního sportovního areálu. Za místo byl zvolen východní svah nad zalesněným údolím potoka, kde stojí dnešní areál. Postupně zde bylo vybudováno hřiště s pískovým povrchem a bylo obeháno ze všech stran plotem z pletiva.

V osadní chatě Šacungu lze nalézt mnoho trofejí z nohejbalových soutěží.

Roli víceúčelové chaty areálu sehrál vyřazený vagón, ke kterému se váže hned několik příběhů. Ten byl využíván jako kuchyň, nebo jako provizorní ubytovací zařízení pro ty, kteří se věnovali výstavbě dalších chat. Osada již měla svůj pevný řád. Z původního šerifa se stal předseda osady, dále přibýly funkce místopředsedy,

jednatele, pokladníka, zapisovatele, správce majetku, kulturního referenta, revizora a pochopitelně i sportovního kapitána. V roce 1963 tehdejší Místní národní výbor a Jednotné zemědělské družstvo schválily žádost osady o výstavbu skutečné osadní chaty. V krátkém čase také byla chata postavena. Měla malou kuchyň s výčepem piva a verandu. V pozdějších letech doznala dalších úprav a přístaveb. Dnes osadní chata představuje centrum osadního dění.

Druhá rekonstrukce osadního hřiště proběhla koncem roku 1997.

Nohejbal nebyl jedinou sportovní činností osady. Hrál se zde i volejbal a tenis dřevěnými páčkami. Bylo sehráno i několik fotbalových utkání v Choceradech. V zimním období se činnost osady přesouvala do Prahy do restaurací. Tam se pořádaly oslavy Silvestra, společenské večery pro pražské nohejbalisty. Rok 1979 byl ve znamení další velké osadní akce, a to elektrifikace osady. Každý víkend v roce byly prováděny výkopové práce pro uložení kabelových rozvodů. Členů osady přibývalo a osada měla již pevný celoroční program činnosti. Rok začínal jarní pánskou jízdou, pokračoval letními turnaji a dětským dnem, podzimní prací na údržbě areálu a končil zimní mikulášskou zábavou. Časem došlo k rozšíření osadní chaty o další místnost, byl vybudován sklad sudů piva a limonád.

Postupem času bylo nutné sáhnout k rekonstrukci sportovního areálu, zejména hřiště. Problémy způsobovaly zejména deštivé dny, které znemožnily hru na delší dobu. V roce 1988 proto došlo k první zásadní rekonstrukci hřiště, které bylo vybaveno novými drenážemi pro odvod dešťové vody. Pikantností je, že každá polovina hřiště měla jiné schéma drenážních rýh. Též došlo ke změně povrchu hřiště z pískového na antukový. Druhá velká rekonstrukce proběhla v roce 1997, kdy došlo k rozšíření hřiště na parametry, vyžadovanými oficiálními pravidly nohejbalu. Dále k doplnění dalších drenáží, k terénním úpravám uvnitř a vně areálu a k vybudování šatny se sprchami. Zrekonstruovaný areál od té doby umožňoval provozování nohejbalu na té nejvyšší úrovni.

Sportovní areál osady Šacung žije především nohejbalem.

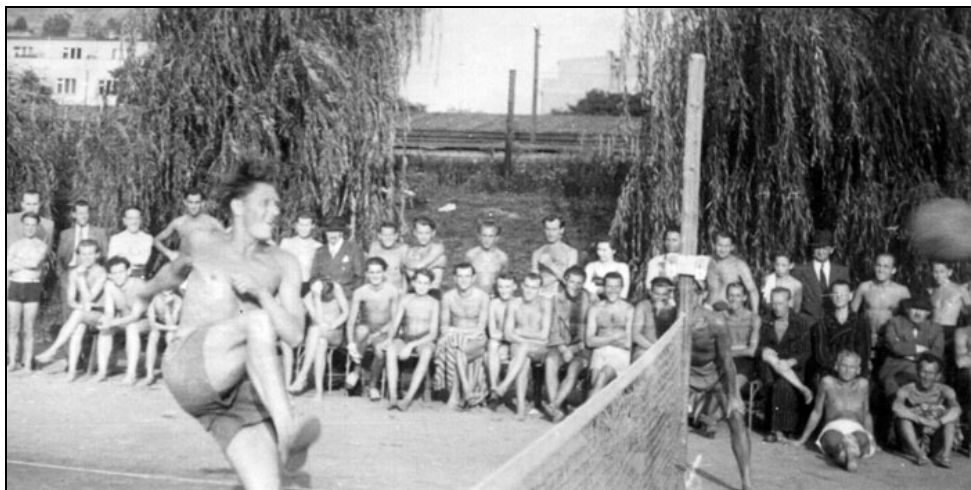
Dnešní osada má s trampskou minulostí a zvyky už jen pramálo společného. Zaparkované automobily vedle hřiště, satelitní antény a další výtobytky moderní éry už navždy zavřely oponu za trampskými časy ohňů a kytar. Tento úděl však postihl většinu kdysi tak slavných osad, nejen v Posázaví. Pověstný trampský osadní duch však vymazat z mysli nelze.

V roce 2011 vedl osadu Šacung z titulu šerifské funkce Václav Vávra (vpravo), vlevo sedí kulturní guru osady Jindřich Volák.

V zajietí nohejbalu

Nohejbal, další český fenomén, má své kořeny datované rokem 1922. Tehdy ještě neměla hra ani psaná pravidla, ani dnešní parametry. Byla to jen taková překopávaná míčem přes natažený provaz, či dokonce záclonu, bez ohraničení čarami. Jako města vzniku jsou udávány Praha a České Budějovice. První nohejbal v přibližně dnešní podobě, tedy hraný přes síť a na čarami vymezeném hřišti, byl prokazatelně hrán v Praze od roku 1936. Velký podíl na rozvoji nové hry mají pražské fotbalové kluby, které nohejbal zařadily jako vhodný doplněk hráčské přípravy. V této době také vzniká název tohoto sportu, nohejbal, kdy vznik této složeniny je nepochybně inspirován slovem volejbal. Později se však užívá i druhý název, fotbaltenis, dnes užívaný jako jeden z mezinárodních názvů tohoto sportu.

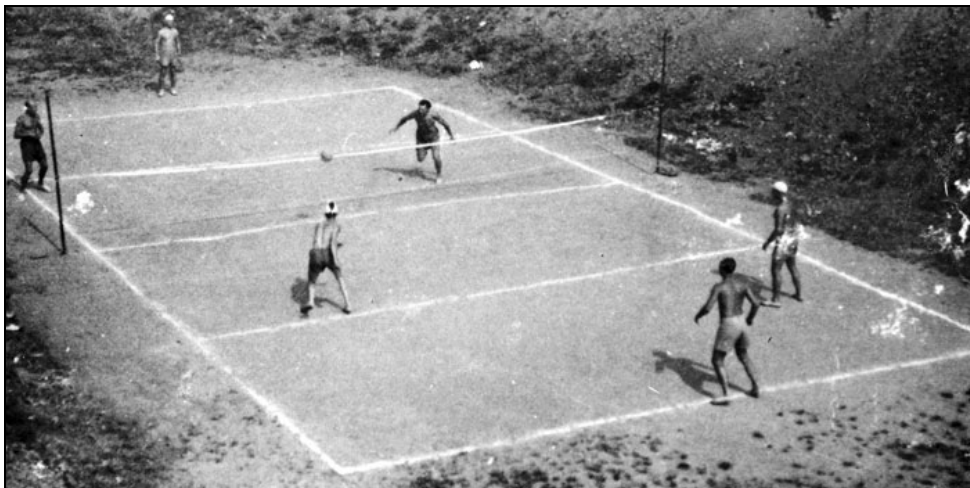

Legendární Josef Bican smečuje na turnaji Žluté lázně v Praze v roce 1942.

Začíná éra osadních turnajů, jejichž tradice trvá dodnes. V roce 1944 byla vydána první pravidla. První, sice ještě neoficiální, ale již organizovanou dlouhodobou soutěží, byla Trampská liga družstev, hraná v letech 1953-61 na osadách v okolí Prahy. První oficiální nohejbalový orgán vzniká v roce 1961, kdy je ustavena pražská komise nohejbalu ČSTV a její soutěže. Brzy jej následovaly další okresy a kraje. V roce 1969 přichází vznik první celorepublikové soutěže, Mistrovství ČSR a ČSSR. V roce 1971 byl ustaven Český nohejbalový svaz, kteří řídí všechny oficiální nohejbalové soutěže v republice a vysílá reprezentační tým na mezinárodní soutěže. V roce následujícím vznikla první celorepubliková dlouhodobá soutěž, 1. liga mužů, později nesoucí i názvy 1. národní liga nebo Extraliga.

V sedmdesátých letech nohejbal expandoval i do zahraničí, ve formě různých výjezdů na exhibice nebo turnaje. K oficiálním mezinárodním kontaktům došlo až ve druhé polovině osmdesátých let. V roce 1987 byla bez československé účasti ve Švýcarsku založena mezinárodní nohejbalová federace IFTA, později přejmenovaná

na FIFTA. Členem se ČSSR stává až v roce 1989, poté v roce 1991 již pod novým názvem ČSFR. Těsně před rozdělením ČSFR na dva samostatné státy se v letech 1991-92 hrála Federální liga mužů. Od roku 1993 se již hrají v Česku i na Slovensku zcela samostatné soutěže. V rámci mezinárodní federace postupně vznikly vrcholné mezinárodní akce. V roce 1991 to bylo Mistrovství Evropy mužů, v roce 1994 Mistrovství světa mužů, v roce 1995 klubový Pohár evropských mistrů, v roce 2000 Mistrovství světa juniorů a žen a v roce 2009 Mistrovství Evropy juniorů a žen. V roce 2010 se mezinárodní nohejbalové hnutí v důsledku rozporů mezi členskými státy rozštěpilo, vedle stávající federace FIFTA tak vznikly další dvě mezinárodní asociace, světová federace UNIF a evropská federace EFTA.

Hřiště osady Šacung na dálničním tělese u Lensedel v padesátých letech.

Současný nohejbal v České republice reprezentují soutěže Českého nohejbalového svazu. Ve více než dvou desítkách republikových jednorázových i dlouhodobých soutěžích, přes padesát krajských a více než devadesát okresních soutěžích se prezentuje přes 400 oddílů s téměř 10.000 hráči. Soutěží se ve všech kategoriích dle věku a pohlaví. V hlavní, mužské kategorii, nalezneme v roce 2011 celkem až 8 výkonnostních soutěžních úrovní (Extraliga, 1. liga, 2. liga, 1-2 třídy krajských přeborů, 1-3 třídy okresních přeborů), dále existují ligové a krajské soutěže žen a mládeže. O organizaci a řízení soutěží se kromě republikových orgánů stará i 14 krajských a více než tři desítky okresních svazů.

Obliba nohejbalu v jeho mateřské zemi pochopitelně nekončí pouze účastí hráčů v oficiální svazové struktuře. Desetitisíce hráčů se účastní rekreačních nebo neoficiálních organizovaných soutěží, jakými jsou například resortní, firemní nebo školní soutěže. V letním období pak jádro neoficiálních soutěží tvoří jednorázové městské a vesnické turnaje, kterých se ročně konají řádově stovky po celé republice. Největší počet hráčů však provozuje nohejbal na rekreační nesoutěžní úrovni. Odborné odhady hovoří o téměř čtvrtmilionu hráčů.

Pohled z mostu u Lensedel na místo, kde stávalo první hřiště osady Šacung.

Šacung a nohejbal. Toto nedělitelné spojení vlastně trvá od minimálně padesátých let minulého století. Někteří pamětníci hovoří o ještě dřívějších začátcích v Praze, kde nohejbal hrávala parta, později tvořící jádro nové osady. Vždyť sportovního ducha a odhodlanost byla devízou většiny z nich. V osadní chatě na čestném místě dodnes visí jeden příklad za všechny.

A jde se na nohejbal! Momentka z padesátých let.

„Výborně Zifreine. Jen zcela malou historku o jednom vlastně dvou obětavcích z malého klubu I. B třídy. Žižkovský Team měl minulou neděli odpoledne hrát mistrovský zápas se Sporilovem na hřišti ČAFC Vinohrady. Sekretář klubu však dodatečně dva dny před zápasem vyjednal tento již na dopoledne, avšak klub neměl možnost uvědomit nijak jednoho ze svých nejlepších hráčů, středního záložníka Boušku,

který odjel v sobotu do své chaty na Brdech. Zbývala ale přece jedna možnost: jít z Prahy v noci ze soboty na neděli pěšky na Brdy a Boušku uvědomit, aby mohl v neděli ráno vlakem přijet. K úkolu se přihlásili mladý hokejový hráč a footballista II. mužstva Ž. T. Zifrein a odchovanec klubu Šnajdr, hrající nyní za divisi SK Slaný. Vyšli z Prahy ve 23 hodin v sobotu a v uvedené chatě byli ve 4 hodiny ráno v neděli, takže Bouška prvním vlakem z Čisovic skutečně s dvěma obětavci dojel do Prahy včas, aby mohl právě nastoupiti k zápasu, který byl vzhledem k špatné situaci klubu v tabulce hodně důležitý. Ani tato bezmezná obětavost však neměla přinést své ovoce, neboť chyběli ještě další hráči. Konečně však bylo mužstvo před zahájením zápasu pohromadě až na jednoho. A tu došlo na Zifreina po druhé. Rychle se svlékl, oblékl dres a trenírky, obul kopačky a bez odpočinku nastoupil a hrál. A jak hrál! Žižkovský Team zápas vyhrál sice jen 1:0, ale v tabulce poskočil o několik míst, takže se již nemusí obávat sestupu do II. třídy! Nejen Bouška, ale i Zifrein byl jedním z nejlepších hráčů mužstva. Právem proto končíme naši stručnou historku tak, jak jsme ji nadepsali: Výborně Zifreine.“ Na stránce z deníku Národní práce nalezneme datum 31.7.1942.

Příprava „dálničního“ hřiště osady pro Velikonoční turnaj.

„Byli jsme parta kluků z pražského Žižkova a bavil nás sport. Na vrchu Vítkově byly plácky a tam se hrály velké turnaje s hadrákem. Byla to doba za německé okupace. Vzadu byl sokolák a pod ním byl poměrně velký plac. Tam jsme chodili hrát. Hadrák jsme kupovali u dvou paní, které je šily. Stály padesátník, byly prošíváné. Jedna z nich dělala lepší, protože je víc prošívala. Ta druhá tam zase dávala náplň z pilin, takže hadrák měl takové zvláštní vlastnosti. Hadráková hra vypadala tak, že na každé straně plácku hráli jeden nebo i dva hráči a strážili svou branku, která se udělala ze dvou šutrů. Hrál se na jeden dotek a snahou hráče bylo dát gól a sám ho nedostat. Byly to tehdy rány jako z děla. Nesmělo se hrát rukama. Buď se hrálo na čas nebo na určitý počet gólů. Byly to velké turnaje a aby byl náboj, hrálo se i o peníze. A ne malé. Přišli třeba chlapi z fabriky, kde brali výplatu 350 korun a klidně hráli o stokorunu. Potom na Ohradě, jak je Pražáčka, to bylo obehnané ohradou, kterou zbourali. Zůstaly tam ale

čtyři tenisové antukové kurty. Na ně jsme nejdříve chodili hrát hadrákem, pak někdo přinesl velký fotbalový balon a hrálo se tím. Prapočátek našeho nohejbalu začal tehdy, když v těch ruinách u tenisových kurtů jednou někdo našel ve křoví rozdrbanou tenisovou síť. To jsme ještě o nohejbalu, že se někde už v Praze hraje, nevěděli nic. Přemýšleli jsme o tom, co se sítí udělat a uvažovali o odbíjené. Jenže my jsme neměli síť kde napnout. Tak jsme sehnali dva kolíky a mezi ně síť natáhli ve výšce asi metr. Nejdříve jsme naprosto neorganizovaně překopávali balon přes síť. Nedělalo nám to po hadrákové průpravě problém, protože kopat s hadrákem bylo daleko těžší. Pak to začalo dostávat rysy nějakých pravidel, hodně podobných těm, která se dnes hrají. Bylo to tak rok, možná dva, před koncem války. Měli jsme už i lajny, dělaly se hroudou vápence, bylo ho tam plno. To se pak přeneslo i na naši novou osadu u Lensedel. Otcem nohejbalu tam byl Jarda Buchta Šleichert,“ vzpomínal na živelný vznik nohejbalu pamětník těchto dob Stanislav Šulc.

Trofeje z Velikonočního turnaje osady Šacung v roce 1952.

Nohejbal byl ale u Lensedel již provozován na velmi blízké osadě Soumrak, která vynikala především ve volejbalu. Turnaje v tomto sportu se zde konaly již ve třicátých letech. Brzy na hřiště Soumraku zavítal i nohejbal.

„Volejbal se zde hrál dlouho, dokonce ve čtyřicátých letech se tady hrála volejbalová Trampská liga. Tak rok po válce se zde začal hrát i nohejbal. I když to ještě nevypadalo jako ten dnešní. Hřiště bylo rozděleno napůl čarou na podání, ta je dneska mnohem blíže k zadní čáře. Vůbec se nechodilo na síť, ale překopávalo se to zezadu, hlavně nártem. Hrály se jenom dvojky. Co si pamatuji, tak se nohejbal sem dostal tak, že ho chlapi v Praze okoukali na Žlutých lázních a ještě někde na Berounce. K hráčům, co se mu věnovali, patřili třeba Bohouš Žďánský, Jaroslav Hrdlička st., Jan Šmolík, Jirka Kokeš z Lensedel, Miloš Ryska. Pak dolů do chaty Quebec začali jezdit kluci, hlavně fotbalisté, ze Žižkova. Tam také vznikla nová osada Šacung. Osadníci ze Šacungu si chodili k nám na Soumrak zahrát, ale většinou tady prohrávali. Jak ale začali hrát Trampskou ligu nohejbalu, tak se zlepšili hlavně na síti a začali vyhrávat. Kromě

Soumraku a Šacungu se taky hrálo na osadě Montana u Lštění. Tam se hrál hlavně volejbal, ale i nohejbal. Vím, když jsem byl malý, že si tam chlapi chodili občas zahrát,“ osvětlil první mezosadní kontakty člen osady Soumrak Jaroslav Hrdlička ml.

Padesátá léta a nohejbalová družina Šacungu.

Každopádně písemné a fotografické záznamy prokazují nohejbalovou hru na osadě Šacung minimálně v roce 1952. Zastavme se tedy na chvíli ještě u tohoto roku a zavzpomínejme. Velikonoční osadní turnaj se odehrál v neděli 13.4.1952 od 8 hodin, a odstartoval tradici velikonočních turnajů „za zvuku fanfár, které zahraje Kačaba,“ jak praví osadní kronika. Z té se dále dozvídáme, že osadník Sladovnick daroval pro hráče turnaje odznaky a osadník Zifrein zakoupil nový míč. Osadník Volák pak zajistil diplomy a tabulky pro vedení turnaje.

Přísný rozhodčí Jiří Soukal st. měl řízení zápasů pevně v rukou.

Turnaj byl hrán jako losovaný a nastoupily v něm dvojice Šleichert st. – Mejtský, Griml – Kunc, Šťastný – Jakob, Sůva – Prošek, Šiška – Řezníček, Zifrein st. – Volák a Soukal st. – Zápotocký. S některými jmény se setkáme i u mnohem mladších soutěží, to už však byli synové těchto hráčů. Turnaj byl zakončen lidovou veselicí v chatě Quebec, vstupné činilo půl litru rumu. To proto, aby se mohl odehrát „turnaj s Rum-unskem.“ Není těžké představit si, o co zde šlo.

Už v této době se ale objevují i tradiční menší či větší neduhy nohejbalu, které jej v nižších soutěžích provázejí dodnes. V propozicích turnaje tak lze nalézt zmínku o tom, že v případě nedostavení se dvojice včas k zápasu, bude zápas anulován. Zajímavá zmínka se objevila i v souvislosti s přátelským utkáním s osadníky ze Zlenic. Ač v reprezentativní sestavě, Šacung na půdě soupeře na druhém břehu Sázavy reprezentoval jak sedláci u Chlumce. „Zájezd do Zlenic dopadl šeredně. Byly stavěny tři nejlepší dvojice a ani jedna nevyhrála. Našim hráčům nevyhovoval terén hřiště a vlající volná síť.“ Jak vidno, i dnešní „skleníkoví hráči“ měli své předchůdce. Také závěr utkání stojí za zmínku. „Řezníček se už na to nemohl dívat, ze zoufalství řval a ztropil velké pozdvižení tím, že spadl ze stráně až do středu hřiště, přičemž se pěkně odřel.“ Byly to tehdy zkrátka veselé časy.

Když ještě nebyla lajnovačka.

Nebyl to poslední přátelák Šacungu a nebyla to ani poslední porážka. Ta další přišla od nejbližší osady Soumrak, kde uspěla jen dvojice Soukala a Zifreina. „Všechny tři zápasy byly dobré až na to, že si naši hráči nechali vnutit dlouhé balony a to Soumrak hraje velmi dobře,“ píše kronikář. Po dalších porážkách už následovala stížnost osadníka Jirmanana z „B“ týmu, že „první družstvo neustále hraje ale také s cizím mužstvem prohrává a špatně reprezentuje. Žádá se náprava.“ Zajímavá je i informace o singlových duelech mezi Jirmanem a Mejtským a Jirmanem a Švarcem. Tím si vítěz obou duelů Jirman řekl o pozvánku do prvního družstva osady. V roce 1952 se také dozvídáme dotaci dalšího turnaje, konaného koncem září. Činila 680 Kčs. Také je známo pořadí turnaje, kde první dvě příčky patřily osadě Soumrak, třetí místo

brala osada Montana a na Šacung zbyla poslední, čtvrtá příčka. Nohejbal si razil cestu mezi osadníky a tak se během roku konalo více turnajů. Vrcholem tehdejšího úsilí bylo meziměstské utkání Šacungu ve Strakonících v roce 1958, které skončilo výhrou Šacungu 4:1.

Na dálniční hřiště vzpomíná i Jiří Šleichert. „*Já byl ještě v té době hodně malý. Vím, že u Fandy Zápotockého, který měl chatu nejbližze hřišti, byl velký a hlavně těžký pytel se sítí, balonama a dalšími potřebami ke hře. Protože to od Zápotockého byla ke hřišti docela dálka, nikomu se nechtělo pytel nosit. Tak se to střídalo. Hřiště mělo povrch z dálničního písku, bylo ho tam v tom zářezu plno a občas se i ze svahů na hřiště sypal. Kousek od hřiště byla nouzová stavba, která tam byla dřív, když se začala stavět poprvé dálnice. Zabral to nějaký pán a pomáhal i se stavbou hřiště. Pamatuji si i to lajnování. Nejdříve se lajnovalo klackem. Protože pak už tam byly hrozně hluboké rýhy, vymyslel Fanda Zápotocký, že se to vylije vápnem.*“

Technický útok Jana Šmolíka a rok 1954.

Zatímco dálniční hřiště v Lensedlech o víkendech sloužilo, v pracovní dny hráči Šacungu hráli a trénovali v Praze, na různých venkovních hřištích, později i v různých tělocvičnách v průběhu zimních měsíců. Od roku 1955 už byl Šacung jedním z členů legendární nohejbalové Trampské ligy, která se hrála od roku 1953 do roku 1961, jako vůbec první organizovaná nohejbalová soutěž. Nejlepším umístěním bylo 3. místo z roku 1961. To již Šacung rok hrál v novém pražském působišti, areálu Dynama Strašnice.

I zde se však ne vždy výkony hráčů dočkaly jen pochvalných komentářů. „*Hráči mají hrát do posledního dechu za čest a barvy své osady. Mít zájem o výsledek zápasu a ne podtrhovat spoluhráče různými připomínkami, které nejsou na místě,*“ je uvedeno ve zmínce z roku 1960. Jako zajímavost lze uvést, že historické prameny přisuzují osadě Šacung prvenství v používání hráčské herní činnosti bloku hlavou (blok nohou pak je přisouzen osadě Havran). Miroslav Šťastný, František Sybal, Jaroslav Zifrein st., Jiří Soukal st., František Černý, František Zápotocký, Jaroslav Šleichert, Jindřich

Volák, vedoucí družstva Jan Kolář, to byla tehdejší hlavní sestava Šacungu v Trampské lize družstev.

Šedesátá léta byla pro Šacung po sportovní stránce úspěšnou dobou. Po zániku Trampské ligy se družstvo osady pod názvem Dynamo Strašnice - Šacung od roku 1962 účastnilo nově založené Pražské nohejbalové soutěže, řízené Komisí nohejbalu Městského výboru ČSTV Praha. V ní se postavilo na stupně vítězů, a to v letech 1963 a 1964 na 2. místě. V roce 1963 byla nad síly Šacungu osada Calvados, o rok později Motorlet. Další ročník soutěže se opět zablýsklo, a to bronzově. Od roku 1968 už hráli hráči Šacung v barvách pražské jednoty Dopravní podniky (TJ DP Praha).

„Neměli jsme špatný mančaft. To se ještě žádná celostátní liga nehrála a hrálo se jen v některých krajích. Největší počet týmů hrálo v Praze, už v šedesátých letech tady bylo několik různých tříd. My jsme hráli s Pepou Novým, Frantou Sybalem, Frantou Černým, Oldou Šálkem, Karlem Vlkem, Jardou „Buchtou“ Šleichertem, Pepou „Doutníkem“ Slavíkem tu nejvyšší na hřišti ve Strašnicích na Hagiboru, vedle Slavie. Potom se začala hrát celostátní liga, to u nás už hrál i Láďa Leffler a Zdeněk Urbanec, z mladších pak Jirka Soukal a Ivan Černý,“ osvětlila dobu před půlstoletím tehdejší opora týmu Jan Kohout.

Na fotografii z roku 1954 ze hřiště u Lensedel zaujme především stanoviště rozhodčího na sloupku sítě.

V tomto období také začala hrát pražské nohejbalové soutěže i nižší družstva klubu. B družstvo mužů načalo své účinkování v roce 1965, C družstvo mužů v roce 1972. Od roku 1973 začalo v soutěži působit i dorostenecké družstvo. Kromě oficiálních svazových soutěží se Šacung od konce padesátých let pravidelně účastnil i tehdejších organizovaných turnajů. Havran, Zapomenutých, Old Wanderers, Praha – Braník, Praha – Vršovice, Hronov, to byla jména turnajů, kde hráči Šacungu o sobě dávali pravidelně vědět. Nebylo výjimkou, že na stupně vítězů se vedle sebe postavily hned dvě sestavy ze Šacungu.

Fotbalový stadion TJ Doubek — pod čestnou záštitou TJ Doubek

VELKÉ TRAMPSKÉ UTKÁNÍ V KOPANÉ

Real Old Wanderers - Žižka Šacung

Neděle 28. srpna 1966

Začátek v 10.01 hod.

Prohlášení šerifa Šacungu: Na mládí my nehledíme, o 10 je porazíme.

Prohlášení šerifa OW: Doubek nebude žižkovská hora Vítkov!!

Kromě nohejbalu žila osada i dalšími sporty.

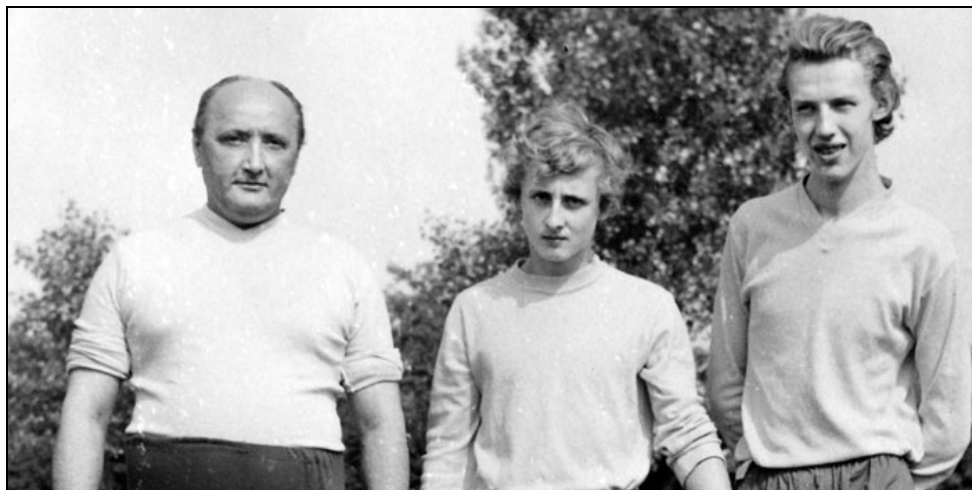
Poslední ročník pražské soutěže v roce 1971 skončil pro „Dopravky“ pátou příčkou a bylo to také zatím poslední účinkování prvního družstva klubu v této soutěži. Pražské nohejbalové soutěže na různých úrovních pak v budoucnu hrála už jen nižší družstva klubu. První družstvo zaměřilo do nově vytvořené celorepublikové soutěže, 1. ligy mužů.

Sportovní esa Šacungu v první polovině šedesátých let, po fotbalovém utkání. Nahoře zleva: Egon Zelenka, Miloslav Prošek, Josef Nový, Jiří Soukal st., Josef Slavík, Miroslav Šťastný, Emil Šiman, Jaroslav Zifrein st., Josef Kohout, Karel Čírtek. Dole zleva: František Černý, Jaroslav Šleichert, František Sybal, Milan Holub, Oldřich Šálek st.

🏆 Mistři ze Šacungu: Mistrovství republiky

Po sovětské okupaci, která narušila snahy o ustavení federálního nohejbalového svazu, byl Aksamitův stadion v pražských Holešovicích v roce 1969 svědkem pro nohejbal velmi významné události. Poslední zářijový víkend se zde konal vůbec první český národní šampionát, který zároveň nesl i statut federálního československého šampionátu. Hráči Šacungu sice na medailové přičky nepronikli, ale vše si bohatě vynahrádili v dalších letech.

Na zlatu z dorosteneckého šampionátu trojic 1972 v Rybitví se podíleli i (zleva) trenér Jiří Soukal st., Petr Zifrein a Oldřich Šálek.

První cenný kov v elitní mužské kategorii zacinkal pro Šacung, resp. tehdy už pražské „Dopravky“, v roce 1975. Ke stříbru to tehdy mezi dvaatřiceti startujícími sestavami na kurtech pražské Solidarity v Braníku dotáhla dvojice Ladislav Ficek, Jiří Soukal ml.

„V semifinále jsme tehdy porazili 2:0 na sety Podolí s Jindrou Žaludem a Zdeňkem Divišem, jednu z favorizovaných dvojic. Ve finále nás čekala hloubětínská dvojice Franty Ticháčka a Pepika Hochmana. Proti nim nám to nešlo, byl to pravák s levákem, s výborným příjmem a útokem. Bylo úplně jedno, na koho jdeme servisem,“ zavzpomínal Jiří Soukal.

Další medaile na sebe nechala čekat šest let, ale stála za to. Byla totiž barvy nejcennější, zlaté. Bylo to vůbec první velké mužské zlato v dlouhé historii klubu. Na stupínek nejvyšší tak v Osnici při deblovém šampionátu vystoupila sestava František Ticháček, Petr Zifrein a Aleš Procházka. První republikové zlato vůbec ale padlo již v roce 1972, kdy se na šampionátu dorosteneckých trojic v Rybitví jím mohla potěšit sestava Oldřich Šálek, Jiří Soukal, Ivan Černý, Petr Tulka, Petr Zifrein.

„My už jsme zde startovali rok předtím, ve stejné sestavě. Tenkrát jsme prohráli s Libercem ve finále. O rok později jsme na stejného soupeře znovu ve finále narazili a

tentokrát už jsme byli lepší my. Měl jsem ale před turnajem problémy, protože mistrovství se konalo pod patronátem Socialistického svazu mládeže. Já nebyl jeho členem a když jsem tam nechtěl vstoupit, hrozilo mi, že bych vůbec nemusel hrát. Ale pak se to nějak urovnalo,“ s úsměvem na tváři Jiří Soukal objasnil běh událostí.

Souboj blokujícího Jindřicha Žaluda (TJ Podolí) s Jiřím Soukalem (TJ DP Praha) na Mistrovství ČSR dvojic 1975.

A borci, hájící červenožluté barvy Dopravek, se činili i nadále. V roce 1984 se urodily hned dva bronzy z obou disciplín. Ve dvojkách jej v Českých Budějovicích vybojovali Stanislav Jirchář s Jiřím Soukalem, ve trojkách se v Mladé Boleslavi potěšili Aleš Procházka, Stanislav Jirchář, Jiří Soukal a Pavel „Bléza“ Janů.

Dvojice DP Praha Jiří Soukal a Ladislav Ficek (vlevo) na mistrovství republiky v Praze v roce 1975 obsadila druhou příčku.

„Standa Jirchář k nám přišel z Děčína i přes nechuť některých lidí z našeho družstva. Já ho viděl jako perspektivního dobrého nohejbalistu, tak jsme se dali dohromady. Standa byl dobrý smečař a dával tomu hodně. Proto přišly i ty úspěchy,“ vysvětloval Soukal.

V roce 1987 přišlo další zlato ze trojic a v Dobříši si jej na hrud' pověsili Aleš Procházka, Ivan Černý, Milan Kuchař a Zdeněk Vítek.

„Finále jsme hráli proti Kobylisům. První set finále jsme vyhráli celkem hladce, druhý set se tahal a před rozhodujícím míčem jsme si dali time-out. Řekli jsme, že Milan nahraje Alešovi k lajně a ten Radana Vašáka na bloku vytluče. Přesně jsme splnili, co jsme si řekli a Aleš vytloukl Vašáka tak razantně, že míč odletěl snad dvacet metrů do autu,“ připomněl další velký úspěch do klubové sbírky Ivan Černý.

Domácí šampionát v Dobříši měl ale ještě jeden zvláštní náboj. A to mezinárodní. Ze Švýcarska totiž do Dobříše dorazili vrcholní činovníci mezinárodní nohejbalové federace IFTA, která ten rok právě ve Švýcarsku byla nově založena.

„Přijeli se tam podívat ze Švýcarska bratři Rothenfluhové se svou sekretářkou. Předávali nám pak trofej za vítězství. Měli tam i projev v němčině, kterému jsem zase tolik nerozuměl. Jediné, co jsem tenkrát z toho pochopil, bylo, že pořád se v něm opakovalo slovo byznys. Pan Rothenfluh si myslel, že z nohejbalu udělá byznys. Brzy byl vyveden z omylu,“ doplnil Černý.

Tři ze čtyř mistrů republiky trojic z Dobříše v roce 1987. Zleva: Ivan Černý, Aleš Procházka, Zdeněk Vítek.

Ve dvojkách, které se hrály ten rok v Žatci, se Aleš Procházka s Ivanem Černým postavili na stříbrný stupínek. Protože v tomto roce se republikové šampionáty nekonaly zároveň jako federální, medailové umístění z republikového šampionátu vyslalo klubové sestavy na celostátní mistrovství do Košic. Zde přišly další dva kovy, stříbro ve trojicích obstarali Aleš Procházka, Ivan Černý, Jirí Soukal a bronz v deblech si odvezli Aleš Procházka, Ivan Černý a Milan Kuchař.

Soukal si na košický šampionát dobře pamatuje. „To si vybavuji. V té době už jsem tolik nehrál, respektive mimo hry jsem dělal i trenéra, vedoucího a pokladníka. Chodil jsem na vedení klubu v Praze na Štvanici. Tehdy to vedli Pavel Koubů a Kodeš. Když jsem za nimi přišel s požadavkem na cestu do Košic na mistrovství celé republiky, tak jediný Kodeš řekl, že když je to tak významná akce a do Košic, tak že nám zaplatí letadlo. Ale ne automaticky i nazpátek, to záleželo na výsledku. Jenže nazpátek už v neděli večer nic neletělo a protože v pondělí ráno už nás čekala práce, tak jsme jeli zpátky celou noc vlakem.“

Výsledkové tabulky na domácím šampionátu 1987 dvojic v Žatci.

„Nebyla to naše první cesta letadlem za nohejbalem. Ještě předtím jsme letěli s Blézou a Petrem Zifreinem na zimní halový turnaj do Ostravy. Blézu jsme našli na letišti trochu přiožralého. On se chudák totiž dočetl ten den v novinách, že někde spadlo letadlo s kubánskými boxery, takže odmítal do letadla s námi nastoupit,“ přidal Černý k dobrou veselou historku a popsal i samotnou hru na košickém šampionátu. „Měl jsem natažený sval na zádech a to mě limitovalo. Blbě jsme prohráli s Kobylisy. Mistrovství dávali i v televizi, v rámci vysílání z kraje. Vždycky některý den dávali pořady z jediného kraje, celý den. A končilo to sportovním přenosem. Tady to byl pořad z Košic o nohejbalovém mistrovství. Redakce měla v plánu vysílat poslední zápas mistrovství, souboj českého mistra republiky trojek se slovenským, což jsme byli my a Košice. My jsme sice Košice v tom přenosu porazili, jenže to už jsme hráli jen o druhé místo. Celé mistrovství se totiž hrálo v jedné skupině šesti družstev.“

Medailové kovy pak zacinkaly i další dva roky za sebou. Rok 1988 přinesl stříbro díky dvojici Ivan Černý, Milan Kuchař a jejím výkonům v Žatci.

„To bylo dvoudenní mistrovství, jeden den se hrály trojky, druhý dvojky. Aleš Procházka ale před akcí dostal zánět zubů, byl s tím na nějaké menší operaci, takže do Žatce s námi nejel. Ve trojici jsem hrál s Milanem Kuchařem a místo Aleše hrál Luboš Veselý. Moc jsme nezazářili. Ve dvojkách jsme hráli s Milanem a vrátili jsme se k takovému stylu nohejbalu, že si smečar obíhá servis. Což jsme byli jedni z mála. Ve finále jsme hráli

proti Podolí, to byl Jindra Žalud s Jirkou „Krokodýlem“ Stojanem. Ve třetím setu za 9:9 jsme chytili Žaludovi patový úder, Milan mi to nahrál, já trefil lanko sítě a míč zůstal u nás,“ uvedl Ivan Černý.

První singlový titul pro Šacungu zajistil Vladimír Babka na Mistrovství ČR 2004 v Opavě.

V událostmi nabitém roce 1989 se zrodilo v Ostravě další trojkové zlato, a to zásluhou sestavy Aleš Procházka, Ivan Černý, Milan Kuchař, Jaromír Poul.

Ostravský republikový šampionát trojic z roku 2006 ovládla sestava Šacungu. Zleva: Vladimír Babka, Richard Makara, Petr Stejskal.

„Byla to naše klasická sestava, které se v té době dařilo. Z pozice čtvrtého hráče nás v některých zápasech doplňoval Jarda Poul. Hrál se v hale, protože venku celý den přšelo. Na konci června uvnitř v hale bylo hrozné vedro, snad sto stupňů. Klimatizace nebyla, nevětralo se. Potili jsme se, i když se jen sedělo. Prvně v životě mě po turnaji

chyťaly křeče. Ve finále nás zase čekalo Podolí, byl to Jindra Žalud, Jirka Stojan a Kamil Průcha. Nastala tam zajímavá situace po hladce vyhraném prvním setu. Ve druhém jsme také hodně vedli a ještě ho prohráli. Ve třetím jsme je úplně deklasovali. Takže první a třetí set byl rozdíl dvou tříd,“ popsal podrobnosti Černý.

Debl Šacungu Jiří Holub a Jiří Doubrava vyválčil na Mistrovství ČR ve Vyškově v roce 2008 stříbrnou medaili.

Prísun drahých kovů z republikových šampionátů mužů se v devadesátých letech zastavil. Jedinými dvěma zápisy, které ještě silná generace osmdesátých let dokázala zvládnout, bylo vlastně repete z úspěšného roku 1987. Tentokrát se v Sedlčanech v roce 1991 radovala zlatá trojice Jiří Doubek, Ivan Černý, Luboš Veselý, Roman Zajíc a druhý den ve stejném městě se Jiří Doubek a Ivan Černý prokopali ke stříbru ve dvojicích. Moc nechybělo a místo stříbra se zalesklo i druhé zlato.

„Tam už jsem plnil roli spíše toho čtvrtého. Na mém místě hrál mladý Roman Zajíc a hrál dobře. Ke konci turnaje jsme ale vsadili na zkušenost a na poslední asi dva zápasy jsem Romana vystřídal. Ve finále jsme dali celkem hladce 2:0 Plzeň. Titul z trojic nebyl zase tolik očekávaný, o to více se večer slavilo. Jirku Doubka jsem doslova k ránu táhl domů. Pak nás ráno vzbudili, že jdeme na dvojky. Rozhodovalo se, kdo vůbec půjde hrát. Já jsem s Jirkou předtím dvojky nehrál kromě pár zápasů na tréninku. Nikomu se moc po té probdělé noci nechtělo jít, takže nakonec to vyšlo na nás dva. Kupodivu nám to šlo parádně a dostali jsme se až do finále proti Perutkovi s Nadymáčkem z Přerova. Tam po prvním vyhraném setu přišla skoro hodinová bouřka a než se znovu připravilo hřiště, tak se tak dvě hodiny nehrálo. Stáli jsme všichni schovaní v malé boudě, takových padesát lidí na stojáka. Když jsme pak vyšli na dohrání, už to nešlo. Dolehla na nás únava z předchozího dne, rozleželo se to. Už jsme také nebyli nejmladší. Mladá dvojka soupeře den předtím nehrála, takže byli odpočatí. Kdyby bouřka přišla o deset minut později, byl druhý titul,“ řekl Černý.

Devítiletou pauzu, způsobenou generační obměnou kádru prvního družstva klubu, ukončila až bronzová medaile z šampionátu dvojic v Hradci Králové v podání

Martina Březiny a Davida Perutky. V roce 2004 už zacinkaly hned dvě medaile, z toho jedna ta nejcennější. V nejmladší disciplíně jednotlivců jí v Opavě vybojoval Vladimír Babka, bronz ze dvojic pak připojili Richard Žahour, Vladimír Babka a Josef Řehák. O dva roky později je tu znovu zlato, tentokrát z trojic. Ostravu dobyla sestava Richarda Makary, Vladimíra Babky a Petra Stejskala.

„Velmi si vítězství vážíme, protože se hrálo na hřišti s velkými výběhy. Nám vyhovují spíše malé klece. Klíčové pro nás bylo derby, naše druhá trojka hrála riskantně, ale pak v závěru chybovala. Modřice jsem ve finále očekával, ale spíše jejich druhou trojici s Kalasem,“ řekl univerzál Vladimír Babka. *„Někteří současní i bývalí spoluhráči si ze mě vždy utahovali, že ještě nemám titul. Tak po dnešku už mám klid,“* měl jasno nahrávač vítězné sestavy Petr Stejskal.

Šacung přivezl v roce 2008 z republikového šampionátu trojic v Karlových Varech bronz. Zleva: Jiří Holub, Jiří Doubrava, Petr Stejskal.

Silná generace hráčů, včetně reprezentantů, která se v prvním družstvu sešla, zajišťovala medailový příděl i nadále. Rok 2008 znamenal další dvě. Tou první bylo deblové stříbro z Vyškova zásluhou Jiřího Doubravy a Jiřího Holuba.

„Debly jsou o sehranosti. Hráli jsme s Jirkou dnes vlastně úplně poprvé, navíc já se teprve rozehrávám po zpackané loňské sezóně, kterou jsem promarodil. Kdyby nám ráno někdo řekl, že povežeme domů stříbro, nevěřil bych. Sedlo nám to spolu náramně, vyřadili jsme například loňské obhájce Pelikána s Bubniakem z Modřic nebo vždy nebezpečné bratry Suchých z Čakovic. Ale dobrý pocit dnes zatím necítím a chvíli to potrvá“ přiznal Jiří Holub. *„Kdo by řekl, že to dotáhneme tak daleko? Mrzí mě ale, že jsme to nedovedli úplně do konce. I tak jsem ale vnitřně spokojen, říká se o mně, že nejsem dobrý deblista a teď si vezu stříbrnou placku. Snad nebude poslední,“* usmíval se Jiří Doubrava.

V Karlových Varech si Šacung na šampionátu trojic došel pro bronz, odkud ho přivezla formace Jiří Doubrava, Jiří Holub, Petr Stejskal.

„Jasně tu čněly nad ostatními dvě trojice, naše druhá sestava a domácí první sestava. Bohužel jejich semifinálový duel byl předčasným finále, což potvrdila i pozdější jasná výhra Varů ve finále. Zápas nejen dle mého názoru ovlivnilo několik nepřesností od rozhodčích, jejichž pochybení sportovně přiznal i soupeř. Jenže to už stačil protestující Doubrava obdržet žlutou kartu a trestný bod ve vyrovnaném zkráceném třetím setu znamenal konec nadějí. Naštěstí se hráči vzpamatovali a zápas o bronz kontrolovali. Medaile je hezká, ale dnes bylo i na titul,“ zhodnotil šampionát trenér Jan Buddeus.

Sestava Šacungu David Ešner, František Kalas, Josef Řehák, Kamil Kanda brala v roce 2009 na Mistrovství ČR trojic v Nymburce zlato, druhá sestava s Jiřím Holubem, Jiřím Doubravou, Petrem Stejskalem a Liborem Šimánkem získala bronz.

Rok 2009 znovu zazářilo zlato, a to na šampionátu v Nymburce v podání Davida Ešnera, Františka Kalase, Josefa Řeháka a Kamila Kandy, bronz na téže akci patřil Jiřímu Doubravovi, Jiřímu Holubovi, Petru Stejskalovi a Liboru Šimánkovi. Bratrovražedný semifinálový duel sice Doubravova sestava stála na výhru, ale i přes drobné zranění Kalase se nakonec z postupu do finále radovala ta Ešnerova.

„Pro nás byl nejtěžší spíše začátek play-off. Tam jsme s pražskou Solidaritou byli napůl cesty domů. Další zápasy jsme měli hodně těžké soupeře, prakticky nejlehčí bylo finále. Měl jsem toho dost. Ve čtvrtfinále s Modřicemi jsem zabíhal na střed, ale míč letěl jinam a já ve snaze změnit pohyb jsem si podvrkl kotník. Když jsem ležel s bolestí na zemi, tak už jsem nevěřil, že to budu schopn dohrát. Potom jsem to ale rozhýbal, zaledoval a hrál jsem. Zajímavé bylo, že od této chvíle z nás spadla deka a hráli jsme lépe. I když hned v derby v semifinále to vypadalo, že nás naše druhá sestava rozstřílí ve dvou setech. Díky jejich nevynucených chybám nás dostali zpět do hry a pak se parádně chytil David Ešner na útoku. Oceňuji i fair-play gesto Jirky Doubravy, který přiznal dotek sítě, který ani rozhodčí neviděli. Ve finále mě překvapilo složení modřické sestavy, čekal jsem, že spíše budou hrát s Topinkou na nahrávce. Rosenberk je mladý hráč a tíha finále na něj asi dolehla,“ zhodnotil František Kalas cestu zlatým šampionátem.

Zatím poslední mistrovský ročník 2010 přinesl zlatou obhajobu ve trojicích,

v Karlových Varech ale Šacung tentokrát vytáhla nahoru sestava Jiří Doubrava, Jiří Holub, Petr Stejskal.

„Zpočátku to bylo z naší strany takové ospalé. Ve skupině byla krize víceméně v každém zápase. Měli jsme hlavně problémy s organizací obrany, kluci vzadu na mě pořád něco pořvávali. Poslední zápas ve skupině byl s první domácí sestavou, ten jsme ve třech setech zvládli a šli z prvního místa. Hlavně jsme se ale konečně na hřišti srovnali. Od té doby se to otočilo a v play-off jsme už všechny zápasy měli pod kontrolou. Na čtvrtfinále s karlovarskými mladíky bylo vidět, že soupeř asi nečekal, že se dostane tak vysoko. Hodně nám postup ulehčili. V semifinále s první trojicí Modřic jsme měli respekt. Jejich trojice vyhrává letní turnaje jak na běžícím páse. Přiznám se, že jsme si tohoto soupeře přáli nejméně. Byl to velmi těžký zápas. Nám se podařil začátek, vyšlo nám i několik bloků a hodně jsme bodovali. Přešli jsme přes Modřice až nečekaně hladce. Ve finále na nás vyšly Čakovice. Jejich hru jsem do té doby nesledoval. Kluci nás varovali, že blokaři Petřinovi to jde parádně a zablokuje co se dá. Po pěti balonech, kterými jsme ho vytloukli, jsem až spoluhráče podezíral, že mě strašili. Mrákava už nebyl v takové fazoně, aby to sám utáhnul. Ve druhém setu to bylo vyrovnanější, ale pak koncovka byla pod naší kontrolou. Vítězství určitě řadím mezi největší své úspěchy,“ byl evidentně v dobrém rozmaru dvoumetrový smečař a blokař Jiří Doubrava.

Šacung obhájil titul na Mistrovství ČR trojic v Karlových Varech v roce 2010. Zleva: Petr Stejskal, Lukáš Klika, Jiří Doubrava, Jiří Holub.

Druhý cenný kov pak v témže roce zařídil ve formě bronzu Jiří Doubrava na šampionátu singlistů v Českých Budějovicích.

„Moje první sety byly dneska na rozehrání. Trochu jsem měl problémy se smečovaným servisem, což by jindy měla být moje velká přednost. Ale poslední dobou se mi začíná dařit spíše ta mezihra, než servis. Každý zápas jsem si tak musel vydřít. Měl jsem dnes hodně třísetových zápasů. V semifinále proti Bíbrovi jsem první set hladce prohrál, což moc psychice nepomůže. Druhý set jsem vyhrál, ale ve třetím se mi nedařilo do něj udělat čistý bod, na všech míčích byl. Hrál opravdu hodně dobře. O třetí místo s

Kolenským jsem rozhodně nebyl favoritem. Potkal jsem se s ním dosud asi čtyřikrát a pokud vím, nevyhrál jsem nad ním ani set. Teď ale na něm bylo vidět, že je zklamaný z nepostupu do finále a troufám si říci, že to odevzdal. Dost mi to tak ulehčilo,“ zhodnotil cestu turnajem Jiří Doubrava.

Jiří Doubrava (vpravo), bronzový singlista z národního šampionátu ročníku 2010, konaného v Českých Budějovicích.

🏆 Mistři ze Šacungu: Mezinárodní turnaje

Každý, kdo sleduje nohejbalové soutěže, potvrdí, že kořením nohejbalu jsou jednorázové soutěže, turnaje. Vždyť právě turnaje jednotlivých sestav dvojic, trojic, později i jednotlivců (či dokonce čtveřic), jsou první formou nohejbalových soutěží.

Spektrum významu turnajů je různorodé. Jsou turnaje na první pohled bezvýznamné, tzv. pouťáky. Mají však nezastupitelný význam pro širší, zejména rekreační veřejnost a nezřídka kdy jsou pro nové hráče vstupní branou mezi registrovanou členskou základnu. Nad nimi jsou turnaje nižší kategorie. Zde se prezentují jak hráči rekreační, tak hráči oficiálních nižších soutěží okresních či krajských. Střední kategorii představují turnaje většinou již zaběhlé delší dobu, s obsazením jak hráčů nižších soutěží, tak i soutěží ligových. Tyto akce lákají již i diváky, kterých se zde schází několik desítek. Turnaj je často zdrojem příjmu pro další činnost pořádajícího klubu. Vyšší kategorii prezentují turnaje s převahou ligových hráčů.

Vítězná trojice TJ DP Praha z turnaje O pohár 30. výročí osvobození, konaného v Prostějově v roce 1975. Zleva: Jiří Soukal, Ladislav Ficek a z TJ Podolí „zapůjčený“ Vít Kopecký.

Nejvyšší kategorii představuje několik turnajů, většinou tradičních, s účastí téměř výhradně ligových hráčů. Takový turnaj už nepředstavuje pouze sportovní, ale i významnou společenskou a propagační akci v daném regionu a má význam pro rozvoj celého nohejbalového hnutí. Elitou mezi turnaji jsou pak mezinárodní akce, konané jak v České republice, tak v zahraničí. Pomineme-li turnaje, hrané jako oficiální soutěže národních svazů, vedle nich existují i právě ty zmíněné tradiční turnaje, které stojí mimo oficiální strukturu, ale přitom se těší obrovskému zájmu a vážnosti mezi hráči i diváky. Bylo by podivné, kdyby tak starý klub, jakým je Šacung, neměl ve sbírce právě trofeje z těchto akcí. Jmenovat všechny ty turnaje, kde se uplatnili hráči Šacungu, a to jak v klubových, tak ve složených sestavách, není v lidských silách. Jsou jich ročně spousty. Autor si troufá tvrdit, že v republice

neexistuje věhlasný turnaj, jehož vítěznou trofej by hráč Šacungu nezvedl nad hlavu.

O vítězství na pražské Poslední smeči neúspěšně usilovala trojice TJ DP Praha s Alešem Procházkou, Ivanem Černým a Milanem Kuchařem.

V České republice jsou minimálně poslední desetiletí mezi evropskou turnajovou elitou řazeny tři mezinárodní turnaje mužů, z toho dva halové a jeden venkovní. Tyto turnaje nejsou pořádány Českým nohejbalovým svazem, ale jinými nohejbalovými subjekty. Všechny tři se hrají v královské disciplíně nohejbalu, ve trojicích.

V roce 2009 se Poslední smeč stala podruhé kořisti klubové sestavy Šacungu. Nahoře zleva: Jiří Doubrava, David Ešner, Jiří Holub. Dole zleva: Josef Řehák, trenér Jan Buddeus, Libor Šimánek.

Prvním z této „Svaté trojice“ je turnaj Poslední smeč, hraný od roku 1984. Koná se v prosinci v Praze 4, ve sportovní hale TJ Pankrác. Na turnajové vítězství Šacung

čekal 16 ročníků a dočkal se až na tom sedmnáctém. Trojice Josef Rezek, David Perutka a Josef Řehák vstupovala do turnaje už v sobotní kvalifikaci a svou pouť zakončila parádním triumfem.

„Byl to poslední rok, co jsme hráli druhou nejvyšší soutěž a hrozně jsme se na turnaj těšili. Jerže nastaly nějaké dohady se sestavou a došlo ke změnám. Nakonec jsme šli hrát spolu s Davidem Perutkou a mladým Pepou Řehákem, který byl čerstvou posilou z pražské Solidarity. David hrál zkušeně, ale výborně zahrál právě Pepík. Šlo nám to a drželo se nás i nezbytné štěstí. V semifinále turnaje jsme vyřadili Plzeň a ve finále pak zdolali 2:1 Modřice. Vzpomínám, že nám v hale fandilo hodně lidí a ti se na nás pak vrhli. Byla to paráda, vždyť jsme porazili všechny extraligové favority,“ popsal premiérový počin Josef Rezek.

Druhý klubový triumf šacungských barev nese číslovku 2009. Čtveřice Jiří Doubrava, David Ešner, Jiří Holub, Josef Řehák se vypořádala nejen s českými protivníky, ale ve finále si poradila i s dominujícími Slováky. Už svůj třetí vítězný zářez na této akci si připsal zkušený nahrávač Josef Řehák. Ten první dosáhl v barvách Šacungu, druhý jako hráč českého reprezentačního výběru.

Předvánoční atmosféra pražského mezinárodního turnaje Poslední smeč.

„Každý byl jiný. Ten první v roce 2000 se nečekal, sestava s Pepou Rezkem a Davidem Perutkou nám sedla a nakopla mě nahoru. Zjistil jsem, že se dá hrát s každým bez přehnaného respektu. Ten další v roce 2006 byl už očekávanější. Moji spoluhráči Fanda Kalas i Jirka Holub hráli v životní formě, naše trojka měla sílu a věřila si. Byla to určitá satisfakce za předchozí neúspěch na mistrovství světa. Dnešní triumf nedokáži hned hodnotit. Každopádně to nebylo lehké, sobotní výkony ve skupině byly kolísavé, v neděli to bylo lepší. Trochu nás svazovalo, že po výhře na mistrovství republiky jsme byli bráni jako jeden z hlavních favoritů. Jak jsme ale postoupili do semifinále, spadlo to z nás a chtěli jsme si to vychutnat. Ve finále jsme kupodivu takový respekt ze Slováků neměli, těšili jsme se na ně, domluvili se na obraně a vyšlo to,“ vysvětloval Řehák.

Jiří Holub při obranném zákroku na pražské Poslední smeči v roce 2009.

Druhým ceněným halovým turnajem je nejmladší z trojice akcí, vsetínský Austin Cup, konaný prvně v roce 2002. Tehdy ještě jako součást domácího pohárového seriálu, v pozdější době už turnaj tento statut nenesl a stal se nsvazovou akcí. Přes stříbrná a bronzová medailová umístění se Šacung k triumfu propracoval na jubilejním 10. ročníku turnaje v roce 2011. Zlato obstarala trojice úřadujících mistrů republiky trojic, Jiří Doubrava, Jiří Holub, Petr Stejskal.

Šacung zásluhou Petra Stejskala, Jiřího Doubravy a Jiřího Holuba v roce 2011 zvítězil na mezinárodním turnaji Austin Cup ve Vsetíně.

„V základní skupině to bylo trápení. Především obrana nám prakticky nefungovala, z čehož plynula nervozita a křeč. Naštěstí jsme měli lehčí skupinu, takže se nám i přes dvě remízy podařilo postoupit z prvního místa. Ve čtvrtfinále proti Modřicím se hra zvedla.

Ve třetím setu se ale do vývoje zápasu vložili rozhodčí. Třemi chybnými výroky na obě strany udělali ze zápasu totální frašku. Cením si, že jsme to ani za stavu 7:9 nezabalili a s velkou dávkou štěstí dokázali přejít do semifinále. Bojovnost a sebedůvěra se nám vyplatila i ve třetím setu zápasu s Košicemi, když jsme dokázali zlepšenou obranou otočit ze 4:7 na 10:7. Ve finále z nás všechno spadlo, hráli jsme uvolněně a vyšlo nám, na co jsme sáhli. Poslední zápas jsem si doslova užíval,“ řekl odborníky vyhlášený nejlepší hráč turnaje Petr Stejskal.

Třetímu z prestižní turnajové trojky, mezinárodnímu turnaji osady Šacung, je věnována samostatná kapitola této publikace.

Petr Stejskal (uprostřed) byl v roce 2011 odborníky vyhlášen nejlepším hráčem vsetínského mezinárodního turnaje.

🏆 Mistři ze Šacungu: Pohárové soutěže

Pohárové soutěže klubů v nohejbalu do konce tisíciletí neměly dlouhodobější průběh, byly to solitérní ročníky. Zlom nastal až na začátku první dekády nového tisíciletí, kdy v roce 2002 vznikl nový mužský pohárový seriál, Pohár Českého nohejbalového svazu, hraný formou seriálu několika turnajů. Od začátku byl seriál koncipován s mezinárodním charakterem, takže kromě českých sestav byly k vidění i ty z dalších zemí, především ze Slovenska, ale i z Rumunska, Maďarska, Francie či Švýcarska. Zpočátku se seriálu účastnila i reprezentační družstva, v dalších letech (od roku 2008) už byl seriál určen pouze klubovým sestavám. V českém pohárovém seriálu logicky bodovala pouze tuzemská družstva.

Martin Březina (vlevo) a Martin Spilka (vpravo), spolu s Josefem Řehákem vybojovali pro Šacung bronz na turnaji Poháru ČNS ročníku 2006 ve Vsetíně.

Úvodní ročník, tvořený turnaji ve Žďáru nad Sázavou, Lounech a Vsetíně, nakonec pro Šacung skončil pátou příčkou. Další ročníky se už ale posázavský celek dočkal medailí. Ta první přišla ve druhém ročníku seriálu v roce 2003 a byla v barvě bronzové. Na její tvorbě se podepsali čtvrtou příčkou na trojovém turnaji v Prostějově Josef Rezek, Roman Zajíc, Martin Maršálek, třetí a pátou příčkou na turnaji deblů v Dobříšši dvojice Martina Březiny s Josefem Řehákem a Romana Zajíce s Petrem Stejskalem a pátou příčkou ve Vsetíně trojice Richard Makara, David Perutka, Petr Stejskal.

Ročník 2004, sestávající pouze ze dvou turnajů, přinesl Šacungu další medaili do sbírky, tentokrát se třpytem stříbra. V Karlových Varech se prosadily deblý Richarda Žahoura s Josefem Řehákem na druhé příčce a Richarda Makary s Vladimírem Babkou na čtvrté příčce. Ve Vsetíně pak třetím místem bodovala trojice Miroslav Sachl, Vladimír Babka, Josef Řehák a další body za podíl na druhé příčce připojil Richard Makara v dresu slovenské reprezentace.

Rok 2005 skončil pro oranžové barvy pátým místem a v dalším ročníku se seriál musel obejít bez účasti Šacungu (paradoxně přitom v tomto ročníku byl Šacung pořadatelem jednoho z turnajů). V pohárovém ročníku 2007 už ale byl Šacung znovu ve hře a na konci seriálu se mohl postavit na bronzový stupínek. Zásahu na tom mají především deblisté Jiří Doubrava a Pavol Zvonček díky čtvrtému místu na turnaji ve Vyškově, trojková formace Jiřího Doubravy, Františka Kalase, Josefa Řeháka a Vladimíra Babky s druhou příčkou v barvách reprezentačního výběru na turnaji v Benešově a Jiří Doubrava s Františkem Kalasem, tvořící polovinu trojkové sestavy české reprezentace na vsetínském klání.

Na benešovském turnaji Poháru ČNS v roce 2007 český reprezentační výběr tvořila čtveřice hráčů Šacungu, Vladimír Babka, František Kalas, Josef Řehák a Jiří Doubrava.

Pro rok 2008 získal seriál statut Evropského poháru a novinkou byla účast pouze klubových sestav. Jak vyplývá z názvu soutěže, do konečného pořadí mohla promluvit i zahraniční družstva. Hned první ročník se stal kořistí košického celku, smutnit ale nemusel ani Šacung, čekal ho bronz (a tedy druhá příčka v redukovaném pořadí domácích klubů). Jako první se o něj na turnaji trojic v Košicích postarali čtvrtou příčkou Václav Kadeřábek, František Kalas, Josef Řehák.

„Museli jsme se sestavou improvizovat. Naši nejlepší blokaři Ešner a Doubrava jsou mimo republiku, další blokař Holub se dává dohromady po dlouhodobém zranění. Tak jsme sáhli po mladém a talentovaném Vaškovi Kadeřábkovi z béčka, pro kterého taková akce byla velkým školením. Rozhodně nezklamal a některým smečarům soupeřů zamotával hlavu. Fantasticky hrál ale hlavně Fanda Kalas, byl jednoznačně nejlepším smečarzem turnaje,“ vysekl poklonu spoluhráči tvůrce hry Josef Řehák.

Další bodový zisk zajistila třetí příčkou na turnaji trojic v Přerově sestava Jiří Doubrava, František Kalas, Josef Řehák.

„Nehráli jsme dnes optimálně, v Košicích nám to šlo lépe. Přesto jsme ale důležité body získávali a dokráčeli do semifinále. Tam nás ale znovu čekala košická trojice, která již

třetím rokem drží pohárovou neporazitelnost. Dnes jsme ale na ně neměli, nedařilo se nám na ně nic vymyslet. V zápase o třetí místo je vždy problém najít motivaci po ztrátě nadějí na vítězství v turnaji, ale přeci jen jsme se vypořádali se soupeřem, který došel až nečekaně daleko na úkor některých favoritů,“ řekl nahrávač trojice Josef Řehák.

Zápas Šacungu s Košicemi o třetí místo na turnaji Evropského poháru 2008 v Litomyšli.

Čtvrtou příčkou na dalším trojkovém turnaji v Litomyšli Jiří Doubrava, Josef Řehák a Petr Stejskal udrželi Šacung ve hře o medailové stupně v celkovém hodnocení pohárového seriálu.

Jiří Doubrava při rozhovoru pro Českou televizi na turnaji Evropského poháru v Přerově v roce 2008.

„Čtvrté místo nikdy moc nepotěší, když ze dvou pokusů o medaili nemáte nic. Hodně nám dnes chyběl druhý smečař, Jirka Doubrava byl na útoku na všechno sám a když se

mu přestalo dařit, nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Pepa Řehák i já jsme převážně defenzivní hráči. Mrzí mě obě porážky v závěru turnaje, vždyť jsme minimálně dva výborně rozjeté sety nedokázali dovést do vítězného konce a to se vždy vymstí, protože soupeř se pak psychicky zvedne. Nemělo by se to stávat,“ přiznal Petr Stejskal.

Bronz v konečném pořadí pojistila třetí příčkou na posledním domácím trojkovém turnaji seriálu v Benešově sestava Jiří Doubrava, Jiří Holub, Josef Řehák.

„Byl jsem mile překvapen výkonem, protože na posledních trénincích tomu nic nenasvědčovalo. I proto jsme byli nasazeni jako druhá trojice. Ve skupině problémy nebyly, nabudila nás i kladná remíza s Karlovými Vary. Začali jsme věřit, že bychom mohli pomýšlet vysoko. Ve čtvrtfinále s Janovicemi jsme splnili roli favorita, v semifinále s Modřicemi ale přišly individuální chyby. První set byl na odpis, druhý jsme se zvedli, ale ve třetím jsem opět chybovali v mezihře a poli. V boji o třetí místo to už byl pohodový výkon a jasně vítězství,“ okomentoval výkon nahrávač Josef Řehák.

Urputný souboj Františka Kalase (Šacung VHS Benešov) a Jána Brutovského (DPMK Košice) v rámci benešovského zastavení seriálu Evropský pohár 2008.

Po dvouleté pauze v letech 2009-10, kdy seriál nebyl Českým nohejbalovým svazem vypsán, se znovu kola pohárového stroje roztočila. Ročník 2011 přinesl několik základních novinek, nichž tři zcela zásadní. V seriálu Evropského poháru mohly startovat složené sestavy, a to bez požadavku na shodnou oddílovou příslušnost hráčů. Hodnocení seriálu bylo ve dvou úrovních, jak na úrovni individuální (hráčské), tak klubové. Ještě zásadnější změnou byla pravidla. Poprvé se totiž hrálo podle náročnějších mezinárodních pravidel, tedy mj. na jeden dopad míče na zem. Kdo by řekl, že právě tento „jednodopadový“ ročník skončí pro Šacung premiérovým zlatem v konečném pořadí klubů?

První stavební kámen celkového triumfu položilo bronzové umístění trojkové sestavy David Ešner, Petr Stejskal, Ladislav Štěpař a Lukáš Flaks na turnaji v Přerově.

„Využili jsme dobrého vylosování a základní skupinu vyhráli. Ale zase tak jasně to

nebylo. Poslední zápas jsme hráli s maďarským Szolnokem a pokud bychom prohráli, turnaj by pro nás skončil. Vyhráli jsme ale první set a tím měli postup jistý. S Košicemi ve čtvrtfinále to byl náš nejlepší zápas dne. Naopak semifinále s Žatcem nás nezastihlo v dobrém rozpoložení, soupeři jsme nadělovali dárečky v podobě našich chyb a tím mu to hodně ulehčili. V zápase o třetí místo to bylo hodně vyrovnané, ale věřili jsme si a vyšla nám koncovka, navíc nám svým způsobem pomohli i nepřesní rozhodčí,“ zhodnotil pouť turnajem nahrávač Petr Stejskal.

Premiérový ročník Evropského poháru v roce 2008 uzavíral turnaj v Benešově.

Na deblovém turnaji v Praze 4, na kterém se Šacung mimo hráčské účasti podílel i spolupořadatelsky, se do osmičlenného play-off proboujovaly hned tři klubové sestavy. Zatímco ale Jiří Doubrava s Petrem Stejskalem i Richard Makara s Josefem Řehákem ve čtvrtfinále zaváhali, znovu nečekaně o sobě dali vědět David Ešner s Ladislavem Štěpářem, startující v turnaji na divokou kartu pořadatele. Jejich vítězná tažení turnajem zastavila až košická sestava ve finálovém mači.

„Zpočátku nám to vůbec nešlo. Nakopla nás až docela snadná výhra s Karlovými Vary. Ve čtvrtfinále s Modřicemi byli reprezentanti Kop a Topinka favority. Prohráli jsme první set, pak jsme se zvedli a ve třetím setu David Ešner zlomově zavřel na bloku. V semifinále bylo velké překvapení dne, Český Brod. My si ale na ně věřili a povedlo se nám dodržet taktiku. Ve finále to byl boj. O naší porážce se rozhodlo ve třetím setu, kdy jsem za klíčového stavu odevzdal útok do Peruna, který neomylně bodoval. Jsem ale s druhým místem i předvedenou hrou spokojen,“ řekla devatenáctiletá naděje Šacungu Ladislav Štěpář.

Dalším zastavením seriálu byl středočeský Nymburk. Zde se konaly hned dva turnaje naráz, turnaj dvojic a následně turnaj jednotlivců. Singlové naděje si Šacung moc nedělal, pro zachování naděje na dobré konečné umístění bylo třeba bodovat mezi debly. A to se nakonec znovu podařilo. Znovu mezi okteto nejúspěšnějších zaměřily všechny tři sestavy. Jak Jiří Doubrava s Petrem Stejskalem a Václavem Kadeřábkem, tak David Ešner s Ladislavem Štěpářem, se do semifinále

neprobojovali. Richard Makara s Josefem Řehákem to ale dotáhli až do finále.

První úspěch navrátilce do oranžových barev Richard Makara nepřeceňoval. „Necítím nějakou nostalgii. Po tříleté pauze jsem si zase zahrál dvojku s Pepou Řehákem, se kterým se mi vždycky hrálo dobře. Hráli jsme spolu dobře už v Praze, ale tam jsme o postup do čtyřky zavravorali. Chtěli jsme to napravit právě zde, abychom se pak necítili, že na to nemáme. Dnes jsme měli poměrně dobrý los, někdy je to právě i o tom štěstí. Jednodopadový nohejbal je fyzicky náročnější a ke konci turnaje už se množí nepřesnosti. Každopádně jsem se stříbrem spokojený.“

Jiří Doubrava (vlevo) na tiskové konferenci v Praze, před zahájením nového ročníku Evropského poháru v roce 2011.

Celkové vítězství se ovšem nezrodilo vůbec lehce. Oranžové barvy se před závěrečným turnajem ve slovenských Košicích sice usadily na čele pohárové tabulky, ale hlavním favoritem byli hráči domácího DPMK. K tomu si ještě Šacung velkoryse dovolil před rozhodujícím kláním do dresu svého košického rivala uvolnit na hostování jednoho ze svých nejlepších hráčů, posledního vítěze ankety Nohejbalista roku, Jiřího Doubravu. Sledovaný vzájemný souboj o celkové prvenství v seriálu se nakonec mezi oběma rivaly konal, leč „jen“ v mači o bronz. Šacung totiž v semifinále turnaje padl s Karlovými Vary, ale stejně se vedlo DPMK proti Modřicím. Oba hlavní soupeři Šacungu v tuzemské nejvyšší soutěži mu tak v Košicích paradoxně pomohli svými výkony k seriálovému zlatu. Výhra Košic nad Šacungem v souboji o třetí místo totiž už neznamenal v bodování rozdíl, který by na první příčku vynesl Košické. A pouhý půlbodový rozdíl Šacungu na prvenství v seriálu stačil.

„Hodně nám pomohlo to, že jsme vyhráli základní skupinu a měli tak zajištěn přímý postup do čtvrtfinále. Ve skupině jsme porazili Humenné a uhráli kladnou remízu s košickou druhou sestavou. Malinko jsme měli problémy s mezihrou, proto jsme si s Láďou Štěpařem prohodili v poli strany a bylo to lepší. Ve čtvrtfinále na nás vyšla další domácí sestava, která nás potrápila jen první set, pak už to bylo jednoznačné. V semifinále proti pozdějšímu vítězi z Karlových Varů jsme byli jeden a půl setu lepší.“

Ve druhém setu už to bylo 9:6 pro nás, pak nám ale znovu začala selhávat mezihra a tým i útok. Šlo se do třetího setu a tam už jsme jen dotahovali nastartovaného soupeře. Tento zápas nás stál maximum sil, které pak chyběly v souboji o bronz proti domácí první sestavě s naším Jirkou Doubravou. Nešlo nám už nic, soupeř měl vývoj zápasu pod kontrolou,“ zhodnotil pouť turnajem kapitán Šacungu František Kalas.

Druhé místo na pohárovém turnaji dvojic v Praze v roce 2011 zajistila Šacungu sestava (zleva) Ladislav Štěpař, David Ešner, Lukáš Flaks.

V individuálním hráčském hodnocení se do první desítky protlačili celkem tři hráči, sedmý Štěpař, devátý Ešner a desátý Makara. Co nevyšlo mezi hráči, podařilo se mezi kluby. Šacung tak poprvé získal vítězství v mezinárodním pohárovém seriálu.

U televizní zpravědi se na pohárových turnajích ocitl i David Ešner.

„Je to pro nás další pěkný úspěch. V medaili jsem, příznám se, dost věřil. Ale že to bude

zlatu, to je vždy bonus navíc. Letos jsme se na halový seriál poctivě zaměřili, obětovali jsme mu část zimní přípravy na venkovní ligovou soutěž a vyplatilo se. Využili jsme i toho, že jako mistr Extraligy jsme mohli do jednotlivých turnajů nasazovat více sestav. S výjimkou dvou turnajů nám všechny sestavy pravidelně postupovaly do play-off a bodovaly. Pohárová soutěž se poprvé hrála na náročná jednodopadová mezinárodní pravidla a bylo to určitým oživením. Řada hráčů, našich i soupeřů, se ale s těmito náročnějšími pravidly setkala v soutěži poprvé, proto bylo těžké dopředu předvídat, jak to všechno dopadne. Vlastně bylo zajímavé, že třeba naši reprezentanti, kteří tato pravidla už mají zažitá, ne vždy byli na stupních vítězů. Ale nahradili je jiní, jako třeba David Ešner či Láďa Štěpař. Právě pro takové hráče, jako je mladý Štěpař, měla soutěž velký význam. Dostali příležitost se ukázat reprezentačním trenérům,“ okomentoval velký klubový úspěch trenér družstva Jan Buddeus.

Jeden malý dloužek ale Šacungu do této doby přece jen zůstal. V dosavadních ročních seriálu totiž zatím nedokázal ani jeden z pohárových turnajů vyhrát, jako klubová sestava. I to je další výzva do budoucna. Je jen smutné, že největších klubových úspěchů v historii, vítězství v Extralize a vítězství v Evropském poháru, se nedožili někteří z těch velikánů klubové historie, které nohejbalové nebe předčasně povolalo. Milan Kuchař odešel ve věku 35 let, Alešovi Procházkovi bylo 51.

Ladislav Štěpař zajistil Šacungu v ročníku 2011 největší bodový přírůstek do hodnocení Evropského poháru a pomohl tak svému klubu k celkovému vítězství.

🏆 Mistři ze Šacungu: Reprezenační turnaje

Nejvyšším oceněním kvality hráče je účast v reprezentačním družstvu a vrcholem pak účast na některém z evropských nebo světových šampionátů. O stupínek níže, než tyto šampionáty, stojí v soutěžní hierarchii mezinárodních akcí turnaje Světového poháru, další turnaje reprezentačních výběrů a mezistátní utkání. Vesměs se tyto akce konají jako doplněk šampionátů, či jako jeho náhrada v roce, kdy se šampionát nekoná. Těchto akcí se stejně jako mistrovství světa či Evropy účastní právě pouze reprezentační výběry.

Reprezentant Josef Řehák (vpravo) přivezl z mezinárodního turnaje Světového poháru Bihorul Trophy 2006 v rumunské Oradee stříbro.

Za průkopníka mezinárodního pohárového seriálu mužských reprezentačních výběrů je považován žatecký Eurocup z roku 1988, vůbec první akce, která vznikla organizační spoluprací Českého nohejbalového svazu a tehdy nově založené mezinárodní nohejbalové asociace IFTA. Čas však plynul a ojedinělá akce nenalezla další následovníky. Ti přišli až na konci devadesátých let, kde se akce se statutem světového poháru hrála několik let v Brazílii. Turnaje s účastí reprezentačních týmů evropské nebo světové scény se konaly i v České republice, vzpomeňme třeba karlovarský Czech Open. První domácí akci, která nesla statut Světového poháru, byl až mezinárodní turnaj v Prostějově z roku 2006. Na prostějovskou akci navázal v letech 2007-08 mezinárodní turnaj v Nymburce. Další nymburský turnaj z roku 2010 již nesl pečeť Světového poháru, ale tentokrát nové asociace UNIF.

Bylo by podivné, kdyby na těchto akcích o sobě nedali vědět i reprezentanti, kteří v domácích soutěžích oblékali dres Šacungu. V rámci Světového poháru první velkou stopu zanechali za sebou jeho hráči, kteří se představili na turnaji v Prostějově v roce 2006. Podle očekávání se v konkurenci čtyř nejlepších světových týmů (Česko, Slovensko, Rumunsko, Maďarsko) do finálových duelů všech tří jednotlivých disciplín probjovali největší rivalové, tedy hráči bývalé česko-slovenské federace. A

byli to právě slovenští hráči, kteří si odvezli třikrát zlato. S jedním z nich se mohl potěšit i Richard Makara.

Na turnaji Světového poháru v Prostějově v roce 2006 se představili čtyři hráči Šacungu.

„Ve finále trojek jsme pracovali precizně v obranné hře a donutili soupeře k chybám. V rozhodujícím setu nám vyšel začátek, Češi už se pak nechytili,“ popsal stručně Makara triumf. Jeho vítězství ale znamenalo zklamání pro jiné. Finálovou výhrou totiž rozesmutil trojici v českém reprezentačním dresu, ve které nastupoval i Makarův oddílový spoluhráč Josef Řehák.

Další stříbro Jiřího Doubravy (uprostřed) se zrodilo na turnaji Světového poháru reprezentačních družstev ve francouzském Marseille v roce 2009.

„Byl jsem zpočátku trochu nervózní, ale srovnalo se to. Slovinci trojice vyhrávají na mezinárodních soutěžích jak na běžícím páse, málokdy chybují. Asi nás srazil i

předchozí vývoj finálových bojů v jednotlivcích a dvojicích. Po prvním vyhraném setu jsme sice byli na koni, ale pak už jsme se tolik neprosazovali,“ řekl zklamaný Řehák.

V roce 2007 zavítal Světový pohár do Nymburka a byť čeští reprezentanti se znovu dívali Slovákům na záda, vyslanci ze Šacungu mohli být spokojeni. Čechy totiž muselo nadchnout další z velmi cenných a ojedinělých vítězství nad slovenskou reprezentací v královské disciplíně trojic. Husarský kousek se povedl trojici Jiří Doubrava, František Kalas, Josef Řehák, kdy zejména „neznámý muž“ Doubrava dělal na postu prvního smečáře slovenské obraně velké potíže.

„Myslím si, že slovenská trojice je momentálně slabší v sestavě s Makarou, než s Brutovským. Říša mi na bloku i na útoku více vyhovuje a klukům vzadu se i lépe pokrývá. Z jejich strany nebylo tolik úspěšných útoků, z naší strany to byla poctivá práce v obraně oproti až nevidaně chybující slovenské trojici,“ popsal příčiny vítězství české trojice Jiří Doubrava.

Na mezinárodním turnaji Tournoi des 5 Nations ve švýcarském Bulle si pro stříbro v roce 2009 dojel i Jiří Doubrava (nejvyšší vzadu) ze Šacungu.

Ten už ale nebyl ušetřen výprasku, který od slovenských hráčů schytali čeští reprezentanti v roce 2010 na turnaji Světového poháru v Nymburce. Protože zde už se hrálo formou utkání s jednotlivými zápasy jednotlivých disciplín, finálový duel se Slovenskem za stavu 1:1 rozhodoval zápas trojic, do kterého zasáhli i Jiří Doubrava a František Kalas, na lavičce pak zůstal třetí z šacungských mušketýrů, Jiří Holub.

„Zahrál jsem si jen v pátek, a to i proti Slovákům ve skupině. Bohužel nám to nešlo podle představ a trenér nás vystřídal. V sobotu jsem se na hřiště ani v semifinále, ani ve finále nepodíval,“ smutnil Holub. Ale ani jeho spoluhráčům do smíchu po zápase nebylo. *„Nedokázali jsme se dostat blíž k síti. Pro Honzu Vankeho je pak těžké se z dálky do výborné slovenské obrany prosadit. Když už jsme já nebo Libor Chytra chytli, tak jsme to nedotlačili. Aby mohl vytloukat blok, rozbíhat si polaře do stran. Slovákům bohužel fungovalo úplně všechno. Brutovskému se dařilo na útoku, dokázal nám i*

dobře vytloukat nebo prostřelovat blok. Perunové v poli a na nahrávce nevyrobili žádnou individuální chybu. My ano a také v tom byl rozdíl. Druhý set naší trojice byl mizerný, nešlo nám nic. Já to načal netrefeným úderem na 0:2. Pak přišlo střídání a než se kluci rozehráli, tak se nakupily další dvě tři chyby. Takový náskok už Slováci nepouští,“ dobře věděl František Kalas.

Český reprezentační výběr na Světovém poháru 2010 v Nymburce skončil druhý za Slovenskem. Šacung zde zastupovali (nahore zprava) Jiří Holub, asistent trenéra Jan Buddeus, František Kalas. Jiří Doubrava na snímku chybí.

Nejhůře ale dopadl Jiří Doubrava. „Střídal jsem a po chvílce jsem neustál razantní úder. Při pádu na zem jsem si vymkl rameno. Bolelo to jako čert, šel jsem ze hřiště, zápas jsme prohráli a já jel do nemocnice,“ stroze objasňoval svůj zápasový příspěvek.

Česko i s Doubravou a Řehákem vítězí na Dni česko-slovenského nohejbalu v roce 2007.

Mezistátních utkání dvou soupeřů v nohejbalové historii nalezneme také dost, v českých zemích se vesměs jednalo o prestižní dvojutkáni Česko - Slovensko, případně trojutkáni Čechy - Morava - Slovensko. Zatím posledním příspěvkem v této oblasti byl v mužské kategorii Den česko-slovenského nohejbalu, hraný v pražské hale TJ Pankrác v letech 2005-07.

Jak z názvu vyplývá, jednalo se o mezistátní duel české a slovenské reprezentace. V roce 2005 utkání sestávalo z dílčích zápasů jednotlivců dvojic a trojic reprezentačních výběrů, žen, juniorů a mužů, později už se hrálo pouze v mužské kategorii, jako součást širší akce, nazvané Memoriál Josefa Bicana.

Zatímco v ročníku 2005 Šacung v utkání svého zástupce neměl, v letech 2006 a 2007 už ano. Druhého ročníku mezistátního duelu se Slovenskem se zúčastnil Josef Řehák. Oba své trojkové zápasy ale prohrál a výhru 5:2 v utkání slavili Slováci. Češi si ale na odvěkého rivala vyšlápli v zatím posledním ročníku akce v roce 2007 a zvítězili 4:3. Kromě Řeháka u toho byli i další dva hráči Šacungu, Jiří Doubrava a František Kalas.

František Kalas, Josef Řehák a Jiří Doubrava (odspoda nad šekem pro vítěze) přispěli k porážce slovenské reprezentace v roce 2007 na Dni česko-slovenského nohejbalu v Praze.

🏆 Mistři ze Šacungu: Mezinárodní šampionáty

Mistr světa, Mistr Evropy. To má sakra pořádný zvuk! I v nohejbale se už nějaký čas zápolí o světové a evropské tituly, a to v kategorii mužů, žen i juniorů. Z obou kategorií silnějšího pohlaví se už svými mezinárodními šampiony může Šacung pochlubit.

Na soustředění československé reprezentace ve Vlašimi v roce 1973 zastupoval barvy TJ DP Praha Jiří Soukal (první zprava nahoře). Tehdy však Češi a Slovinci soupeřili jen mezi sebou.

I když už se šampionáty hrají od první poloviny devadesátých let (1. ME v roce 1991 v Maďarsku a Švýcarsku, 1. MS v roce 1994 v Košicích) a několik hráčů, kteří prošli oranžovým dresem, se mezinárodním titulem mohlo pochlubit, nikdy v době zisku světové nebo evropské trofeje nebyli na soupisce některého z družstev Šacungu. Na svého prvního skutečného vítěze si tak Šacung musel počkat až do roku 2002, kde jej v maďarském Szombathély obstaral ve trojkové disciplíně slovenský reprezentant Richard Makara. Určitě stojí za to si jeden z klubových milníků připomenout.

„Do utkání vstoupila česká sestava s bratry Suchými a Šimáčkem. Na lavičce tak zůstal Ungermann a Fritz. V prvním setu začíná úřadovat Makara, stav 0:3. Poté Slovinci nepochopitelně kazí a je to 3:3. Češi vedou ještě 6:5, ale prohrávají 6:8. Makara vytlučká a zablokovává, Šimáček kazí míč zadarmo. Ostrý servis Martina Peruna dělá velké problémy na jeho příjmu Šimáčkovi, za stavu 6:8 jej střídá Ungermann. Hned však kazí, 6:9, set končí Makara blokem – 8:11. Superofenzivní česká sestava zůstává i pro druhý set a vede již 4:1, když řádí ze svého neobvyklého postu na pravém kolíku Ungermann, boduje i Martin Suchý. Tlak Slováků se stupňuje, ale Ungermann drží české naděje do 6:4. Pak se náhle vše složí jak domeček z karet a je to 6:11! Dlouhání Makara a Perun se totiž začínají prosazovat přes slabý český blok Jiřího Suchého, který na tomto postu v soutěžích nehraje, navíc Makara dvakrát zablokovává, Ungermann kazí, střídající Šimáček je v síti a set hrůzy končí Suchého aut,“ referuje o finálovém zápase v disciplíně trojic zpravodajství z akce.

Světové a evropské šampionáty diváckým nezájmem rozhodně netrpí.

Prvním reprezentantem klubu na mezinárodních mistrovstvích však byl o dva roky dříve deblista Martin Březina. Ten spolu s Jiřím Dvořákem a Josefem Tirpákem na vůbec prvním světovém šampionátu, konaném na české půdě, v Prostějově okusil chuť finálové bitvy se Slováky, ale jeho střídání za Dvořáka mu štěstí nepřineslo. Stříbro bylo bráno jako velký neúspěch, zejména v kombinaci s dalším stříbrem z trojkové disciplíny.

Martin Březina (třetí zprava) byl prvním reprezentantem Šacungu na světovém šampionátu, a to v roce 2000 v Prostějově.

„Zahrál jsem si zápasy ve skupině, v semifinále už jsem se ale na plac nedostal. Což byla škoda, protože tam byla možnost se proti už silnějšímu soupeři rozehrát. Před finále jsem byl trochu nervózní a trenér mi to neulehčil, protože mě poslal střídat místo

Jirky Dvořáka za stavu 8:8 ve druhém setu, když ten první se těsně prohrál. Byl jsem nerozehraný a hned na bloku jsem se dotkl sítě. Trenér mě tam nechal dál a já hned první svůj útok neproměnil, což vyrovnaný zápas rozhodlo. Jinak jsem byl ale rád, že jsem si v reprezentaci zahrál, vždyť jsem v té době nehrál nejvyšší soutěž,“ připomněl svůj reprezentační start Martin Březina.

A byl to Richard Makara, který ve slovenském dresu posílal na Šacung jeden titul za druhým. V roce 2004 znovu přivítal nejlepší světové hráče Prostějov a znovu světový titul z trojic putoval na Slovensko.

„Po prohrané dvojici, která byla krůček od vítězství, zapůsobila ve trojicích spravedlnost. Byl to další z otočených zápasů na mistrovství. Na mistrovství světa jsme vyhráli trojici potřetí za sebou a to už něco znamená,“ mohl být Makara spokojený.

Hráč Šacungu Alexander Skultety (druhý zleva) patřil na světovém šampionátu v roce 2004 v Prostějově k oporám reprezentace USA.

Naopak další vyslanci Šacungu v Prostějově neoslňli. Reprezentant USA Alexander Skultety ve dvojicích se svou sestavou obsadil 6. místo, ve trojicích pak 7. místo. Ještě hůře dopadl singlista Vladimír Babka, jeho až 9. místo bylo pro úřadujícího českého mistra této disciplíny propadákem. Předšampionátovou stáž na Šacungu absolvoval i další ze zahraničních reprezentantů, a to Rus Nikolaj Fedorov. 12. místo mezi jednotlivci a 8. místo ve dvojicích jej ovšem neuspokojilo.

„Nohejbal u nás teprve začíná. Sám jsem do nohejbalu vstoupil jako trenér futsalu. Pobláznil jsem u nás v Soči několik hráčů a naši první mezinárodní akcí byla účast na světovém šampionátu v Maďarsku před dvěma roky. Vzhledem k věku je nám ale jasné, že musíme zapojit do hry především mladé. Do Prostějova jsme odjeli s touhou porazit Američany a Švýcary, což se nám ale nepodařilo,“ trochu zklamaně podotkl Fedorov.

Roku 2005 bylo vrcholnou akcí Mistrovství Evropy v rumunské Oradee. Tradičního zástupce Šacungu, Slováka Richarda Makaru, doplňoval český singlista Vladimír Babka. A zatímco Makara znovu mohl k potěše Šacungu vystoupit na nejvyšší

stupínek, Babka skončil na nepopulární čtvrté příčce.

Okamžiky vrcholné radosti v podání mistra světa trojic Richarda Makary byly k vidění na šampionátu roku 2004 v Prostějově.

„Na začátku prvního setu finálového zápasu trojic se k velkému výkonu rozehrál Tirpák, který táhl český útok. Za stavu 5:4 Tirpák bodovým stopbalem zajistil dvoubodový náskok, Bláha se konečně na bloku prosadil a Česko vedlo o tři body.“

V českém reprezentačním výběru na Mistrovství Evropy v roce 2005 nalezneme i singlistu Vladimíra Babku ze Šacungu (druhý zprava dole).

Slováci nahradili Brutovského Makarou. Ten se uvedl dvěma úspěšnými útoky, kdy vytloukl Bláhův blok nebo útočil podél něj. Za stavu 7:7 Makara zachyboval a Česko opět vedlo. Makara poté znovu Bláhu vytloukl, ale v další výměně nezpracoval těžkou Perunovu rozehru. Makara za 9:8 znovu dokázal prostřelit Bláhův blok, ale Tirpák

odpověděl úspěšným stopbalem. Konec setu jistil Bláhův úspěšný blok. Ve druhém setu narostlo vedení Slováků až na 7:4, Česko však srovnalo na 8:8 zejména díky Tirpákovi. Slováci sáhli ke střídání a za Makaru přišel Brutovský. Rozhodující moment setu byl za stavu 8:9. Tirpák špatně rozehrál podání, Bláha ve složité situaci nenahrál ideálně a Tirpák z těžké nahrávky riskantním stopbalem podruhé chyboval. V rozhodujícím třetím setu se stav posunoval oboustranně až na 8:7. Bláhův další úspěšný blok Martin Perun vynikajícím zákrokem v poli stačil zpracovat, ale další český útok v podání Bláhy znamenal udržení dvoubodového náskoku. Za stavu 9:7 na hřiště za Brutovského přišel do třetice Makara a tradičně začal vytlučeným Bláhovým blokem. Další technická paráda Tirpáka ale znamenala dva mečboly pro českou trojici, Makara však první vytlučením Bláhy oddálil. Třetí Tirpákův technický pokus skončil v síti a bylo vyrovnáno, Makara blokem pokrýl Tirpáka a Slováci rázem vedli. Zápas ukončily chyby na české straně. Špatnou Bláhovu nahrávku do bloku už Tirpák nezvládl napravit a čtyřbodová šňůra Slováků ukončila české naděje,“ píše se ve zprávě ze šampionátu.

Na stupních vítězů disciplíny trojic na Mistrovství světa 2006 v rumunské Oradee stojí i oba zástupci Šacungu, stříbrný Josef Řehák (druhý zleva) a zlatý Richard Makara (čtvrtý zprava nahoře).

O rok později do stejného města, tentokrát ale na šampionát světový, také vyrazili dva zástupci klubu. Matadora Richarda Makaru ale tentokrát doplňoval český reprezentační novic Josef Řehák. Zatímco český reprezentant se opět musel spokojit se stříbrnou medailí z trojic, ve stejné disciplíně získal zlato, kdo jiný, Slovák Makara.

„První set byl zcela ve slovenské režii. Ze 3:6 na 3:10 sólově úřaduje Makara na bloku a v útoku, 3:11 a konec hry. Ve druhém setu jsou Češi v pohodě, vedou 4:1 a 6:2. Slováci přerazují a na 7:7 srovnává Brutovský ulitím. Následují koule Holuba a Patrika Peruna, dvě vytlučení bloku na obou stranách a je to 9:9. Přehlídku útočných chyb načíná Brutovský, následuje Holub a obrovskou minelu předvádí Patrik Perun, 11:10 a český setbol. Na hřiště se navrátivší Makara začíná fungovat. Stav 11:12 a je tu

slovenský mečbol. Holub jej zahání nádherným klepákem, Kalas ale chybuje při nahrávce, 12:13 a další slovenský mečbol. Kalas chybu napravuje v útoku, ale Holuba vytluče Makara, 13:14 a třetí mečbol. Slovákům ho daruje Kalas chybou při útoku,“ je uvedeno v tiskové zprávě.

Aleš Hlavička (první zleva), dvojnásobný mistr světa z juniorského světového mistrovství v roce 2006 v Opavě.

Evidentně zklamán byl Josef Řehák, nahrávач české trojice. „Určitě nám chyběla přesnější mezihra. Spoustu míčů, které jsme měli chycené a byli jsme u nahrávky včas, jsme si dobře nedodali. A to rozhodlo, nic jiného. Obrana Slováků je nejlepší na světě a pro útok to musí být perfektně připravené. Měli jsme i taktické pokyny od trenérů do obrany podle útočícího hráče, takže obranu jsme zvládali. Herní kvalita je na slovenské straně, na dva dopady jsme ale jen kousek za nimi, i když to poslední rok nevypadá, v případě jednoho dopadu je ale rozdíl větší. Bude potřeba změnit koncepci celé přípravy, abychom mohli jeden dopad natrénovat a plnohodnotně konkurovat.“

V témže roce se konal v Opavě i juniorský šampionát, který přinesl Šacungu další radost. Junior Aleš Hlavička se stal mistrem světa jak ve dvojicích, tak trojicích. Hned trojice zástupců Šacungu byla k vidění na dalším evropském mistrovství, konaném v roce 2007 ve slovenském Trenčíně. Jirka Doubrava, Josef Řehák a František Kalas, čeští reprezentanti, kteří to dotáhli ke stříbru. Výše je nepustila trojice slovenského výběru.

„V základu jsme nastupovali s Fandou Kalasem a Honzou Vankem, Jirka Doubrava střídal. Hodně jsme si věřili, byt' jsme ještě nebyli tolik sehraní, Honza Vanke naskočil až na posledních soustředěních. Před finále nás trápili Rumuni po našem nepřesvědčivém výkonu, ale i tak jsme všechno vyhráli bez ztráty setu. Ve finále jsme se vůbec netrápili jejich bilancí, myšlenkami jsme byli na posledním našem vítězství nad Slováky na Supersixu v Nymburce. Nečekali jsme však, že nemáme asi tolik natrénováno a že když jde do tuhého, tolik chybujeme. Více než porážka mě tak mrzí náš předvedený výkon a to, že vlastně jsme soupeři pověsili zlato na krk bez toho, že by

musel podat nadprůměrný výkon,“ okomentoval finálovou porážku nahrávač Josef Řehák.

Josef Řehák (uprostřed), František Kalas (v zákrytu) a Jiří Doubrava (vpravo) si ze světového šampionátu ročníku 2007, konaném ve slovenském Trenčíně, přivezli tradiční stříbro z trojic.

V pořadí třetí světový šampionát, který se konal v českých zemích, se odehrál v roce 2008 v Nymburce. Obehranou písničkou je trojková radost v podání Makary, jenže to už nebyl hráčem Šacungu. Ten zde reprezentovali František Kalas, Jiří Holub, hrající v barvách trojkové sestavy českého výběru.

V pořadí třetí světový šampionát, který se konal na české půdě, hostil Nymburk.

„Mám zase jenom stříbro a ještě sotva lezu. Finálová porážka mě mrzí. Druhý už jsem byl, teď jsem chtěl zlato. Pro národní tým jako celek bylo vystoupení na šampionátu

úspěšné, dva tituly se cení. Ale já nastoupil jen ve trojkách a chtěl jsem si po dlouhém zranění vylepšit náladu titulem mistra světa. Na Slovácích bylo patrné, že jsou nažhavení a nechtějí z Nymburka odjet bez zlata. Skvěle jim zahrál nabuzený Makara a také v defenzivě Ižol s Perunem. My jsme po odstoupení Honzy Vankeho museli pozměnit hru a já se přesunul na post prvního smečáře a blokaře. Dostal jsem se sice víc do útoku, ale narušila se nám koncepce hry. Měli jsme trojku postavenou na tom, že Honza si na bloku zjedná nějaký respekt a já že pomůžu z druhé v útoku. V jednu chvíli už to vypadalo, se nám podaří zápas otočit, ale Makara nám hru svým blokem dokázal velmi zneprůjemňovat a také na útoku bodoval. Měli jsme dva nebo tři setboly, bohužel jsme je neproměnili. Pokaždé přišla naše zbytečná chyba a dostali jsme Slováky nahoru. Atmosféra v hale byla fantastická, diváci dělali mexické vlny a hnali nás dopředu. Hlavní je, že jsme Slováky udolali celkově, je vidět, že už nejsou zase tak bezchybní,“ řekl po finálových zápasech Jiří Holub.

Jediného zástupce pak Šacung vyslal do tureckého Istanbulu, kde se česká reprezentace účastnila 9. Mistrovství Evropy mužů. A set ho dělil od zlata ve trojicích, to stejně jako na posledních šesti šampionátech získali Slováci.

Český reprezentant František Kalas se představil i na Mistrovství světa 2008 v Nymburce. Stejně jako spoluhráč Jiří Holub bral trojkové stříbro.

„Moje pocity z šampionátu v Istanbulu jsou smíšené. Organizace mi velmi připomínala okresní turnaj špatné úrovně. Ubytování na vysoké úrovni nepřebije tragickou organizační stránku. V semifinále jsme ve trojkách narazili na Maďary. Z Maďarska jsme měli velké obavy, ve skupině totiž potrápilo slovenský výběr. Jejich první smečář ovšem proti nám nezačal vůbec dobře a většinu útoků vyházel mimo hřiště, kleslo mu sebevědomí a byl střídán. Ve finále na bloku nezvykle úřadoval Radek Pelikán a k tomu se přidala i naše útočná síla. V prvním setu jsme je jasně přehráli. Krátce po začátku druhého setu došlo v naší sestavě k několika nevynuceným chybám, přestalo se bodově dařit na bloku a navíc se nebodovalo z technických úderů. Měl jsem z toho trochu pocit, že Slováci zařadili třetí rychlostní stupeň. Ve třetím setu k naší výhře chyběl bodový blok

a přebývaly dvě chyby na útoku,“ popsal Doubrava stříbrný finálový mač.

Zatímco „slovenské“ mezinárodní tituly už Šacung má, na svého mistra světa nebo mistra Evropy v dresu české reprezentace tedy stále do roku 2011 Šacung čekal.

Jiří Doubrava a stříbro z trojic, to byl evropský šampionát roku 2009 v tureckém Istanbulu z pohledu příspěvku Šacungu.

🏆 Mistři ze Šacungu: Extraliga

Málo platné, i když nohejbal po desetiletích existence stále hledá odpověď na otázku, zda je kolektivním či individuálním sportem, kování nohejbalisté mají jasno. Nejvýše staví úspěch v kolektivní soutěži družstev, v ligové soutěži. Ty české jsou v nohejbalovém světě oprávněně považovány za nejlepší a na vrcholu žebříčku stojí Extraliga ČR (dříve též 1. liga ČSR, 1. Národní liga ČSR, či Federální liga ČSSR).

Přistane člověk dříve na Marsu, nebo Šacung získá ligový titul, tak s nadsázkou někteří vtipkovali o faktu, že nejstarší dosud působící klub nebyl schopen tuto ceněnou trofej za více než půlstoletí účasti v soutěžích získat. Je vpravdě symbolické, že v „předvečer“ jubilea mezinárodního turnaje osady Šacung, se přece jen oranžové barvy dočkaly. Po stěží uvěřitelných 55-ti letech čekání, počítáme-li i předchůdce ligových soutěží v podobě Pražské nohejbalové soutěže družstev a Trampské ligy.

Opory prvního družstva Šacungu v Pražské nohejbalové soutěži, předchůdci ligové soutěže. Zleva: František Černý, Jaroslav „Buchta“ Šleichert, trenér František Zápotocký, Oldřich Šálek st., Josef Nový. Dole zleva: Josef „Doutník“ Slavík a Jan Kohout.

Od konce let šedesátých převzaly hlavní roli v nohejbalovém hnutí tělovýchovné jednoty, které zajišťovaly svým členům dobré podmínky pro provozování sportu. Hráči Šacungu tak přešli pod hlavičku pražské TJ Dopravní podniky, v jejíž barvách hráli celorepublikovou ligovou soutěž, založenou roku 1972 a řízenou v roce 1971 ustaveným Českým nohejbalovým svazem (ČNS). Zajímavé jsou pasáže z tehdy ČNS vydávaného Zpravodaje, ve kterých jsou hodnocena družstva nohejbalové ligy.

„V průměru se mužstvo zlepšilo. Dobře hrál Urbanec, lépe proti první polovině Tulka. Po návratu svých odchovanců bude patřit k favoritům soutěže, podaří-li se zajistit i dobré vedení mužstva a dobrý přístup hráčů k tréninkům i kázeň ve hře,“ analyzuje tým z roku 1974 svazový činovník Vladimír Mašát.

Svůj výrazně kritičtější náhled přidává ve stejném dokumentu i jeho kolega

Miroslav Jakoubek. „TJ DP patří k těm mužstvům, která se musí ještě zlepšit. V první řadě musí sehnat schopné funkcionáře. Ještě ani v 7. kole neměli hráči stejné trenýrky. Příprava hřiště na utkání je přímo zoufalá. Čtvrt hodiny před začátkem utkání se začnou trousit první hráči, takže pět minut po stanoveném začátku je natažena síť. Hřiště, které samo o sobě není příliš kvalitní, pak není pořádně nakropeno, praší se a je logické, že hra mužstev, která na takovém hřišti hrají, odpovídá tomuto prostředí.“

Nohejbalisté DP vyrostli u Sázavy

Z osady do ligy

Krásu řeky Sázavy objevili již před dávnými lety nejen spisovatelé, ale také trampové. U slícných břehů nacházeli svá tábořiště, vyrostla zde nejedna chatová osada. A u každé alespoň jedno hřiště na odbíje-
nou, u mnohých dvě tři. Co turnajů na nich bylo sebráno, jezdiť na ně rádi i volejbaloví reprezentanti. Po turnajích se u táboráku často dlouho do noci zpívalo a vzpomínali. Se začátkem nohejbalu u nás zdomácněl i tento sport na osadách.

Nedaleko Lensedle na Sázavě je osada Šacung. Vznikla před 28 lety sloučením členů osad Unkas a Key West. V oněch asi 30 chatách nebyl snad nikdo, kdo by nehrál koprovan či odbíjenou. Jako jedni z prvních zde začali s nohejbalem a zůstali mu věrní dodnes. V roce 1954 vznikla trampská nohejbalová liga, o rok později v ní osada Šacung nehrála pořádnou roli. Sportovní činnost členů osady se stále rozrůstala,

REFLEKTOR

bych dějinách nohejbalového oddílu Dopravních podniků až do dnešních dnů. Tam na březích Sázavy se hraje stále, hřiště pomalu nestačí

z mála, který není oddechovancem), považovaný za jednoho z našich nejlepších hráčů. Věkový průměr D-družstva je 51 [t] let. Imu, stará láska nerezaví.

O chod nohejbalového oddílu se starají pouze členové osady. Mají práce nad hlavu. Ale přesto v minulém roce uspořádali velmi zdařilý turnaj pro zaměstnance Dopravních podniků. Setkal se s mimořádným ohlaselem. Proto letos oddíl chystá turnaje dva — jeden pro svazácké skupiny a druhý pro díle-
nské výbory zaměstnanců DP. Kromě toho uskuteční na osadním hřišti dva další turnaje, první pro hráče dříve narozené [nad 40 let] a druhý pro ligové oddíly.

Nohejbalisté DP však nemyslí jen na svou hru či víkendy na milovaně osadě. V minulém roce odpracovali 400 hodin na zařazených TJ a 50 hodin pro JZD Lensedle. Letos mají v plánu 450 hodin ve prospěch TJ, a když požadají zemědělci,

Článek z tisku v roce 1975 přibližuje historii nohejbalového klubu.

Očekávaný příchod posil z vojenské služby se přece jen projevil pozitivně. Minimálně ve sportovních výsledcích. To potvrzuje i jeden z navrátilivších se vojáků, Jiří Soukal.

„V roce 1974 jsem se vrátil z vojny z Dukly Písek a od dalšího roku jsme začali stavět mančaft. Kromě mé osoby jej tvořili Láďa Ficek, Pepik Šírů, Petr Tulka, Ivan Černý, Karel Vlk, Honza Kohout a Zdeněk Urbanec. Nevedlo se nám zle, dokázali jsme v lize 12 utkání vyhrát. Podlehli jsme jen dvakrát, a to s mistrem ligy Hloubětínem a s Kroměříží. Čtyřikrát jsme remizovali, z toho dvakrát s Podolím, které nás v tabulce o bod předstihlo a jednou se Solidaritou a jednou s Hloubětínem. Dařilo se nám i na mistrovství republiky, kde jsme uhráli stříbro ve dvojkách a bronz ve trojkách. Zúčastnili jsme se i celkem patnácti turnajů, z nichž jsme čtyři vyhráli, čtyřikrát byli na druhém místě a dvakrát na třetím místě. Byl to úspěšný rok,“ zavzpomínal Soukal.

Bronz se na hrudi hráčů Dopravek po roce 1975 leskl i v roce 1978. Velký podíl na tom měla dvojice Vít Kopecký a Jiří Soukal, která ze 42 zápasů, ke kterým nastoupila, hned 39 vyhrála. V této době už klub patřil mezi ty největší v republice.

„Oddíl nohejbalu TJ DP Praha má v soutěžích pět družstev mužů, jedno družstvo dorostenců a v přípravě je družstvo žáků. Nejúspěšnějším družstvem uplynulé soutěže je družstvo dorostenců, které v soutěži trojic získalo titul Přeborník Prahy a „B“ družstvo v této soutěži skončilo na 2. místě. Obě trojice postoupily do finále přeboru ČSR. Zde „A“ trojice získala titul Přeborník ČSR 1978 a „B“ trojice skončila na 4. místě.

V soutěži dvojic titul Přeborník Prahy 1978 získala „A“ dvojice, „B“ dvojice skončila na 2. místě a „C“ dvojice na 3. místě. Všechny tři dvojice postoupily do přeboru ČSR, kde „C“ dvojice byla vyřazena v semifinále, „B“ dvojice skončila na 4. místě a „A“ dvojice si z přeboru odvezla bronzovou medaili. V družstvech mužů naše „E“ družstvo hrálo 4. třídu pražského přeboru, kde se ve své skupině umístilo na 4. místě. „D“ družstvo hrálo 3. třídu pražského přeboru a ve skupině C skončilo na 4. místě. V Grand Prix hráčů nad 40 let obsadilo 3. místo. „C“ družstvo obsadilo 3. místo ve skupině A přeboru Prahy 3. třídy. „B“ družstvo skončilo na 7. místě ve 2. třídě pražského přeboru. „A“ celek mužů hrál 1. národní ligu ČSR (nejvyšší soutěž), kde skončil na pěkném 3. místě se ziskem 32 bodů, za Slavojem Hloubětín a TJ Podolí,“ psalo se v tisku.

Extraligové družstvo TJ DP Praha v roce 1973. Nahoře zleva: Trenér družstva Jiří Soukal st., Vratislav Kestler, Karel Vlk, Petr Tulka, Zdeněk Urbanec, asistent trenéra František Černý. Dole zleva: František Sybal, Petr Zifrein.

Velký úspěch se prvnímú družstvu klubu povedl v roce 1981. K vytouženému ligovému titulu nebylo daleko, nakonec se z toho zrodilo stříbro.

„V české soutěži jsme skončili na druhém místě za v té době neporazitelným Hloubětínem. Ten tak udělal pátý titul v řadě. Za nás kromě mě hráli Jirka Soukal, Honza Kostohryz, Franta Ticháček, Petr Zifrein, Aleš Procházka a možná ještě někdo další. Jeli jsme do Bratislavy na turnaj neoficiálního Mistrovství ČSSR, kam postupovala tři nejlepší družstva z Česka a ze Slovenska. Byli jsme druzí jen na skóre za Hloubětínem. S ním jsme měli plichtu 4:4 a rozhodovalo tak utkání s Kadaní. Tam měl vyšší výhru Hloubětín a díky tomu byl první. Třetí byla Kadaň. Slovenská družstva na ta česká absolutně neměla,“ zavzpomínala jedna z opor tehdejšího týmu Ivan Černý.

Stříbrný rok 1981 však také byl posledním medailovým rokem osmdesátých a devadesátých let. I když na republikových šampionátech dvojic či trojic sestavy Dopravek se dokázaly na stupně vítězů prosazovat, v ligové soutěži to už tak slavné nebylo. Celých deset let se družstvo motalo v rozmezí čtvrté a šesté příčky, tedy ve středu desetičlenné tabulky. Horší časy se však neúprosně blížily.

Extraligové družstvo TJ DP Praha v roce 1974. Nahoře zleva: Karel Vlk, Jan Kohout, Petr Kohout, Jaroslav Brinda. Dole zleva: Jaroslav Zifrein, Petr Tulka, Petr Zifrein.

Od roku 1991 hrálo družstvo už druhou nejvyšší ligovou soutěž, 1. ligu. Tu nejvyšší, novinku v podobě Federální ligy ČSFR, hrála čtyři nejlepší družstva ročníku 1990 z Česka a dvě ze Slovenska. Dopravkám postup do této soutěže unikl o jedinou příčku. Pikantností soutěže byla dvojí pravidla (vzpomínáte na tehdejší pomlčkové války?). V utkáních na půdě českých týmů se hrálo podle českých pravidel, na půdě slovenských týmů pak podle slovenských. Federální liga však měla krátkého trvání, pouhé dva roky.

Extraligové družstvo TJ DP Praha v roce 1983. Nahoře zleva: František Ticháček, Aleš Procházka, Ladislav Leffler, Miroslav Franc, Jiří Soukal. Dole zleva: Pavel „Bléza“ Janů, Petr Láška, Milan Kuchař.

V roce 1993 došlo k velké reorganizaci českých dlouhodobých mužských soutěží vytvořením 2. ligy, hrané ve dvou regionálně členěných skupinách. Nejvyšší česká soutěž, 1. liga, se rozšířila na 12 účastníků a Dopravky načaly svůj pád. 9. místo v tomto roce znamenalo sestup družstva do druhé nejvyšší soutěže. O tomto roce se však také hovořilo jako o dosud nejvíce ovlivněném ročníku. Ostatně ostudné porážky nejlepších celků od těch na chvostu tabulky v posledních kolech podezření z ovlivnění nepřímo potvrdily. V pozdějších letech pak někteří kluboví činovníci ve slabších chvílích dávali k dobru i výši částek, které se v těchto záchranářských „transakcích“ vyskytly. Na druhou stranu je nutné poznamenat pravdivost rčení o tom, že kdo s čím zachází, tím také schází. Ani družstvu Dopravek, resp. později Šacungu, nebyly v některých letech tyto unfair praktiky cizí.

Léta 1994 až 1996 zastihly Dopravky v útlumu. Zpočátku se ještě družstvo každoročně pralo o postup ze 2. ligy, vždy však nalezlo svého kata, který nemilosrdně usekl postupové naděje. Ať to byla pražská Avia Čakovice v roce 1994 nebo Baník Stříbro v roce 1995. O rok později se situace zhoršovala, důsledkem bylo až 4. místo v jedné z již tří skupin druholigové tabulky (celkově tedy 20-22. místo v ČR), což je dodnes vůbec nejhorším umístěním v historii prvního družstva klubu.

Extraligové družstvo TJ DP Praha v roce 1987. Nahoře zleva: Aleš Procházka, Ivan Černý, Zdeněk Vítek, Jiří Soukal. Dole zleva: Oldřich Šmejcký, Karel Přívětivý, Milan Kuchař.

Pro rok 1998 byla plánována další velká reorganizace svazových dlouhodobých soutěží a posílené Dopravky začaly znovu pošilhávat po postupu. V soutěžní sezóně 1997 družstvo dlouho bojovalo o prvenství v jedné ze skupin 2. ligy a nakonec obsadilo druhou příčku, která ale ještě zajišťovala postup do nově vytvořené druhé nejvyšší celorepublikové mužské soutěže, 1. ligy. Nad ní stála již jen šestičlenná Extraliga, která se poprvé hrála čtyřkolově. Byl to také poslední ročník soutěže, který družstvo kompletně odehrálo na pražském Hagiboru.

Po zatím největší rekonstrukci osadního areálu Šacungu v Lensedlech, započaté na podzim roku 1997 a skončené na jaře 1998, se poprvé na osadu stěhovala ligová

soutěž. Posledním ligovým utkáním na Hagiboru bylo to s českobudějovickým Dynamem (10.5.1998), už v první lize.

„Nedělní utkání s Dynamem, kterému přihlíželo pět diváků, následovalo po sobotním utkání s dalším českobudějovickým klubem, Lokomotivou. Po výhře nad ní s kanárem se v neděli dostavilo určité uspokojení. Nebylo ale na místě, Dynamo nehrálo zle. Dařilo se Rezkovi s Maršálkem, vyhráli tři zápasy, ale nevedlo se druhé polovině sestavy. Za stavu 4:4 se ale vyhrály obě poslední dvojky. Úspěšní byli jak Sachl se Zajícem, tak Procházka s Černým,“ uvádí klubová kronika.

Extraligové družstvo TJ DP Praha v roce 1990. Nahoře zleva: Jaromír Poul, Ivan Černý, Zdeněk Vítek, Oldřich Šmejcký, Miroslav Sachl, Aleš Procházka. Dole zleva: trenér Ladislav Tuček, Milan Kuchař, Roman Tuček, Václav Padevěť.

První ročník 1. ligy zastihl Dopravky (již s přídávkem Šacung v názvu družstva) ve stále se lepšící formě. Přispěla k tomu i výrazně lepší divácká kulisa, než mělo družstvo v pražském působišti. Vůbec první ligové utkání v rekonstruovaném osadním areálu bylo sehráno 13.6.1998 s Lužnicí Tábor (výsledek 6:3).

„Houževnatý soupeř z Tábora se představil v mnohem lepším světle, než v prvním utkání a kladl nečekaný odpor. Důležité bylo, že jak Procházka, Sachl, Přivora, tak Rezek, Zajíc, Maršálek vyhráli po dvou trojkách. Poslední dvojku vyhráli Procházka se Sachlem a družstvo tak ukončilo hroznou bilanci šestnácti prohraných párových dvojek v řadě,“ napsal kronikář k tomuto utkání.

Výsledkem ročního úsilí družstva byla konečná druhá příčka, tedy první nepostupová pozice za vítěznou Elnou Počerady. Na zem však hráči spadli hned následující ročník, až šestá příčka z roku 1999 rozhodně nikoho neuspokojila. Klíčovým se ukázal ročník 2000. Tři celky se praly o vítězství v soutěži a na první dva čekala odměna ve formě postupu. Na rok 2001 totiž byla na řadě další významná rekonstrukce ligových soutěží, spočívající v jednotném počtu účastníků ve všech skupinách soutěží (osm družstev).

Blokující domácí Martin Březina a smečující Michal Kozel, momentka z utkání s Lokomotivou České Budějovice v prvoligovém ročníku 1999.

Jenže smolné dny Šacungu nekončily. Domácí remíza v posledním kole se Strakonice a výsledky ostatních duelů totiž vyslaly tým až na třetí, první nepostupovou příčku. Rozhodla o ní při shodné bodové bilanci prvních tří celků (Pospol Strakonice, Elna Počeradý) vzájemná bilance – a tu měl Šacung nejhorší.

Prvoligové družstvo TJ DP Šacung v roce 1999. Nahoře zleva: Roman Zajíc, Aleš Procházka, Miroslav Sachl, trenér Ivan Černý. Dole zleva: Martin Maršálek, Martin Přívora, Josef Rezek, Martin Březina.

„Téměř stovka diváků byla svědkem nesmírně dramatického duelu. Obě družstva hrála na hranici svých možností, vědoma si důležitosti utkání. Po třetí dvojici vždy byl ve vedení Šacung, ale Strakonice také vždy stačily kontrovat. Rozhodlo se v posledních

dvojkách. Perutka s Březinou vyhráli, ale Stejskal se Zajícem prohráli. Chyběl i kousek štěstí, vždyť např. ve druhé dvojici byl Šacung za 9:9 dvakrát v útoku. Z postupu se tak radoval soupeř, domácím se opakovala předloňská sezóna, kdy získali stejný počet bodů, jako vítěz, ale nepostoupili,“ píše se v kronice klubu.

Již smířenému s dalším rokem účinkování ve druhé nejvyšší soutěži však tentokrát štěstěna projevila přízeň. Díky nepřihlášení se celku pražské Solidarity do osmičlenné nejvyšší soutěže se otevřelo okénko pro jeden další tým. A tím byl v pořadí devátý celek českých soutěží, Šacung. To, co se nepodařilo vybojovat roky na hřišti, bylo nahrazeno administrativní cestou od zeleného stolu.

Jenže další velké věci hýbaly pražskou základnou klubu na přelomu tisíciletí a nebylo to nic příjemného. Určitě stojí za zmínku jako varující memento. Tělovýchovná jednota disponovala rozsáhlými pozemky v oblasti širšího centra města a to přitahovalo zájem velkých developerských společností. Jedna z nich zvolila v tehdejší době osvědčený postup, vstoupení do jednoty představením velkých společných plánů a ovlivněním vedení jednoty všemi prostředky.

Extraligové družstvo TJ DP Šacung v roce 2000. Nahoře zleva: Roman Zajíc, Josef Řehák, Petr Stejskal, Martin Březina, Ondřej Klesal. Dole zleva: Martin Maršálek, Josef Rezek, David Perutka.

V roce 1998 vznikla nová akciová společnost 1. Sportovní a.s., do které Dopravky přinesly jako věno své pozemky, s tržní hodnotou cca 100.000.000 Kč. Velké plány na výstavbu víceúčelové haly a dalších sportovišť zůstávaly jen na projekčních plánech a narůstající dluh jednoty vůči státním institucím nevěstil nic dobrého. Procitnutí nastalo záhy, po zjištění existence provizních smluv v řádu milionů korun, které uzavřel developer se statutárními zástupci jednoty právě na převod pozemků jednoty. Smyčka kolem jednoty se však už nemilosrdně utáhla a soudní spor byl na spadnutí, s předem známým vítězem. Vždyť umírající jednota už neměla ani na služby průměrného právníka. Za této situace tak bylo jediným východiskem přijmout potupnou nabídku developerské společnosti, která se rozhodujícím

způsobem podílela na zániku kdysi slavné tělovýchovné jednoty. Netřeba dodávat, že nabízená částka dosahovala jen zlomku (cca jedné dvacetiny) hodnoty pozemků, kterými jednota do té doby disponovala. Na přelomu let 2002 a 2003 tak došlo k transformaci jednotlivých oddílů jednoty do nových nebo stávajících občanských sdružení, sportovních klubů a převedení příslušného podílu z finančního vypořádání na tato sdružení. Kruh se uzavřel a členové jednoty se tak stali členy osadního sportovního klubu.

„Rozsah toho podvodu jsem si uvědomil ve chvíli, kdy mě začali vyhrožovat. Bylo hrozné, že dva nejvyšší funkcionáři naší tělovýchovné jednoty místo hájení jejích zájmů prováděli její postupnou likvidaci. Škoda, že se na to nepřišlo dříve, dalo by se zachránit více. Takto už je vůbec zážrak, že se podařilo alespoň dojednat nějaké vyrovnání, které si všech deset oddílů jednoty rovnoměrně rozdělilo. Na Šacungu dneska máme fantastickou atmosféru, chodí tam lidi, my se tam cítíme jako osadníci. Jako ti správní trampové, kteří tam kdysi hrávali. Ted' už to ale asi hrajeme na poněkud vyšší úrovni,“ popsal dobové problémy i oceňoval nové prostředí deblový mistr světa z roku 1994 David Perutka, který se též významně podílel na transformaci klubu.

V roce 2004 se představil v dresu Šacungu i Libor Chytra.

Jak již bylo řečeno, v roce 2001 čekala na Šacung po letech účinkování ve druhé nejvyšší soutěži znovu Extraliga. První utkání soutěže zajíždělo družstvo na horkou půdu úřadujícího mistra z Karlových Varů.

„Utkání se hrálo 24.3.2001 v Karlových Varech. Soupeřem byl mistrovský celek, který patřil k favoritům soutěže. Hrálo se v hale, přihlíželo cca 80 diváků. Po jedné trojce vyhráli Březina, Zajíc, Klesal a Rezek, Perutka, Řehák, vloženou dvojku vyhráli Rezek a Řehák. Do stavu 3:0 byl na hráčích Šacungu znát respekt z hráčů mistra. Pak se ale hra vyrovnala a ze zbývajících šesti zápasů oba celky vyhrály polovinu. Překvapením byla porážka Bláhy v obou trojicích. Šacung jako nováček soutěže zanechal dobrý dojem,“ uvádí podrobnosti k utkání kronika.

První výhru v ročníku zaznamenal Šacung v domácím utkání s pražskou Pankrácí.

„Utkání se hrálo 29.3.2001 v hale v Praze - Kobylisích. Soupeřem byl odvěký rival, v minulém roce poslední celek Extraligy. Přihlíželo cca 50 diváků. Až příliš byl poznat rozdíl v zimní přípravě obou celků. Po hodině hry Pankrác odvracela po výhře Rezka s Řehákem ve vložené dvojce hrozbu kanára, což se jí v singlu podařilo. Poté vyhrála i trojici a začala se vracet do utkání. Šacung však nepřipustil komplikace, Březina, Zajíc a Stejskal porazili slaboučkou trojici hostů se zraněným Petřinou v sestavě a domácí brali bank. Trenér hostů Svoboda vypadal velice rezignovaně,“ povšiml si kronikář. Pankrác ale kanáru od Šacungu v tomto ročníku stejně neušla, přiletěl jí na domácí půdě v podzimní odvetě. Byl to první „kanárový“ výsledek Šacungu po návratu mezi elitu. „Důležitost duelu se na domácích hráčích Pankráce projevila negativně a ti jej psychicky nezvládli. Výsledkem tak byl krutý debakl, ve kterém domácí uhráli pouze dva sety,“ dočteme se v hodnocení odvetného utkání.

Souboj Romana Zajíce s Petrem Mikotou v extraligovém utkání Šacungu na Avii Čakovice v soutěžní sezóně 2004.

První extraligové utkání ve svém areálu v Lensedlech sehrálo družstvo se Strakonícemi. V repríze nešťastného duelu z konce předcházejícího prvotního ročníku se i nyní zrodila remíza.

„Utkání se hrálo 28.4.2001 na osadě Šacung. Soupeřem byl další nováček soutěže, se kterým v minulém roce hrál Šacung 5:5 doma a 6:4 venku. Přihlíželo cca 70 diváků. Proti loňskému ročníku soupeř výrazně posílil třemi pražskými hráči (Hošek, Ungermann, Voráček). Šacung měl vynikající vstup do utkání, za stavu 5:2 se zdálo, že už nic nezabrání vítězství. Bohužel hosté se po vítězné trojici a dvojici vrátili do utkání. V rozhodujícím posledním zápase pak fantasticky hrající papírově slabší dvojice hostů zdolala první dvojici domácích Březinu a Perutku a vybojovala tak celkovou remízu,“ dočteme se k utkání.

Konečné 5. místo z roku 2001 družstvo zopakovalo i v nadcházející sezóně. Oba dva

ročníky chyběly Šacungu dva body k postupu ze základní části do play-off. Protože nadstavbová část o udržení se tehdy ještě nehrála vyřazovacím systémem, ale skupinovým (se zachovanými body), řada utkání celků bez motivace v závěru měla nevalnou úroveň. Jako třeba to v Plzni v roce 2001.

„V Plzni oba týmy nastoupily v silně kombinovaných sestavách. Hosté je dokonce před utkáním losovali na lavičce. Domácím stačila remíza k pojiště 6. místa, Šacung už o nic nehrál. Utkání bylo do stavu 4:4 přetahovanou, nikomu se nepodařilo soupeři odskočit. Raritou bylo vystoupení trenéra Šacungu Černého (48 let!) ve třetí dvojici, který ale na rozdíl od pokusů některých svých dalších vrstevníků dokázal svůj krátký comeback proměnit ve vítězství. Rozhodnutí padlo v závěrečných odvetných dvojicích, které vyšly lépe Šacungu,“ popisuje „vyhecované“ utkání kronika.

Slovenský legionář v oranžových barvách Šacungu Richard Makara.

Některá utkání ale i tak nepostrádala dramatické okamžiky, zvláště pokud soupeř byl ještě ve hře o záchranu. Tak tomu bylo i třeba v nadstavbové části ročníku 2002 ve středočeském derby s Českým Brodem.

„Vyhecovaný Brod začal dobře, v prvních dvojicích však vyhořel v koncovce. Ve trojicích už se projevila naše síla a tak to bylo 4:0. Naděje svítila soupeři ve třetí dvojici, její závěr však psychicky neunesl smečář hostů Ešner a byl vyloučen za nadávky a výhrůžky rozhodčímu. V singlu sice Brod zaznamenal čestný zápasový bod, to však bylo vše. Pak se opět diskutovalo, kontrolovala se totožnost hráčů a poslední zápas byl skrečován. Nechutný závěr ukázal, že Brod ještě na Extraligu nedozrál,“ popisoval události kapitán týmu Petr Stejskal.

Určitým mezníkem v historii klubu jsou i angažování zahraničních hráčů. V roce 2002 na hostování přišel do kádru prvního družstva protřelý slovenský reprezentant Richard Makara, který předtím hájil barvy Přerova a Modřic. Chvilí ovšem trvalo, než se dostal do herní pohody.

„Začal jsem s nohejbalem v šestnácti letech, kdy jsem hrál slovenskou 1. ligu za Nové

Mesto a zároveň 2. ligu ve fotbalu. Asi v jedenadvaceti se to lámalo. Objížděl jsem hodně turnajů na Moravě, kde jsem poznal spoustu hráčů. Pak za mnou přišli Perutkovi a nabídli mi přestup do Přerova. Tím bylo rozhodnuto. V Přerově jsem se ale neprosadil tak, jak bych čekal. Přestoupil jsem do Modřic, předcházel tomu ještě krátký odchod na Slovensko, do Trenčína. S Trenčínem jsme tehdy měli ambice vyhrát slovenskou ligu. Tvořil se tam nový tým po odchodu některých opor. Ale nakonec se ukázalo, že jsme neměli tak vyrovnaný kádr a skončili až na třetím místě, což bylo zklamáním. Taková nabídka, jaká pak přišla ze Šacy, se neodmítá. Šešli se tam vynikající hráči. Chtěli jsme slovenský titul. Celá soutěž tenkrát byla vlastně o dvou vzájemných zápasech s Košicemi. Nevyšel nám vstup do prvního utkání, ukázala se naše nesehranost a prohráli jsme 0:5. Měli jsme minimum času se sehrát, vyzkoušet si, jak naše sestava bude šlapat v těžkých zápasech. Mančaft na titul jsme ale určitě měli, o čemž svědčila i odveta, v níž jsme zvítězili 5:2. Já jsem ještě půl roku zůstal a pak jsem šel zpátky do Modřic. Vždycky mě lákala víc česká soutěž. Tým Modřic mi vyhovoval. Rozhodně jsem neodcházel z nohejbalových důvodů. Táhl mě to ještě do školy. Chtěl jsem studovat Fakultu tělovýchovy a sportu v Praze a proto jsem zvolil Šacung. Neustálé změny prostředí a spoluhráčů se na vás podepíší. Vždycky to nějaký čas trvá, než se přizpůsobíte a zvyknete si. Nebyl jsem nějak překvapený z toho, že nehrajeme o medaile. Z týmu jsem cítil sílu a potenciál. Navíc jsem si tu našel i hodně přátel, kteří mi sedí na hřišti i mimo. A přestože se sestava za tu dobu změnila, tak myslím, že zdravé jádro zůstalo. Ze začátku to ale bylo těžké. Nikoho jsem v Praze neznal, bydlel jsem tu sám. Ale na druhou stranu mi to nohejbal hodně zjednodušil. Sport lidi určitě sblíží. Ale poznávat nové, úplně cizí lidi, je těžké. Nebylo to nic moc pro mě, ani pro okolí. Trvalo mi, než jsem si opravdu zvykl,“ vzpomínal na svůj první příchod do klubu „věčný tulák“ Makara.

Extraligové družstvo SK Šacung 1947 v roce 2005. Nahore zleva: Martin Březina, Richard Žahour, Richard Makara, trenér Ivan Černý, Petr Stejskal. Dole zleva: Vladimír Babka, Josef Řehák, Martin Spilka.

Rok 2003 zakončilo první družstvo Šacungu na šesté příčce Extraligy, o jednu výše jej nalezneme v tabulce ročníku 2004. V tomto roce však došlo ke změně hracího systému play-off, do kterého nyní vstupovalo hned šest družstev. Ve čtvrtfinále soutěže tak na Šacung vyšel Český Brod, tedy celek, který do té doby v derby těchto soupeřů nikdy nebodoval. Jenže historie doznala přepisu.

„Historický úspěch Českého Brodu na půdě posázavského celku se zrodil již dobrým začátkem, kdy Brod vedl 2:0 po dvojicích a 3:1 po trojicích. Za tohoto stavu se probudilo pověstné domácí publikum a dotlačilo domácí hráče k vyrovnání na 4:4. V rozhodující dvojici však českobrodští Ungermann s Cmíralem přehráli domácí reprezentační duo Makara, Babka a překvapení bylo na světě. Zejména čerstvý český singlový šampión Babka byl v krizi, když třikrát odcházel poražen,“ říká kronika. Servítky si nebral ani trenér Ivan Černý. „Dnes čtyřicetiletého Průchu v jeho vrcholné formě jsem porážel před deseti lety. Teď ve dvojici s dorostencem poráží naše reprezentanty a to je k zamyšlení,“ okomentoval zklamání.

Richard Žahour v roli kapitána družstva dovedl Šacung k první extraligové medaili v novém tisíciletí. Bylo to v roce 2005.

Šacung ale odvetu v Českém Brodě zvládl (5:3) a k rozhodujícímu duelu o postup do semifinále znovu nastoupil doma v Lensedlech. A znovu k nelibosti početné divácké obce padl.

„Zápas jsme si prohráli sami. Ještě v prostřední části bylo utkání vyrovnané, jenže pak jsme prohráli sedm setů v řadě! Za celou svojí hráčskou ani trenérskou kariéru jsem se s tím nesetkal. Někteří hráči se prostě bojí vyhrát. Gratuluji Brodu k postupu, který vybojoval naprosto zaslouženě,“ smutně nesl vyřazení trenér Ivan Černý.

Účast v play-off ale hráče nabudila a začalo se hovořit o tom, že extraligová medaile by nemusela viset tak vysoko. Prvním z klíčových rozhodnutí bylo posunutí zimní přípravy. Vedení klubu dlouho naléhalo na trenéra Černého, aby nezahajoval zimní přípravu již v prosinci, ale minimálně o měsíc později. Předchozí ročníky totiž

ukázaly, že v klíčových červnových a zářijových utkáních někteří hráči už jsou přehraní. Posun zimní přípravy tak byl poprvé aplikován v ročníku 2005.

„Po sérii pátých míst v Extralize jsme letos zvolili odlišný model přípravy. Umístění v Extralize je stále pro nás prioritou, umístění v zimním poháru je příjemným bonusem. Proto nechceme gradaci formy hráčů na první polovinu roku, ale právě na podzimní play-off. V tom totiž byl kámen úrazu let minulých. Takže teď je to takové volné a výsledky tomu odpovídají,“ vysvětloval pro tisk trenér Černý. Ke změnám došlo přes zimu i v hráčském kádru.

„Po odchodu reprezentanta Libora Chytrý a Mirka Sachla se do týmu vrací reprezentant Martin Březina. Dalším zajímavou akvizicí je loňský juniorský mistr světa Martin Spilka. Zejména od něj tým očekává zvýšenou agresivitu a bojovnost, která v minulých letech nebyla tak viditelná. Hlavní hvězdou celku zůstane i nadále slovenský reprezentant Richard Makara, mj. trojnásobný mistr světa mužů. Chtěli bychom napodobit loňský atak našeho konkurenta z Českého Brodu, který dokráčel v Extralize pro stříbro, čímž nás poprvé v historii předčil. Rádi bychom si konečně sáhli na ligovou medaili. Obhájce z Modřic je i tentokrát jasným favoritem, ale pak je to otevřené. Pokud konečně projdeme vítězně přes čtvrtfinále, tak se můžeme dočkat. Na jednorázových mistrovstvích ČR jsme loni nasadili laťku vysoko, zlato a bronz nebude lehké znovu získat. I tady je však zisk alespoň jedné medaile cílem,“ řekl před začátkem ročníku kapitán družstva Petr Stejskal.

Vladimír Babka versus Martin Švácha a vítězné utkání o bronz z Extraligy v roce 2005 Šacungu s plzeňskou Bílou Horou.

Extraligové medaile se nakonec v roce 2005 přece jen Šacung dočkal. Cesta k bronzu vedla přes vítěznou čtvrtfinálovou sérii s Počeradý (dvakrát 5:2) a prohranou sérii s Karlovými Vary v semifinále play-off. První utkání doma ještě Šacung zvládl (5:3).

„Měli jsme z Varů trochu respekt, ale diváci nás hnali dopředu. Věřil jsem, že ve trojicích budeme silní, ale měl jsem strach z deblů. Vary to podle mého prokaučovaly,

taktizovaly s nasazením a nevyplatilo se jim to. Letos jsme je dokázali u nich porazit v základní části, takže byl bych špatný kapitán, kdybych nevěřil v postup do finále,“ zhodnotil utkání nový kapitán týmu Richard Žahour. Jenže dvě odvetná utkání (2:5, 3:5) na půdě soupeře už Žahourovo přání nevyplnila, to už však s kapitánskou páskou operoval staronový kapitán Petr Stejskal.

„Přijeli jsme pro postup, ale vše bylo jinak. Rozhodlo to, že zatímco doma jsme ze čtyř trojic vyhráli všechny, tady nepochopitelně ze sedmi žádnou. Zřejmě mělo vliv to, že ve Varech je větší hřiště. My máme trojice založené na útoku a tady na větších výběžích se domácí lépe bránili. Navíc jsem cítil z naší strany přemotivovanost a z toho pramenila nervozita, když se nedařilo,“ číselo ze Stejskala zklamání. Nejlepším lékem na hráčské zklamání je lesk cenného kovu a ten se přece jen do sbírky Šacungu dostal. Kapitánská rošáda posledních utkání vyslala v čele oranžových bojovníků znovu Richarda Žahoura.

Na úspěšném semifinále Extraligy ročníku 2006 v sérii Šacungu s Karlovými Vary se podílel i Martin Spilka.

„S Plzní se nám letos dařilo a věřili jsme si. Zlomily to obě trojky za stavu 1:1. Pak už Plzeň ztratila na bojovnosti, asi smířená s tím, že na Šacung se jí v hale nikdy nedařilo. Cítil jsem větší bojovnost na naší straně, výsledek je jednoznačný, ale průběh byl vyrovnaný. Překvapilo mě, že Plzeň přijela jen dvacet minut před utkáním. Mám pocit, že to utkání po neúspěchu v semifinále asi trochu vypustili. My tu medaili strašně chtěli a to rozhodlo,“ byla Žahourova reakce na medailovou výhru 5:1, která se zrodila v hale v pražských Kobylisích.

Středočeský nohejbal o sobě dával stále hlasitěji vědět a ve svém příspěvku k uplynulému ročníku to zmínil i trenér prvního družstva klubu Černý. „Potvrzuje se, že zatímco v Praze nohejbalová kvalita klesá, ta středočeská roste. I když Český Brod po loňském stříbře letos sestoupil do 1. ligy, jsou tu nové ambiciózní týmy typu Břví nebo mladých Čelákovíc. Šacung je ve špičce již delší dobu, vozí medaile z poháru nebo domácích šampionátů, teď konečně i z ligy. Budeme-li spekulovat, mohl letos být i titul.“

Nebýt ztráty za zbytečnou kontumaci v základní části, mohl Šacung v semifinále s Karlovými Vary hrát dva ze tří zápasů doma a v případě postupu by narazil na oslabené Modřice. Tak snad není všem dnům konec.“

Také nebyl. Průlomový ročník 2005 odstartoval proud medailí, který do roku 2011 zatím nedošel v nejvyšší ligoové soutěži svého ukončení. Nechybělo moc a už v sezóně 2006 mohl být Šacung korunován novým mistrem ligy.

Fanouři Oranjes nenechali svůj tým ve finálových utkáních ročníku 2006 na holičkách.

První varování soupeřům vyslal Šacung v tomto ročníku na mezinárodním turnaji Austin Cup ve Vsetíně. Richard Makara byl tahounem vítězné košické trojice, klubová sestava oranžových barev s Martinem Spilkou, Martinem Březinou a Josefem Řehákem brala stříbro. V Extralize se ale hned v prvním kole musel tým sebrat z těžké porážky s pražskými Čakovicemi. Od sedmého kola, kdy prohrál s Modřicemi, však už posázavský celek neprohrál a výsledkem bylo druhé místo v konečné tabulce základní části. To dávalo Šacungu velkou naději pro play-off, protože pro semifinálovou sérii měl nejen výhodu domácího prostředí ve dvou utkáních, ale i výhodu přímého postupu do semifinále, která pramenila právě ze druhé příčky v základní části.

Základ pro otevření finálové brány položil Šacung výhrou 5:2 na půdě obhajujících Karlových Varů. *„Bylo to klasické utkání o všechno, Vary dobře vědí, že Šacung je doma silný a proto musely doma vyhrát. Začátky jsme měli dost špatné, báli jsme se, že tam tradičně podlehnou i rozhodčí. Naštěstí konce zápasů nám vyšly, ale bylo to fakt infarktové,“* potvrdil dramatickost utkání kapitán Richard Žahour.

Infarktové byly ale především další dva duely. Šacung totiž v první odvetě doma v sobotu zakolísal a po porážce 4:5 rozhodoval nedělní mač. Titulky o rozplynutí finálového snu už mířily do rukou sazečů, jenže domácí nakonec i s přispěním kolapsu soupeře do finále přece jen proklouzli.

„Když Šacung v neděli prohrával již 1:4 a Babbův náskok v singlu karlovarský Vanke

stáhl na výhodu vlastního mečbolu, nikdo by na domácí tým nevsadil ani halíř. Babka však pohromu odvrátil a vše bylo jinak. Žlutá karta pro hosty za urážky rozhodčích byla předehrou dlouhé diskuse, kdy hosté reklamovali hozenou zátku od lahve při neúspěšném zákroku v poli. Po zápase se ukázalo, že zřejmě přilétla ze sektoru hostů! Místo zastavení nástupu domácích hráčů se však stal opak a bylo vyrovnáno – 4:4. Za tohoto stavu se úřadující světoví šampióni dvojic Bláha s Dvořákem dopustili i pod tlakem velmi bouřlivého publika několika chyb. Když drobný Řehák dvakrát na bloku přetlačil mohutného Bláhu a poté jej i zablokoval, bylo vše jasné. Makara se tentokrát v závěru nemýlil a Šacung to dokázal,“ dobře popisuje atmosféru utkání článek z tisku. „Mužstvo bylo na dně a nemělo už kam spadnout. Hrál pak bez zábran a nabralo sebevědomí. Bylo to vítězství bojovnosti a navíc Vary si svými výstupy vysloužily velkou nevoli diváků,“ přidal své postřehy kapitán Richard Žahour.

„Nečekal jsem to tak vyrovnané. A přiznám se, že jsem moc nevěřil v náš postup už před začátkem série. Sice jsme s karlovarským Liaporem letos v základní části uhráli výhru a remizu, ale v play-off oni hrají na doraz, proto také od roku 2000 nasbírali čtyři tituly. Osobně se mi proti nim hraje hodně špatně a navíc loňské semifinále u nich jsme totálně sezdlili. Projevilo se to i teď, vždyť moje trojka prohrála pět ze šesti zápasů. Nakonec rozhodlo to, že jsme se už na pokraji vyrazení semkli, a to ve chvíli, kdy už jsme neměli co ztratit a s příspěvním štěstím to otočili. A nemohu zapomenout na fantastické diváky, dlouho nevytvořili takový kotel. Reprezentace je už uzavřená kapitola, po změně pravidel na jeden dopad mě neláká. Udělám teď všechno, aby Šacung vyhrál extraligu. Bylo by to fantastické, vždyť několik generací hráčů předtím to nikdy nedokázalo,“ popsala klikatou cestu za finálovou účastí další z týmových opor, Martin Březina.

Nástup na třetí utkání finálové série Extraligy v Brně v roce 2006.

Velké finále bylo na světě a Šacung tak mohl poprvé ve své dlouhé historii stanout na pódiu jako mistr. Za to, že se tak nakonec nestalo, vděčí nejen síle soupeře, ale především neuvěřitelnému selhání, které nápadně připomíná to karlovarské. Prostě

to důležité sportovní štěstí jako by kompenzovalo svůj příděl ze semifinálové série. Přitom se po úvodní výhře v sérii v Brně zdálo, že Šacung by svůj odvěký sen mohl naplnit. V hale Tesly v Lesné totiž dokázal zvítězit 5:3.

„Po očekávaném začátku za stavu 1:1 posázavský tým vyhrál obě trojice a vedl 3:1. Modřice však mají velmi silné dvojice, to se projevilo i zde. Ve fantastickém singlu Babka udolal Bubniaka a Šacung vedl již 4:2. Makarova trojice tentokrát závěr nezvládla a Modřice snížily. Březina se Spilkou a Řehákem si nejdramatičtější momenty nechali na úplný konec. Nejprve za 9:8 v rozhodujícím setu si po sérii vynikajících obranných zákroků nechali propadnout lehký míč soupeře do vlastního pole, což celý tým včetně lavičky srazilo dolů. Tíhu rozhodující chvíle však hráči unesli a Březina druhý mečbol proměnil,“ psal tisk. „Jsem spokojen s výkony i nasazením všech hráčů, je to letošní první porážka favorita. Diváci museli být spokojeni, hrál se výborný nohejbal. Za nejcennější považuji výhru Babky nad Bubniakem“ řekl k utkání trenér Ivan Černý.

Extraligové družstvo SK Šacung 1947 se stříbrem v roce 2006, Nahoře zleva: Richard Makara, Martin Spilka, Vladimír Babka, Martin Březina, Richard Žahour. Dole zleva: Pavol Zvonček, Josef Řehák, Petr Stejskal.

Druhé utkání opravdu stačilo trocha štěstí a bylo to doma. Jenže Modřice svou naději v pražské hale na Pankráci uchovaly a sérii vyslaly do třetího rozhodujícího utkání.

„Na odvetu v Praze se sešlo méně diváků, než se čekalo, pouze 160. Na vině mohl být prodloužený víkend v kombinaci s hezkým počasím. Šacung začal lépe a mohl vést 2:0. Ve druhé dvojici však za stavu 9:9 hlavní rozhodčí s velkým zpožděním odpískal chybu domácího Babky a v hale plály emoce. Makarova trojice vyhrála, ale Březinova už ne – stav 2:2. V nepárové části tentokrát Modřice nezaváhaly a bylo to 2:4. Domácí kotel však přitlačil na pilu a hráči se zvedli. Šacung vyhrál obě odvetné trojice a bylo vyrovnáno. V rozhodující dvojici stál Šacung na vítězství, ale nejzkušenější domácí hráč Makara v závěru setů chyboval,“ vyčteme z denního tisku. „Opět se hrál výborný

nohejbal, škoda jen klíčových chyb v závěru. Vyplývá to z důležitosti utkání. Já to ale dnes cítím tak, že morálně titul máme. To, jakým způsobem ukončil rozhodčí druhou dvojici, bylo velkým zklamáním pro všechny přítomné. Hráče to strašně srazilo a nemohli se z toho dlouho oklepat,“ smutně konstatoval trenér Černý.

Pro Šacung utkání snů se hrálo znovu v brněnské Lesné a především domácími fanoušky zaplněná hala po bouřlivém začátku vypadala ve druhé polovině duelu hodně sklesle. Aby ne, vždyť hosté disponovali hned třemi pokusy, z nichž každý v případě úspěchu představoval mistrovskou korunovací klubu z osady, kde se psala historie nohejbalu. Sportovní terminologií řečeno, za stavu 2:4 projížděl hřištěm zlatý kočár a kočí kynul hráčům Šacungu k nasednutí. Sen se ale rychle zhroutil.

Z komentáře utkání v tiskových materiálech tak můžeme vyčíst, co že se vlastně přihodilo. „Před 360 diváky se v Brně - Lesné hrál skutečně vrcholný nohejbal s minimem chyb. Po dvojicích byl stav nerozhodný, trojice však Šacung znovu zvládl mistrovsky. Makara s Babkou a Stejskalem i Březina se Spilkou a Řehákem soupeře předčili a bylo to 1:3. Třetí dvojice Modřic je nejlepší v lize a znovu to prokázala – 2:3. Duel singlistů mezi domácím Bubniakem a Babkou skončil již podruhé v sérii výhrou šacungského hráče – 2:4. Do této chvíle Šacung z deseti hraných trojic v sérii ztratil jen dvě, a to jednu v každém utkání. Teď měl dva pokusy na vítězství, hráči však tíhu klíčového okamžiku neunesli a už nevyhráli ani set. Makarova trojice podlehla 0:2, stejně tak i Březinova, která dokonce ve druhém setu dostala ponižujícího kanára! Makara s Řehákem v posledním zápase nehráli špatně, ale na rozjeté domácí už to zkrátka nemohlo stačit.“

„To je velká škoda, tak blízko ještě Šacung k titulu snad nikdy nebyl. Po Babkově singlu byli domácí hodně dole, bohužel po pauze se zvedli, ale naším přičiněním. Je to sport a tam ke zvratům dochází,“ smutně komentoval utkání trenér Ivan Černý.

Extraligové družstvo SK Šacung 1947 v roce 2007, včetně fluktuantů z B družstva. Nahore zleva: Josef Řehák, Jan Špírek, Martin Paták, Libor Šimánek, Aleš Hlavička, Petr Stejskal, Martin Březina. Dole zleva: Jiří Doubrava, František Kalas, Václav Kadeřábek, Jiří Holub.

Extraligová kola se i po nešťastném závěru ročníku točila neúprosně dál. V roce 2007 po další reorganizaci soutěží se základní část Extraligy hrála ve dvou skupinách a do vyřazovací části vstupovala všechna družstva. Šacung však zažil hodně podivný ročník. Výsledkově v základní části tápal a druhé místo ve své skupině za prvními Čakovicemi uhrál jen díky nejlepší vzájemné bilanci s dalšími dvěma soupeři. Pět výher a pět porážek však nevěštilo nic dobrého.

Smečující Aleš Hlavička byl u extraligového bronzu Šacungu v roce 2007.

Byla to i předzvěst událostí, které negativně ovlivnily dění v klubu. Po kontumacích za pozdní příjezd k obhajobě titulu z republikového šampionátu mužských trojic do Karlových Varů, kontumaci za neúplný počet hráčů v ligovém utkání v Plzni, po odchodu trenéra prvního družstva Černého do Břví a dalších nepříjemných okamžicích situace vyvrcholila letní přestupovou kauzou čtveřice hráčů prvního družstva.

„Byla to akce osob, které v předchozím období skončily v orgánech Českého nohejbalového svazu. Hledaly, jak se dále realizovat a chtěly některý klub z Extraligy ovládnout. Protože většina klubů jejich minulost a praktiky znala, jediná šance se jim naskytla u nováčka ze Břví, který ještě tyto zkušenosti neměl. V létě pak bez jakéhokoliv oprávnění objížděly republiku a slibovaly hráčům za přestup modré z nebe. Včetně těch našich, čtyři z nich skutečně přestup podali. Jenže hráči si včas ověřili, o co se vlastně jedná a přestupy až na jednoho, který byl na dovolené a nemohl už reagovat, stornovali. Sportovně-technická komise svazu pak vydala rozhodnutí, že toto storno bere v potaz. Jenže později předseda komise vydal doplněk rozhodnutí, kde přestupy schválil! Také přiznal, že byl kontaktován osobami, které celé toto režírovaly. Protože vydaný doplněk obsahoval celkem pět rozporů s platnými předpisy, z nichž každý samostatně rozhodnutí zneplatňoval, okamžitě náš klub podal odvolání k nejvyššímu orgánu svazu. A ten ještě tentýž den rozhodnutí komise zrušil. Do roka se po dalších podivných kauzách poroučel i předseda komise,“ popsal události tehdy čerstvý předseda klubu Miloslav Ziegler.

Paradoxně nepříjemné prožitky hráče i celý klub semkly. V té době už osadní klub prošel další transformací, a to s benešovským a zvírotickým nohejbalovým oddílem. Nový subjekt tak nesl název Šacung Benešov a své sídlo zapsal právě v okresním městě. Pro klub to znamenalo další možnosti rozvoje.

„S odstupem času se budeme na tento ročník dívat určitě jako na úspěšný. Bronz z Extraligy i Poháru ČNS, k zahození není ani čtvrté místo z Mistrovství ČR dvojic. K tomu musíme připočíst vítězství B družstva na krajské kvalifikaci a výrazné rozšíření členské základny klubu včetně mládežnické. Také nelze nevidět to, že se začalo pracovat s nadějnými hráči, kteří dostávají prostor i v A družstvu a mají společné tréninky. To vše jsou aktiva,“ prohlásil ve výroční zprávě z roku 2007 předseda Ziegler.

Bronz z Extraligy tak byl již třetí medailí z této soutěže v řadě. Ve čtvrtfinálové sérii si Šacung podle očekávání celkem snadno poradil s Vyškovem (5:2 a 5:0) a v semifinále už čekal výrazně těžší soupeř z Karlových Varů. O síle soupeře se přesvědčil již v prvním utkání doma, kde podlehl 3:5.

„Trojky nám vyšly parádně, nechybělo moc a vyhrály se všechny. Zato dvojky nám nesedly, přitom minulý týden na deblovém šampionátu se nám dařilo a Varům všechny brzy vypadly. Také se moc nepočítalo, že ztratíme singl. Nedá se nic dělat, musíme zabrat příští týden ve Varech a sérii otočit,“ řekl kapitán družstva Petr Stejskal.

I útočná aktivita v podání Františka Kalase přispěla k tomu, že si Šacung po roční pauze znovu v roce 2008 zahrál finále Extraligy.

Jenže ani v Karlových Varech Šacungu pšenka nekvetla a místo postupu do finále mohli hráči korzovat po lázeňské promenádě.

„Průběh utkání byl vyrovnaný, po duelech prvních sestav se druhými byl stav 2:2. Ve třetí dvojici zřejmě nejlepší domácí debí série Vanke, Kokštejn zničil formaci Šacungu Březina, Stejskal (Holub) a bylo 3:2. Šacung zariskoval a k singlové premiéře vyslal Řeháka proti Kokštejnovi, tento tah vyšel - 3:3. V souboji prvních trojkových sestav však domácí formace Vanke, Kokštejn, Kubín přehrála Doubravovu a v utkání druhých

sestav Bláha s Dvořákem a Bíbrem zlomili odpor trojice Holub, Březina, Stejskal (Hlavička). Bylo rozhodnuto,“ zpravuje o utkání tisk.

„Škoda, bylo to vyrovnané utkání. Když Řehák vyhrál v pohodě singla, věřil jsem, že to uděláme. Bohužel nám druhá polovina sestavy nezajistila potřebné body ani v deblu ani ve trojici a to rozhodlo. Velmi dobře zahráli zejména Kalas, Řehák, Doubrava a střídající Hlavička, u hostů hráli prim Vanke s Kokštejnem. Nedá se nic dělat, musíme se teď oklepat na zápas o třetí místo,“ řekl kapitán Šacungu Petr Stejskal.

Domácí semifinálové utkání s Karlovými Vary v roce 2008 „vyšperkoval“ příjezd sanitky. I nohejbal někdy hodně bolí.

Na poslední duel ročníku se přece jen Šacung oklepal ze semifinálové porážky lépe a od přítomného zástupce nohejbalového svazu mohl převzít bronzovou sadu medailí.

„Projevili jsme větší chuť po vítězství, navíc soupeři se zranil klíčový hráč. Dobře nám zahrála první polovina sestavy a na výhru to stačilo. Po velmi divoké sezóně plné zranění a dalších problémů je z toho medaile, byť nižší hodnoty než loni. Přesto jsme spokojeni. Vždyť třeba Čakovice vyhrály naši skupinu základní části, porazily i vítěze druhé skupiny a našeho přemožitele v semifinále Karlovy Vary a nakonec zůstaly bez medaile. Extraliga je poslední roky hodně vyrovnaná a tři medaile v řadě není špatné vysvědčení,“ vysvětlil Stejskal důvody, proč rozhodně na Šacungu nad bronzem netruchlí.

Rok 2008 byl dalším rokem, kdy si Šacung v Extralize ochutnal, jak chutná finále play-off. Na výhru v něm ale na rozdíl od roku 2006 neměl. V základní části soutěže, která se již znovu hrála v jedné skupině, obsadil už s novým trenérem Janem Buddeusem druhou příčku za svým finálovým soupeřem z Modřic. Dokonce v jednom ze vzájemných utkání dokázal mistra ligy zdolat. Tradiční soupeř se postavil v semifinálové sérii. Karlovy Vary ale tentokrát na Šacung nevyzrály. Zejména první utkání na v Lensedlech ukázalo, kdo že sérii ovládne. Diváci byli spokojeni, ale utkání přineslo i jeden nešťastný moment v podobě zranění.

„Utkání se hrálo za tropického vedra a vstup do něj se domácím vyvedl. Nejprve Holub s Doubravou porazili mladou dvojici hostů, poté poprvé spolu hrající Kadeřábek s navrátilcem Hlavičkou zničili v prvním setu elitní dvojici hostů Vanke, Kokštejn. Druhý set divákům i hráčům zatrnulo, když hostující Kokštejn při rozehře podání narazil hlavou do tyče oplocení a silně začal krváčet. Vše musela řešit přivolaná ambulance, která nešťastníka odvezla do benešovské nemocnice. Čekalo ho šití a na třicet stehů. To zcela jistě poznamenalo další průběh utkání. Nejprve Kadeřábek s Hlavičkou své načaté dílo dokonali, poté se Šacung mohl radovat i v obou trojicích. Za stavu utkání 4:0 se Ešner s Kalasem ve třetí dvojici nenechali zahanbit a podali ruce,“ píše tisk.

„Měli jsme z utkání obavy, i vzhledem k vážnému infekčnímu onemocnění Stejskala, který se tak ocitl mimo hru. Podařil se nám výborný vstup do utkání, náš první debl nedal soupeři šanci. Poté následovalo překvapení, kdy Hlavička s Kadeřábkem rozebrali první debl hostů a po delším přerušení, způsobeném zraněním Kokšteina, oba hráči neztratili soustředěnost a zajistili dvoubodový náskok. Ve trojicích nám vyšly závěry rozhodujících setů, v té první vzal na sebe její průběh kapitán Doubrava, v té druhé se opět blýskl Kadeřábek a v závěru i Ešner. Třetí dvojice již byla jednoznačná. Chtěl bych pochválit Hlavičku, který se vrátil po dlouhé pauze a hrál velmi dobře, ale spokojen jsem byl dnes se všemi. Stínem dnešního utkání bylo zranění soupeřova hráče, kterému určitě přejeme brzké uzdravení,“ řekl trenér Jan Buddeus.

Žádné domácí utkání si i s rodinou nenechávají ujít bývalý hráč prvního týmu a někdejší šerif osady Šacung Jan Kohout a jeho žena Milena.

Na osadní hřiště už se Šacung ten rok nepodíval. O svém vítězství v sérii rozhodl ve druhém utkání v Karlových Varech a na třetí tedy nedošlo. A finále se hrálo v hale.

„Po domácí výhře trenér Buddeus krotil přehnané nadšení slovy, že utkání v Karlových Varech bude mít odlišný charakter. Také dlouhodobá bilance Šacungu v lázeňském městě byla mizerná, jediné vítězství proti mnoha porážkám. A s Oranjes, za které po letech opět nastoupil veterán Perutka, to i v tomto utkání nevypadalo vůbec dobře. Po úvodních deblech prohrávali 0:2, po trojicích 1:3. Snad příjezd další várky hráčů a

fanoušků Šacungu za tohoto stavu jakoby odstartoval celkový obrat. Nejprve se Ešner s Kalasem ve třetí dvojici a Holub v singlu postarali o korekci skóre na nerozhodný stav. Poté v nejvypjatějším zápase dne, plném vzájemných pútek, nepřiznaných míčů, diskusí s rozhodčími i vulgarit ze strany publika, Doubrava s Holubem a Řehákem zdolali první domácí trojici a Šacung šel poprvé do vedení. Zbývaly poslední dva zápasy. Ešner s Kalasem, Perutkou a střídajícím Kadeřábekem však poslední devátý zápas nepřipustili. V třísetové bitvě se ve druhém setu nevyrazný a střídaný Ešner v rozhodující sadě vzchopil a třemi přesnými zásahy v koncovce vyslal svůj tým do finále. Vítězný comeback mohl oslavit sedmatřicetiletý David Perutka, který za Šacung nastoupil naposledy v ročníku 2004. Ze tří zápasů dva vyhrál a ani ve třetím nechybělo moc,“ referoval denní tisk.

„Zápas se pro nás nevyvíjel dobře a tomu odpovídala i nálada. Měl dva odlišné poločasy. Já nastoupil na druhou dvojku a obě trojice. Na dvojky jsem se moc necítil, nemám v nich nahráno. Navíc jsme s mladým Kadeřábekem hráli spolu vůbec poprvé a to jsme ještě byli předhozeni nejlepšímu deblu soupeře. Prvý set jsme vyhráli, druhý jsme za 8:8 sahalí po vítězství, ale nevyšlo to, třetí set už patřil soupeři. Neměl jsem deblou herní jistotu úderů, deficit se projevil. Ve trojkách jsem přeci jen z letních turnajů cítil určitou rozehranost, bylo to mnohem lepší. Jak s Frantou Kalasem, tak s Davidem Ešnerem se mi hrálo dobře. Dodrželi jsme smlouvenou taktiku, nahrávkou se mi dařilo oklamávat soupeřův blok a kluci tak nemuseli útočit jen do plných. Cítil jsem na naší straně mírnou větší herní kvalitu a hlavně převahu v pestrosti útoku. Asi i proto jsme obě trojky vyhráli. Zápas jsem si užil,“ usmíval se hrdina dne David Perutka.

Finále bylo v kapse, ale právě ten poslední krok je nejtěžší. Jestliže před dvěma roky byl Šacung proti Modřicím lepším týmem, v roce 2008 bylo finále plně v modřické režii. První utkání v brněnské hale Šacung pohorel (1:5).

Nástup v brněnské hale zahájil finálovou sérii Extraligy 2008. Zleva: Jiří Doubrava, Jiří Holub, Aleš Hlavička, David Ešner, Václav Kadeřábek, František Kalas, David Perutka, Josef Řehák.

„Předzápasové starosti se zdravím hráčů nevěstily nic dobrého. K dlouhodobě

nemocnému Stejskalovi se totiž připojil natažený stehenní sval Kalase a žaludeční problémy Holuba, který však obětavě nastoupil. Za této konstalace se prakticky rozpadla v průběhu ročníku sehraná osa týmu a trenér Buddeus musel improvizovat. Pro utkání zcela pozměnil složení dvojic, na kterých se však v utkání vzájemná nesehranost projevila a všechny tři hrané odcházely jako poražené. Klíčem k úspěchu tak bylo uspět ve trojicích. Zatímco Ešnerova sestava s Perutkou a Holubem udržela neporazitelnost v play-off, Doubravova s Hlavičkou a Řehákem prohrála. Naději se snažil srdnatě vykřesat Holub v singlu, ale ani on koncovku nezládl. Výsledek je krutý, tři z pěti prohraných zápasů se však rozhodovaly až ve třetím setu,“ psal tisk.

Takové akrobatické kousky Jiřího Holuba nepomohly Šacungu ke zlatu ve finálové sérii extraligového ročníku 2008.

„Vzhledem ke zdravotnímu stavu hráčů jsme neměli co ztratit. Kromě Stejskala je mimo hru i Kalas a Doubrava s Perutkou i Holubem postihlo virové onemocnění, museli hrát pod prášky. Je to pro trenéra smutné, když celoroční snaha je takto zmařena, ale nic s tím zkrátka nejde dělat, štěstí se odvrátilo. Nic nám nezbývalo, než sáhnout k úplné obměně sestavy. Nevyšlo to. Čekal jsem zejména u dvojic, že souhra bude lepší. Také ve druhé trojce to nebylo ono, úplně vážla mezihra. Ani soupeř však nehrál nikterak excelentně. Z hráčů bych vyzdvihl výkon Ešnera, převyšoval všechny ostatní. Také Holub v singlu měl na výhru, věřím, že ve druhé utkání už Bubniaka porazí. Z výsledku nevyvozují žádné větší důsledky, určující bude až druhé utkání. Do té doby věřím, že se alespoň někteří hráči zotaví,“ popsal utkání trenér Jan Buddeus.

Poslední utkání sezóny mohl Šacung jen překvapit a vzhledem k rozsáhlé marodce tomu nevěřili asi ani diváci, kteří ale halu zaplnili slušně. V pražské hale na Pankráci se ale oranžové barvy zpočátku držely, ale pak jim došel dech.

„Druhé finálové utkání sice začalo pro Oranjes dobře, když Ešner s Kalasem zdolali druhou modřickou dvojici. Stav poté srovnal elitní debl Modřic, na který Perutka s Kadeřábkem nestačili. Jenže pak nastaly Šacungu krušné chvíle. Dosud v play-off neporažená Ešnerova trojice s Perutkou a Kalasem chybovala v koncovce a trpělivější

hosté nečekaně vedli. A bylo ještě hůře, protože v zápase druhých trojic prohrála i Doubravova sestava. Za stavu 1:3 mohl naději vykřesat třetí debl s Doubravou a Holubem, ale hosté byli lepší. Ve zřejmě nejlepším zápase jednotlivců sezóny frenetický Bubniak udolal ve třech setech Holuba a ze sektoru hostů vytryskl gejzír radosti. Jediným spokojeným z tábora Šacungu tak mohl být jen pokladník, neboť utkání navštívilo 300 diváků, kteří vytvořili bouřlivou kulisu,“ vyčteme z tiskové zprávy.

„Minulé utkání, kdy nám chyběli dva klíčoví hráči, jsme vůbec nebrali. Klíčové bylo teď po návratu Kalase do sestavy vyrovnat stav série. Počítali jsme, že po dvojicích to bude 1:1 a po trojicích 3:1 pro nás. Dvojice tak dopadly, bohužel trojice přesně obráceně. Naše první trojka poprvé v play-off prohrála a druhá posledním míčem také. To rozhodlo o osudu celého utkání. Pro nás to pak bylo už hrozně těžké, naopak soupeř takový průběh nečekal a rázem byl psychicky hodně nahoře. Výsledek vypadá krutě, bylo to dnes vyrovnané. Ale Modřice dnes hrály opravdu dobře. Zažil jsem už dvě neúspěšná finále a moc do řečí mi není,“ soukal ze sebe evidentně zklamaný nahrávač Šacungu Josef Řehák.

Oranžový odraz na zlatém poháru při slavnostním nástupu ke druhému utkání finálové série Extraligy v roce 2008. Na svůj štítek na poháru si Šacung musel ještě dva roky počkat.

Stříbro z roku 2008 se tak přiřadilo k medailovému zisku stejné hodnoty z let 2006 a 1981. I další ročník se Šacung podíval na stupně vítězů, popáté v řadě. Stejně jako rok po stříbře z roku 2006, i zde z toho byl nakonec bronz. Pět porážek v základní části (z toho dvě s Čakovickými) znamenalo třetí místo v tabulce před play-off. Semifinálá série s Čakovickými ovšem znamenala další dvě porážky s tímto soupeřem. Ta první přišla v Praze.

„Šacung vstoupil do utkání dobře, když Holub s Řehákem a alternujícím Doubravou zdolali bratry Suchých. Jenže Ešner s Kalasem proti Mrákavovi s Pachmanem neuspěli a bylo vyrovnáno. Mizerný vstup do zápasu trojic měli Doubrava s Kadeřábkem a Perutkou proti Cibulkovi s bratry Suchými, nakonec se vzchopili, ale ve třetím setu zahodili slibný náskok. Ešner s Kalasem a Řehákem ovšem zahráli proti

Petřinovi s Mrákavou a Mikotou profesorsky. Po singlu šli nahoru domácí, když v další třísetové bitvě Mrákava udolal kapitána Oranjes Doubravu. Cibulka s bratry Suchými v odvetě trojic využili zaváhání Ešnera s Kalasem a Řehákem a domácí vedli dvoubodovým rozdílem. Doubrava s Holubem a Perutkou ještě proti Petřinovi s Mrákavou a Mikotou vykřesali naději, ale Ešner s Kalasem a střídajícím Kadeřábkem druhý debl, tentokrát proti bratrům Suchým, nezvládli,“ napsali k duelu.

Ani zdvojená obrana v poli v podání Josefa Řeháka a Františka Kalase nestačila na výhru v domácím semifinálovém utkání Extraligy s pražskými Čakovicemi v roce 2009. K výhře Šacungu chyběl jediný míč.

„O porážce rozhodlo to, že naše první polovina sestavy s Ešnerem a Kalasem, na kterou jsme hodně spoléhali, udělala pouze jediný bod ze čtyřech možných. Celkově ale někteří hráči zůstali za očekáváním. Vzhledem k silnému větru, který se na kvalitě hry podepsal, to nebylo až tak špatné utkání. Bylo tam hodně obrátů a třísetových zápasů. Bohužel právě v nich jsme se dopouštěli nevynucených chyb a ztráceli je. Minimálně dva zápasy tímto způsobem. Měli jsme za stavu, kdy jsme vedli, přitlačit na pihu. Soupeř podal očekávaný výkon, plný bojovnosti. Potvrdilo se také, že bude rozhodovat singl. Určitě se na výsledku podepsalo i to, že nám chyběl stále nedolčený Stejskal. Přeci jen Perutka, který hraje na jeho postu, nemá ještě s týmem tolik natrénováno. I když jsme dnes prohráli, z utkání nemám zase tak špatný pocit. Jsem přesvědčen, že doma už soupeře porazíme a dostaneme se nahoru i psychicky,“ prozradil trenér týmu Jan Buddeus.

Na domácím hřišti si hráči Šacungu věřili, ale to hosté z Čakovic také. Rozpoutal se čtyřhodinový boj, který dospěl do posledního možného míče. Domácím nakonec zbyl jen smutek z prohraného utkání i vyřazení.

„Když kalich hořkosti, tak do dna, právě tak se mohli cítit hráči Šacungu, kteří po čtyřapůlhodinové bitvě, kdy třikrát prohrávali, dovedli utkání až do posledního možného míče a nakonec ho ztratili. Přitom začátek utkání domácí byli hodně dole a zvaldi i fanoušci. Jak Doubrava s Holubem, tak Řehák s Kalasem a střídajícím Ešnerem v úvodních deblech prohráli. Jenže Šacungu tentokrát zahrály parádně obě trojky. Jak

Doubrava s Holubem a Stejskalem, tak Ešner s Kalasem a Řehákem odešli s vítězstvím. Singl je parádní disciplínou hostů a kapitán domácích Doubrava se o tom přesvědčil. Jenže znovu bylo vyrovnáno, když se Doubrava oklepal a se svými partáky v odvetné trojici o podruhé udeřil. Až tu poslední trojici, v pořadí čtvrtou, Šacung nevyhrál, a to o jediný míč. Doubrava s Holubem ale v deblu potřetí srovnali stav a vše rozhodovala až poslední dvojice. V té Řehák s Kalasem a střídajícím Ešnerem jezdili doslova po zadku, leč zradila je úplná koncovka. Přesto měli na nohou mečbolové rozhodnutí, ale z těžké pozice výborně hrající Ešner už klíčový bod nedokázal proměnit. Ztichlým areálem se nesl jen vítězný ryk hostů, kteří si po šesti letech čekání opět zahrají ve finále nejvyšší soutěže,“ psaly deníky.

„Hrál se výborný zápas, ale bohužel se smutným koncem pro nás. Hráči zahráli skvěle, bylo vidět, že jim začíná gradovat forma, ale přesto to na rozjetého soupeře nestačilo. V každém setu jsme udělali o jednu chybičku navíc a to rozhodlo. Byl jsem rád, že mohu počítat s částečně uzdraveným Stejskalem, který na to, že chyběl celou přípravu, zahrál mimořádně dobře. Kdybych měl vyzdvihnout někoho individuálně, tak Holuba, který konečně zahrál to, čeho je schopen,“ nehodnotilo se dobře trenérovi týmu Janu Buddeusovi.

David Perutka (vpravo) si zatím naposledy zahrál extraligové utkání play-off v oranžovém dresu v ročníku 2009, na hřišti Čakovic.

A tak o pátou medaili v řadě usiloval Šacung v duelu se středočeským rivalem ze Břví. Derby, umocněné faktem, že v dresu soupeře kromě trenéra nastupovalo několik hráčů, dříve hájících barvy Šacungu. Na osadním hřišti však od začátku vládl domácí celek.

„Hlavním úkolem trenéra Buddeuse bylo dostatečně namotivovat své svěřence po semifinálové porážce s Čakovicemi, která zavřela bránu do finále. To se mu naštěstí podařilo a hráči přistoupili k utkání o bronz koncentrovaně. Nejprve Holub s Doubravou pokořili Putíka s Babkou, poté Ešner s Kalasem přehráli Makaru s Březinou. Ve trojicích už byl Šacung ve větší pohodě, a tak Doubrava s Holubem a

Stejskalem vyhráli nad Sachlem s Březinou a Voldřichem, stejně se vedlo i Ešnerovi s Kalasem a Řehákem proti Makarovi s Putíkem a Babkou. Poslední zápas dne obstarali singlisté, hostující Babka vzdoroval Doubravovi jen ve druhém setu. Šacung tak za půldruhé hodiny utkání z deseti hraných setů všech deset vyhrál a podruhé za sebou tomuto soupeři uštědřil kanára. Spokojení domácí příznivci pak už jen přihlíželi předávání medailí,“ referovaly noviny.

„Byl to složitý zápas, protože jsem měl v týdně velké obavy, aby ze semifinálové prohry zklamání hráči k tomu přistoupili zodpovědně. Mé obavy se naštěstí nepotvrdily, hráči dokázali, že medaili chtěli a také jí mají. Rozhodl už začátek zápasu, kdy jsme soupeřovu nejlepší dvojici ani trojici nenechali bodovat. Pak už se z toho soupeř nevzpamatoval a skóre narůstalo v náš prospěch. Hráčům se dařilo, byli zodpovědní a trpěliví. S bronzem samozřejmě nejsme úplně spokojeni, ale vzhledem k průběhu základní části i play-off je to zasloužené umístění,“ řekl trenér Jan Buddeus.

Další ligový ročník uzavřel svou kapitolu. Dobře sestavený první tým pátou medailí v řadě, vyšperkovanou dalším úspěchem na mistrovství republiky trojic (zlato a bronz), potvrdil po sportovní stránce zatím nejlepší éru klubu. Ve sbírce však chyběl úspěch nejočekávanější, mistrovský titul z Extraligy.

„Při kvalitě našeho kádru musíme mít nejvyšší ambice. Pět medailí v řadě je hezká věc, ale ta nejcennější pořád chybí. Na respekt se spíš ptejte soupeřů. Mně připadá, že si na nás všichni celkem věří. A s motivací vůbec nemají problém. Kdo by si nechtěl smlsnout na týmu s reprezentanty v sestavě,“ to zaznělo v posezónním rozhovoru s Petrem Stejskalem, služebně nejstarším hráčem družstva. Na obligátní otázku, kdy Šacung prolomí stříbro-bronzové prokletí a konečně se dočká zlaté medaile z ligové soutěže, pak Stejskal se zcela vážným výrazem důrazně odpověděl, že „příští rok.“

Extraligové družstvo SK Šacung VHS Benešov 1947 s bronzovými medailemi v roce 2009. Nahoře zleva: David Ešner, Jiří Doubrava, trenér Jan Buddeus, Václav Kadeřábek, Jiří Holub. Dole zleva: Petr Stejskal, Ladislav Štěpař, František Kalas, Josef Řehák.

Splněný zlatý sen

„Letos vyhrájeme titul,“ odhodlaně prohlásil šerif osady Šacung Václav Vávra po shlédnutí jednoho z vítězných domácích utkání v základní části Extraligy ročníku 2010. Nemýlil se, byť ke splnění této mety bylo ještě hodně daleko.

Extraligové družstvo SK Šacung VHS Benešov 1947 v roce 2010. Nahoře zleva: asistent trenéra Ladislav Štěpař st., František Kalas, Jiří Doubrava, David Ešner, Václav Kadeřábek, Ladislav Štěpař, trenér Jan Buddeus. Dole zleva: Lukáš Flaks, Josef Řehák, Petr Stejskal, Jiří Holub.

Laik by na první pohled nepoznal, že zrovna tento ligový ročník bude tím výjimečným. Jenže odborník musel cítit, že mužstvo má sílu. V základní části soutěže družstvo totiž kromě jiného dokázalo vyhrát v Karlových Varech, v Modřicích a svou jedinou porážku z celků, které pronikly do play-off, utřil v derby na Břvích. Největší potíže týmu ovšem působila střetnutí s Čelákovici. Ačkoliv obě utkání Šacung vedl shodně již 4:1, doma (být v hale TJ Pankrác) byl rád za remízu, venku na půdě soupeřů dokonce prohrál. Možná štěstí, že Čelákovice do soubojů o medaile nepronikly.

„Do Karlových Varů jsme jeli pro bod. Varští se loni nedostali do play-off i vinou zranění opor a letos udělají vše proto, aby se to neopakovalo. Vyšel nám parádně začátek utkání. I když se to tahalo, dost zápasů šlo do třetích setů, učinili jsme rozhodující čtyřbodový náskok. Zbytečně jsme ale vlastními chybami prohráli vloženu dvojku a soupeř se chytil. Také předposlední dvojka nebyla sehrána dobře, Kalas s Holubem vedli 7:3 a nezvládli to. Naštěstí to Doubrava s Řehákem výborným výkonem napravili. Vezeme domů dva body, to je nad plán. Jsem spokojen i s výkonem, pochválil bych zejména Řeháka, který vyčníval nad ostatní,“ zhodnotil utkání v Karlových Varech spokojený trenér Jan Buddeus.

Spokojen byl Buddeus i po utkání v Modřicích. Výhra na půdě mistra se cení. „Do přerušení pro déšť to s námi nevypadalo dobře, hráči byli díky nepříznivému vývoji

podráždění. Pak ale po návratu bylo vše jinak, obě trojice zahrály fantasticky a sebevědomí se přelilo i do odvet dvojic. Předposlední dvojice byla jedním z nejkrásnějších zápasů, co jsem kdy viděl, poslední míč třetího setu šel čtyřikrát přes síť. Je ale nutné zmínit, že soupeři chyběl zkušený deblista Müller, což bylo pro něj oslabení. Každopádně pohled na tabulku nás těší.“

Václav Kadeřábek a jeho míčová hypnóza ve vítězné sérii semifinále play-off Extraligy v roce 2010 se Břvemí.

To po derby ve Břvích už měl Buddeus ke spokojenosti daleko. „Nepovedl se nám vstup do utkání, díky nedůraznému výkonu dvojic hráči dostali soupeře do pohody a naše mizérie pokračovala ve trojkách. Utkání některým hráčům nevyšlo a navíc ne vždy

David Ešner pod přísným dohledem spoluhráče Františka Kalase útočí v semifinálovém utkání Extraligy 2010 na hřišti Břví.

dodrželi taktické pokyny. Naději mohla přinést alespoň třetí dvojka, ale i tu jsme prohráli a tím utkání rozhodli. Mnohem více než porážka mě mrzí zranění Jiřího Holuba. Hrací plocha výběhů hřiště byla za hranici regulérnosti, klouzalo to a bylo otázkou času, kdy se některý z hráčů při polařském zákroku zraní. Upozorňovali jsme na to rozhodčího, ale nechali to hrát. Doufám, že to zranění poučí rozhodčí a alespoň v Extralize budou pamatovat na pravidlo o klouzavém terénu,“ zlobil se.

Druhé finálové utkání Extraligy 2010 a nachystaná mistrovská trofej pro případ, že by Šacung v Brně vyhrál. Domácí Modřice však poslaly sérii do třetího utkání.

V odvetách už Šacung doma všechny tři své hlavní rivaly pokořil a mohl se tak premiérově radovat z vítězství v základní části a s tím spojených výhod pro play-off. V semifinále soutěže jej čekal rival ze Břví, pro které to byl zatím poslední ročník v ligových soutěžích mužů. První semifinálové utkání se hrálo na hřišti v Lensedlech a domácí celek měl vše pod kontrolou (5:2).

„První semifinálové utkání nabídlo kvalitní nohejbal v podání obou týmů. Spokojenější byl pochopitelně domácí celek, který i bez zdravotně indisponovaného Holuba tak udělal první krok k postupu do finále. První zápasový bod ovšem připadl hostům, kde se domácí kapitán Kalas nechal vyvést z koncentrace diskuzemi s rozhodčími a spolu s Ešnerem nestačili v prvním deblu na Sachla s Chytrou. Jednobodové manko stáhla výhra druhé dvojice Doubravy se Stejskalem proti Makarovi s Březinou a střídajícímu Janíkovi. Šacungu již tradičně vyšly parádně trojice, vyhrál ten den všechny čtyři. V té první se o to postarali Ešner, Kalas, Řehák porážkou Sachla, Chytrý a Sýkory, v té druhé se s hostujícími Makarou, Březinou, Janíkem a střídajícím Krestou popasovali Doubrava, Kadeřábek a Stejskal. Dvoubodový náskok Šacungu se snížil po zápase jednotlivců, kde Doubrava pohrdl třibodovým náskokem ve zkráceném setu proti Chytrouvi. Na odvety deblů ale nedošlo, protože znovu zafungovaly obě domácí trojice. Nejprve si ta Ešnerova poradila s Makarovou, poté účet utkání podtrhla výhra Doubravovy sestavy nad Sachlovou,“ lze se dočíst v článku z tisku.

„Prohru v první dvojce беру na sebe. Zbytečně jsem se nechal rozhodit podle mého

názoru chybnými rozhodnutími rozhodčích. Byly to jasné míče, otočené obráceně. Já jsem to trochu neunesl a ovlivnilo to mojí hru, nesoustředil jsem se. Důležité bylo, že hned to naše druhá dvojka podržela a vyrovnala. Klíčové bylo, že jsme šli na 3:1 ve trojkách a vyhrály se i odvety. Břve nemají špatně sestavené trojice a nečekalo se, že nevyhrají žádnou. Singl je nevyzpytatelný a s bodem z této disciplíny se ani tolik nepočítalo. Doma jsme tak udrželi letošní neporazitelnost a pro odvetu ve Břvích musíme ještě zapracovat hlavně na dvojkách. Potěšilo mě, že jsme si poradili i bez Holuba a Vašek Kadeřábek jeho roli ve trojici zvládal skvěle,“ zhodnotil utkání kapitán družstva František Kalas.

Druhé utkání na hřišti ve Břvích mělo být vyrovnané, ale i zde Šacung zatlačil včas na pilu a shodným výsledkem jako v prvním utkání rozhodl o svém postupu do finále.

„Po první domácí výhře v sérii do Břví odjížděl Šacung v roli mírného favorita a tuto roli dokázal splnit. První část utkání probíhala podle předchozího scénáře, pouze však v opačném gardu z pohledu sestav. Doubrava se Stejskalem znovu byli v deblu úspěšní a přemohli Sachla s Chytrou. Naopak znovu se nevedlo páru Ešnera s Kalasem, kteří podlehli Makarovi s Sýkorou. Trojice podle předpokladu potěšily oranžové barvy. Doubrava s Kadeřábkem a Stejskalem zdolali Sachla s Chytrou a Krestou, poté se stejně vedlo i Ešnerovi, Kalasovi a Řehákovi proti Makarovi s Janíkem a Sýkorou. Za stavu 3:1 vyšel Šacungu tah se změnou sestavy v singlu, kde Kadeřábek porazil Chytru. Tříbodový náskok doznal korekce v první odvetné trojice, kde Ešner s Kalasem a Řehákem promarnili proti Sachlově formaci čtyři(!) mečboly. Šacung měl stále tři pokusy na výhru a proměnil hned ten první. Doubrava s Holubem a Stejskalem si poradili s Makarovou sestavou a finálová účast byla na světě,“ píše se ve zprávě.

Téměř čtyři stovky diváků zaplnily benešovskou halu na finálové duely play-off Extraligy v roce 2010.

„Až na druhou dvojku si myslím, že jsme dnes podali slušný výkon a měli průběh pod kontrolou. Klíčové bylo, že jsme po trojkách odskočili na 3:1 a velmi důležitý bod zajistil

singl. To nás uklidnilo a měli jsme čtyři pokusy utkání vítězně ukončit. Ten první jsme promarnili ve vyhrané trojici, ale ten druhý už naše druhá trojka s přehledem využila. Zbytečně jsme tak utkání nedramatizovali. Pokud zhodnotím celou sérii, byl to kolektivní výkon od všech. Pokud bych měl někoho zmínit, pak určitě stabilitu Jirky Doubravy a Petra Stejskala v deblech i trojkách, s jejich body se dalo počítat. Zkušeně si vedl i Vašek Kadeřábek, věřil si a neprohrál jediný zápas. Pozitivem je i návrat Jirky Holuba do sestavy, zahrál trojku výborně a pro finále bude jeho sil potřeba,“ zhodnotil utkání i celou sérii kapitán František Kalas.

Moderátor utkání Martin Maršálek představuje za přítomnosti prezidenta ČNS Kamila Kleníka (uprostřed) a ředitele krajského úřadu Středočeského kraje Petra Hostka aktéry finálového mače extraligového ročníku 2010.

Právě on měl ve finále o motivaci postaráno. Předchozí finále neodehrál se zdravotními komplikacemi podle svých představ a to v roce 2006 sice odehrál ve výborné formě, ale ještě v dresu soupeře. Nyní tedy měl ve vůdčí roli Šacungu svůj bývalý klub pokořit. Poprvé se finále hrálo v benešovské městské hale a premiéra dopadla pro domácí barvy nadmíru úspěšně. Výhra 5:2 tak dala Šacungu do rukou dva mečboly.

„Benešovskou halu zaplnilo na tři stovky diváků, kteří vytvořili bouřlivou atmosféru. Aby ne, hraje se o hodně. Parádní odpoledne oranžových barev načala dvousetová výhra deblu Ešnera s Kalasem nad Kopem s Müllerem. Poté bylo vyrovnáno, když Doubravu se Stejskalem zdolali ve třetím setu Pelikán s Bubniakem. Šacung se ale znovu mohl opřít o trojice a stejně jako v prvním utkání semifinálové série se Břvemí ten den vyhrál všechny. V té první si Doubrava, Holub a Stejskal poradili ve třech setech s Pospíšilem, Pelikánem a Guldou, v té druhé pak Ešner, Kalas a Řehák už ve dvou setech s Kopem, Müllerem a Bubniakem. Dvoubodový náskok domácích doznal korekce v zápase jednotlivců, kde Kadeřábek pohlrdl proti Bubniakovi celkem pěti mečboly a třetí set o míč prohrál. Šlo se do odvet trojic a znovu je domácí zvládli. Doubravova trojice pokořila ve dvousetovém mači tu Kopovu a poslední trojice došla do

třetího setu. Ten vyzněl pro Ešnerovu sestavu a Šacung tak mohl podat vítězně ruce. Jako bonus Šacung stále drží letošní domácí neporazitelnost,“ psalo se.

Jedna z těžkých chvil pro Šacung v klíčovém utkání finálové série s Modřicemi ročníku 2010. David Ešner byl po minutovém úsilí vypleten ze sítě.

Kapitánu Šacungu Kalasovi se tak hodnotil duel radostně. „Důležité bylo, že jsme po dvojicích drželi vyrovnaný stav. Pokud bychom prohráli oba debly, které má soupeř hodně kvalitní, měli bychom to těžké. Klíčem k úspěchu byly již tradičně dobře sehrané trojice. Dnes nám vyšly parádně. Nakonec i singl mohl dopadnout obráceně. Atmosféra byla výborná, před takovou kulisou se vždy hraje dobře. Výsledek vypadá jednoznačně, ale bylo to hodně vyrovnané, naštěstí jsme zvládali koncovky. Bylo to hodně náročné na psychiku, přece jen je to finále. Podali jsme týmový výkon a naše výhra je zasloužená.“

Myslete hlavou, aneb koučing v praxi v podání trenéra Jana Buddeuse.

První mečbol však Šacungu nevyšel. Vyrovnané utkání v Brně mohlo skončit vítězstvím jak Modřic, tak Šacungu. Nakonec to ale byli domácí, kteří finálovou sérii výhrou 5:3 vyslali do rozhodujícího duelu o všechno.

„V hale Sokola Brno to se Šacungem začalo jít z kopce již v úvodu, kde oba debly prohrál. Nejprve Doubrava se Stejskalem nestačili ve dvou setech na Pelikána s Bubniakem, poté třísetový mač Ešnera s Kalasem vyzněl pro hostující Kopa s Müllerem. Ve trojicích ale Šacung srovnal. Doubrava s Holubem a Stejskalem pokorili ve třetím setu Kopa, Pelikána a Guldu. Poté Ešner s Kalasem a Řehákem zdolali hladce Pospíšila s Bubniakem a Müllerem. Zápas singlistů tentokrát nepřinesl úchvatnou podívanou, domácímu Bubniakovi stačil k výhře nad Kadeřábkem průměrný výkon. A domácí konečně ve finálové sérii vyhráli trojici, když Ešner s Kalasem, Řehákem a střídajícím Kadeřábkem prohráli ve třech setech s Kopovou trojicí. Poslední trojice dne potěšila hosty, kde Doubravova formace přehrála ve dvou setech tu Pospíšilovu. Za stavu 4:3 pro domácí barvy se šlo do odvet deblů. Hned v té první Ešner s Kalasem ale Pelikánovi s Bubniakem podlehli ve třetím setu,“ byl komentář tiskových médií.

Okamžik euforie. Kapitán Šacungu František Kalas právě mezi spoluhráči pozvedává pohár pro vítěze Extraligy mužů v roce 2010.

„Druhé finálové utkání bylo velmi dramatické a vyrovnané, ale dnes jsme si vyhrát kvůli nedotaženým koncovkám přinejmenším u tří prohraných zápasů nezasloužili. Rozhodující bylo, že jsme prohráli všechny dvojky. Hlavně ta Ešnera s Kalasem hrála výborně v obraně, spoustu míčů zachytila, ale nedokázala je proměnit. Nepovedl se nám vstup do utkání a tím, že jsme nechali jít domácí do dvouzápasového trháku, jsme jim dodali hodně sebevědomí a uklidnění do hry. Výkon našeho mužstva byl mdlý a postrádal štávu z prvního utkání, což беру na sebe. Měl jsem s tím počítat, protože kromě Kadeřábka a Řeháka všichni dobírali před prvním finále antibiotika. Tím pádem měli tělo oslabenější, než normálně a já jsem měl více zvolnit v tréninku, aby hráči měli více sil do zápasu. Takže nejvíce nespokojenosti s prohraným utkáním nacházím dnes u sebe. Věřím, že hráči rádně zregenerují a do rozhodujícího zápasu o titul nastoupí

zdraví a v plné formě. Ne v té brněnské,“ přál si trenér Jan Buddeus.

Den „D“ nastal pro Šacung v sobotu 9.10.2010. Bezmála čtyřmi stovkami diváků, z nichž řada patřila k věrným fanouškům obou soupeřů, přeplněná benešovská hala sledovala rozuzlení celého ročníku Extraligy a byla to parádní bitva. S domácími ambicemi to vypadalo dlouho velmi nadějně, ale když v odvetách trojic Šacung nevyužil mečbol, nebylo málo těch, kteří by v duchu nevzpomněli na kolaps z roku 2006. Náhle ztichlá hala ale nemlčela dlouho a na poslední možný zápas ani nedošlo. V první odvetné dvojici totiž Holub naložil s dalším mečbolem tak, jak se má. 55-leté čekání bylo u konce, Šacung se výhrou 5:3 nad Modřicemi dočkal.

Freneticky povzbuzující kotel fanoušků Šacungu umí na soupeře vytvořit patřičný tlak.

Byl to ale boj, stačí si počíst o průběhu utkání. „Samotné utkání obou soupeřů bylo tvrdým bojem o každý míč. Před 380 diváky v benešovské hale šly jako první nahoru domácí barvy, když Doubrava s Holubem porazili posledním míčem v úvodním deblu Kopa s Müllerem. Hosté ale ihned odpověděli výhrou Pelikána s Bubniakem nad Ešnerem s Kalasem. Ve trojicích šel nahoru Šacung, Doubrava s Holubem a Stejskalem si věděli rady s Pospíšilem, Müllerem, Topinkou i střídajícím Bubniakem. Znovu však hosté srovnali, když Ešner, Kalas, Řehák a naskočivší Kadeřábek podlehli Kopovi s Pelikánem a Guldou. V singlu se blýskl Doubrava nečekanou výhrou nad Bubniakem a domácí potřetí vedli. A brzy měli tři zápasové mečboly, když první odvetná trojice Doubravy, Holuba, Stejskala a střídajícího Flakse zdolala silnější trojici hostů s Kopem, Pelikánem a Guldou. Další zápas obstaraly druhé trojice a ta domácí s Ešnerem, Kalasem a Řehákem měla k dispozici mečbol. Nakonec se však ze zápasové výhry radovali hostující Pospíšil s Müllerem a Topinkou. Šacung však ten den táhli Doubrava s Holubem a ti se ve dvojici popasovali s Pelikánem, Bubniakem a střídajícím Guldou. O tvrdosti utkání svědčí fakt, že rozhodčí několikrát museli přerušit hru pro zotavení hráčů na obou stranách. Třeba domácího blokaře Ešnera skoro minutu museli jeho spoluhráči vylékat ze sítě.“

„Věděli jsme, že těžko už uhrajeme ze trojic čtyři body, jako v prvním utkání. Protože se

už uzdravil Jirka Holub, trenér ho zařadil do základu dvojic a tento tah mu vyšel. Dalším zlomovým bodem bylo Doubravovo vítězství v singlu. Přitom Jirka strašně kazil servis, klidně i pět v setu, ale v úplně koncovce setů mu našťěstí vždy vyšel. To se nečekalo a byla to pro nás velká vzpruha před odvetami. Když naše první trojice vyhrála, měli jsme najednou tři pokusy na výhru. Modřice se ale nevzdaly a jejich slabší trojice nás porazila. Ve dvojkách si na nás hosté hodně věřili, ale Jirkové Doubrava s Holubem hráli po celý den výborně a zajistili první titul pro Šacung v historii,“ zhodnotil utkání kapitán týmu František Kalas, který titul rozhodně nepovažuje za nějaké dílo náhody či štěstí.

„Náš letošní titul byl opravdu zasloužený. Vyhráli jsme základní část soutěže, doma jsme ani jednou neprohráli, čtyřikrát jsme z pěti utkání porazili Modřice. K tomu jsme získali republikový titul ze trojek. Celá sezóna byla kolektivním výkonem. Když to jedné polovině sestavy nešlo, ta druhá zabrala a dotlačila to k výhře. Máme prostě vyrovnaný tým a dorůstají nám i fluktuanti z béčka. Přeji jim, aby parádní sezónu vyšperkovali postupem do 2. ligy.“ I toto přání se Kalasovi, který zažil oslavu titulu jak se Šacungem, tak několikrát s Modřicemi, později vyplnilo.

Děkovačka fanouškům Šacungu v podání čerstvých ligových mistrů. Tyto chvíle se nikdy neomrzí.

Oslavy to byly velké a i staří pamětníci neskrývali dojetí. A co na titul říkal „prognostik“ Stejskal, který titul v novinovém rozhovoru v roce 2009 předpověděl?

„Vůbec si nevybavuji tu úplně bezprostřední euforii, ani záznam z utkání jsem ještě neviděl. Mimořádnost situace jsem si začal uvědomovat, až když na plochu vběhli fanoušci a pak když kapitán našeho týmu Franta Kalas zvedal pohár nad hlavu. To byl jeden z mých nejsilnějších zážitků. Generace hráčů před námi, kteří se tak dlouho pokoušel titul získat a nepodařilo se jim to, mi nepřísluší hodnotit. Že to vyšlo nám, je souhra mnoha okolností. Vzhledem k tomu, jaký hráčský potenciál se nám v Šacungu za poslední roky sešel, by byl hřích ten titul alespoň jednou neurvat. Atakovali jsme ho už v roce 2006, měli jsme tehdy tři zápasové mečboly a nepovedlo se. V další sezóně

prošel náš tým velkými změnami. Potřebovali jsme čas, aby si všechno sedlo, zdravé hráče a taky štěstí. A moje loňská prognóza, která vyšla? Bylo to tenkrát řečeno s jistou nadsázkou a taky trochu ve světle posezónního zklamání. Bronzová medaile tehdy byla pro nás málo. Ale věděl jsem, jakou sílu náš tým má. V minulých letech se na nás v play-off lepila smůla. Věřil jsem, že když se nám konečně vyhnou zranění a budeme na nejdůležitější část sezóny kompletní, může to vyjít,“ řekl.

Teprve doma došlo hrdinovi finálového mače Jiřímu Doubravovi, co dokázal. Přitom právě on start v tomto utkání vůbec neměl jistý. Rozchod s dlouholetou přítelkyní a zapíjení žalu po hospodách moc formě nepřidá. Trenér Buddeus dlouho zvažoval, zda dlouhého smečaře do klíčového duelu vyšle. Nakonec ale zariskoval a emocemi posledních dní zasažený Doubrava je ventiloval tím nejlepším způsobem. Jeho pětibodová exploze je dosavadním rekordem finálových klání nejvyšší české ligové soutěže.

Hrdina rozhodujícího finálového utkání Extraligy 2010 Jiří Doubrava. Jeho pětibodová exploze znamenala konec modřických nadějí na obhajobu titulu.

„Dopustil jsem se několika chyb, za které jsem byl po právu potrestán a z mého života zmizela jedna důležitá osoba. Řešil jsem to trochu nezodpovědně a i přes svou celoživotní abstinenci jsem se poslední dva dny před finále poctivě připravoval v restauracích. V sobotu ráno na mě asi nebyl nejhezčí pohled. Každopádně nohejbalový Bůh mi vše vrchovatě vynahradil. Dokázali jsme dnes naplno využít parametrů domácího hřiště, přizpůsobili jsme styl naší hry tomuto prostředí a za každým vítězstvím jsme šli přes výbornou hru trojic. Navíc máme skvělé fanoušky, kteří nás ve vypjatých situacích nenechají na holičkách. Věděl jsem, že důležitější zápas jsem nikdy nehrál. Uvědomoval jsem si, že klíčem k úspěchu budou tentokrát dvojice, věřil jsem ve vítězství. Proklínal jsem trenéra Buddeuse za to, že mění složení dvojic hodinu před utkáním a podezřívám jsem ho z psychické slabosti. Už v první dvojici se posledním míčem překvapivě lámal celý zápas. To, že se nám podařilo v tomto duelu zvítězit, bylo po změně v sestavě doopravdy hodně nečekané. S Jirkou Holubem jsme dvojka na jedno

použití. Dokážeme porazit všechny, ale zároveň nás někdy můžete potkat už brzy ve sprše. Že jsem šel i do singlu? Za stavu 2:2 nebylo na co čekat a šetřit síly do trojic. Vsadili jsme na riziko, že nemusím vyhrát singl ani trojku, ale vyplatilo se to. V tu chvíli neřešíte nějakou statistiku nebo vzájemná utkání, chcete týmu pomoci a vydat ze sebe všechno. Ale tato situace mi překvapivě vyhovovala. Jsou utkání, kdy se někomu nedaří a v tu chvíli je potřeba, aby to podrželi ostatní. Tentokrát jsem to byl já, nic víc,“ skromně hodnotil své fantastické představení Doubrava.

Titul byl doma a dlouhá oranžová noc právě začínala.

Doubravova zatím nejlepší soutěžní sezóna, vyšperkovaná leskem dvou zlatých a jedné bronzové medaile, nezůstala bez odezvy. Na konci sezóny převzal cenu pro vítěze ankety Nohejbalista roku. Přes množství výborných hráčů minulosti i tento úspěch byl v historii klubu tím premiérovým.

„Vnímám to jako ocenění celoživotní snahy něco dokázat a někomu se vyrovnat. Každý když začíná, má své vzory. Je to určitě splnění životního snu. Ankety se ale musí brát s určitou rezervou. Existují hráči, kteří by si zasloužili být v anketě výše, než jsou a naopak. Když jsme se probojovali do finále Extraligy, tak jsem si říkal, že bych se mezi trojici mohl vejít, pokud se nám podaří ligu vyhrát. A když jsem to sečetl s vítězstvím na mistrovství republiky trojic a se třetím místem na jednotlivcích, tak jsem věděl, že na tom nejsem zase tak špatně. Poté už jsem začal vnímat okolí, které mi to vítězství v anketě začalo prorokovat. Pak tomu začnete věřit, začnete se těšit. Upřímně, byl bych zklamáný, kdyby to tento rok nevyšlo,“ řekl čerstvý král českého nohejbalu.

A komentář kormidelníka zlaté lodi, trenéra čerstvého ligového mistra Jana Buddeuse? *„Je to krásný pocit a zároveň velká úleva, že se to podařilo. Byl bych špatným trenérem, pokud bych s tímto mužstvem nedokázal ligu vyhrát. Potěšila mě i slova uznání od oštěřených veteránů z osady. Jako hráč jsem byl bezvýznamný, maximum bylo vítězství v první lize a extraligové boje o sestup s týmem Pankráče. Jako hrající trenér jsem začal asi v roce 2001 ve druhé lize, následně v první lize. Tím více mě*

těší uznání z jejich strany. Mužstvo jsem převzal v roce 2007, kdy situace v týmu nebyla po letních událostech s přestupy dobrá. Ale na převzetí týmu byla naprosto ideální. Mančaft začínal nanovo a s velkým prvopočátečním impulsem. Což bylo znát hned po prvních trénincích, kdy si všichni hráči uvědomovali svou možnou sílu a možnosti. Od té doby se podařilo pravidelně získávat medaile jak v Extralize, tak na jednorázových soutěžích. Medailí je to samozřejmě spousta, ale bylo to především díky vysoké individuální kvalitě jednotlivých hráčů. Stále ještě jsme nepracovali jako tým ve směru, jak bych si představoval a i proto se nedařilo Extraligu vyhrát. V roce 2008 jsme na rozhodující zápasy ve finále s Modřicemi zápasili především se zdravotním stavem hráčů, další rok jsme padli v semifinále s Čakovicemi. Před touto semifinálovou sérií jsem cítil, že v mužstvu není ta správná pokora a někteří hráči byli přesvědčeni, že finále musí být jisté. Nepodařilo se mi je přimět ke změně přístupu. S hráči jsme si v zimě sedli, vyříkali si minulou sezonu, která po tvrdém čakovickém políčku byla nakonec vylepšena vítězstvími na šampionátu trojic a na mezinárodním turnaji Poslední smeč. Odsouhlasili jsme si, co všechno se udělá a podřídí v nadcházejícím ročníku tomu, abychom na jejím konci mohli držet vysněný pohár nad hlavou. Smekám před hráči, co všechno dokázali tomuto cíli obětovat a zachovat se, jako kdyby je tento sport živil. Důležitým prvkem byla i volba nového kapitána. To byl další z kamenů do vítězné mozaiky. Jirkovi Doubravovi se ulevilo a mohl se více soustředit na své skvělé výkony a naopak Fanda Kalas perfektně převzal odpovědnost a začal na hřišti a zejména mimo něj mnohem více mluvit a podporovat ostatní. Navíc jako jeden z nejkoušenějších a nejjérovějších hráčů ligy se zaslouženě těší respektu i ze strany rozhodčích.“

Mistr Extraligy ročníku 2010, včetně fluktuantů z B družstva. Nahoře zleva: Ladislav Štěpař, Kamil Kanda, Lukáš Klika, Václav Ptáček, Václav Kadeřábek, Jan Špírek, trenér Jan Buddeus. Dole zleva: Lukáš Flaks, František Kalas, David Ešner, Petr Stejskal, Josef Řehák. Ležící zleva: Jiří Holub, Jiří Doubrava.

Od pouťáku po Evropský pohár

Šacung, to není jen symbol nohejbalových klubových úspěchů, ale také poctivý pořadatel významných, i těch méně významných nohejbalových akcí. Zkušenosti, nabyté organizací soutěží a jiných akcí po desítky let, nesou své ovoce. Každoročně tak Šacung, ať už osada, či stejnojmenný sportovní klub, organizují několik akcí.

Tou hlavní a nejcennější je mezinárodní turnaj osady Šacung, jemuž je věnována následující kapitola. Na osadě pak druhé housle hraje další z turnajů, Posázaví, který ve svém podnázvu nese nově vzpomínku na jednoho z buditelů nohejbalu na Šacungu, výborného hráče, rozhodčího, trenéra i funkcionáře, Josefa Nového.

V roce 2011 turnaj, určený neligovým hráčům (v některých letech byl nahrazen turnajem veteránské kategorie), napsal svůj 26. ročník. Turnaj však nikdy nenašel své stabilní místo v termínovém kalendáři a změny termínu konání i profilu účastníků mu nezajistily u hráčů i diváků takový ohlas, který by mu náležel. V některých letech se turnaj ani nekonal. Dalšími na osadě pořádanými turnaji jsou různé lokální či losované turnaje, jejich počet se během let mění. V propadlišti dějin zmizel i vůbec první turnaj osady Šacung, Velikonoční turnaj dvojic.

Grand prix pro čtyřicetileté

CHATARSKÁ OSADA ŠACUNG nedaleko Lensedla a Senohrab u Prahy je jednou z mnoha nohejbalových osád, kde tento mladý sport zastupil už dávno kofinky. Aby jej mohla hrát celá osada, nejen ti nejmladší, přišli nohejbalisté někdy kolem roku 1960 s nápadem hrát turnaje „stodvacetiletých“ trojček. Jenže brzy se vyskytli „koumáci“ — dva třicetiletí si k sobě vzali šedesátka, a tak si „starí páni“ zase moc nezahráli. Tl, tehdy třicetiletí, ale zatím o nějaký přetok zestráli a protože byli vlastně první silnou nohejbalovou generací, rozhodli se, že na „stará kolena“ se takto „odstrkovat“ nenechají, a založili „svou“ veteránskou GRAND PRIX.

V Praze do krčské restaurace „U labutě“, kde mají mimochodem vybiřeno pilsenskou dvacátkou (a veteráni se na životopisné už tak moc nekoukají), byla svolána schůze, která měla velkou úlohu (věřte, že stejně by byla, i kdyby se sezení konalo v nealkoholické kavárně), a na ní se všechno rozhodlo...

▲ PĚT TURNAJŮ A ČTYŘI KRÍŽKY organizováno ze Šacungu 8. září 1. Nové 1.

Přiliš rychle. Za týden se turnaj sehraje normálně. POODLI. Nejkrásnější počasí a nejteplejší okamžiky byly prý nejcharakterističtějšími znaky

I V „POKROČILEM VĚKU“ se dá noha docela slušně zvednout na síť

Foto: J. PETRŽILKA

Soukal spolu s „valnou nohejbalovou hromadou“ navrhli a odhlasovali: hrát se bude na Askalóně Radlicích, Šacungu, Podolí a Bedřichově, v trojčkách, startovat smějí pouze starší čtyřicetiletí, zápisné činí dvacetikorunu na turnaj a další již méně podstatné podrobnosti.

RADLICE. Tři kurty na Císařské louce téměř celé dopoledne skrápěl déšť. Šestnáct trojic však mělo trpělivost. Když přestalo pršet, přišlo ke slovu několik koleček s pískem a mohlo se válet. Finále se dohrávalo za tmy.

ŠACUNG. Tam se hraje „v kleci“. Aby mih nepadal ze strání, je kurt kolem dokola obehnan plotem. Pořadatelé KvH turnaj rozšířili kabiny a kdyby mohli, udělali by totéž i s hledištěm: byla to velká osadní událost!

ASKALÓNA. Nad majebným údolím říčky Kobý vládl v den „závodu“ silná tlaková níže doprovázená celodenní deštovou přeháňkou, a tak se brzy octli všichni v útulné klubovně. Odtud je ale záhy vyhnala sázka mezi Liberoem a Šacungem. V hledišti byla celá osada v „lgeilu“, na hráči snáš deset úseí vody, obě trojce, a mohlo se válet... Osadní hubaři, roztroušení toho dne po okolních zalesněných kopcích, zaslechl v ně-olikametrových vzdálenostech silný řev a plní obav se rychle vraceli... Přišli, když už legrace skončila, Šacung vyhrál

„Dvaatřicet leupežníků“ neovlivnilo ce

Osada Šacung organizovala od sedmdesátých let i turnaje pro veterány.

V posledních letech klub v souvislosti s rozšířením svých aktivit do nedalekého Benešova začal v tomto městě organizovat nohejbalové turnaje. Čtyři ročníky má za sebou turnaj okresního kola pohárového seriálu Českého nohejbalového svazu, určeného žákům základních škol. Koná se tradičně v září, ve sportovní hale ŽŠ Dukelská. Účastníci jsou sestavy základních škol z benešovského okresu.

Druhým klubem organizovaným turnajem v Benešově byl ve spolupráci s dalšími subjekty a městem Benešov pořádaný turnaj Poháru ČNS (v letech 2006-07) a Evropského poháru (2008), hraný v ŽŠ Dukelská. Z pohledu hráčského obsazení se jednalo prakticky o zimní analogii mezinárodního turnaje osady Šacung, která však

Mezinárodního turnaje Poháru ČNS v roce 2007 v Benešově se zúčastnila i rumunská reprezentační sestava.

byla zařazena do pohárového seriálu ČNS. Turnaje se tak účastnila kompletní česká a slovenská špička, a to buď formou reprezentačních, nebo klubových sestav. V roce 2007 se představila i rumunská reprezentace. Záštitu nad akcí převzaly významné osobnosti politického života z městské a krajské úrovně. Každoročně byl z turnaje pořizován a vyslán záznam Českou televizí.

Fotografie košických vítězů turnaje Evropského poháru 2008 v Benešově dokládá, že doba skleniček, salámu či triček jako cen pro nejúspěšnější týmy je už na vrcholných soutěžích minulostí.

🏆 Posázavská perla slaví

Dva velké triumfy oranžových barev Šacungu (vítězství v Extralize a Evropském poháru) přišly takřkajíc v předvečer velkého svátku nohejbalu. Mezinárodní turnaj osady Šacung, od roku 1998 nesoucí název Šacung OMV, totiž v roce 2011 slavil. A bylo co, vždyť v tomto roce se konal již jeho padesátý ročník a právě tato událost je spojena se křtem této publikace.

Klenot osady, nebo také Posázavská perla, tak lze s jistou nadsázkou titulovat tento turnaj, který je po pět desetiletí hrán na stále stejném místě, osadním hřišti v katastru obce Kaliště – Lensedly. Již při svém založení v roce 1962 (některé historické prameny ale uvádí i rok 1963) se řadil mezi turnaje výběrové a v tomto trendu pokračuje dodnes. Podíváme-li se do galerie vítězů, najdeme zde plejádu velkých jmen českého nebo slovenského nohejbalu, včetně těch nejzvučnějších.

Nový osadní areál Šacungu ihned po dokončení ožil nohejbalem.

Jak vypadal turnaj kdysi, na to rád vzpomíná Jan Kohout, bývalý hráč prvního družstva Šacungu v Pražské nohejbalové soutěži.

„V těch prvních ročnících tady hrála taková esa, jako Smíšek, Koza, Vilimovský, Bárta, Špelina, Grund a další. Turnaj se dělal tak, že se pozvala jenom liga. Odjakživa to byl výběrový turnaj. Pak to v sedmdesátých letech začalo trochu haprovat, protože místo deseti mančaftů jich přijelo sedm nebo šest. Tak jsme tenkrát zkušebně udělali turnaj na dva dny. V sobotu byla kvalifikace, přijelo čtrnáct mančaftů a čtyři postupovaly do neděle. V neděli pak přijely mančafy z ligy a k tomu se nalosovaly ty čtyři z kvalifikace. Sice to nebylo tak špatné, ale po pár letech se to vrátilo na jednodenní turnaj. Problémy byly s tím spaním ze soboty na neděli a tak. Výhru na hlavním turnaji na Šacungu považuji za svůj největší úspěch. Dosáhli jsme jí s Karlem Vlkem a Ivanem Černým,“ vzpomínal na ranná léta turnaje Jan Kohout, bývalý šerif osady.

Výhra Šacungu nese datum 3.8.1975 a byl to právě první ročník, který byl hrán jako

dvoudenní. „Sobotní kvalifikace se zúčastnilo 16 trojek, z nichž do nedělního finále postoupily trojice osady Gayapos, osady Merida, Spartaku Praha 4 a Tatry Smíchov. Nedělního finále se zúčastnilo devět dalších mužstev. Zvítězila trojka Šacungu A ve složení Černý, Vlk, Kohout. Její vítězství bylo naprosto zasloužené, vynikající výkon podal Černý. Druhá trojka Šacungu Sybal, Soukal, Absolon do finále nepostoupila. Na druhém místě skončila osada Askalona, na třetím Dukla Písek a na čtvrtém pražská Solidarita,“ uvádí se v archivních materiálech.

Jiří Soukal st. a Jan Kolář zahajují jeden z prvních ročníků turnaje osady Šacung.

„Byla to výhra z těch velkých. Po hodně letech se totiž podařilo Šacungu zase jednou doma vyhrát. Dlouho se to nedařilo, protože končila éra našich tátů, kteří v šedesátých letech také párkrát turnaj vyhráli. My jsme zase ještě byli hodně mladí, tak tam vznikla mezera. V roce, kdy se nám podařilo turnaj vyhrát, jsme ve finále porazili v té době prakticky neporazitelnou trojku Askalony se Suchým, Sobotou a Hochmanem. Taková oslava, jaká po vítězství na osadě vypukla, tam už nikdy nebyla,“ připomněl velkou událost Ivan Černý. Ten se z vítězství radoval ještě několikrát. „Také rád vzpomínám na vítězství s Petrem Drahekoupilem a Romanem Tučkem. O první místo jsme si zahráli s mým spoluhráčem a velkým kamarádem Alešem Procházkou, který hrál s Petrem Láskou a Oldou Šmejckým. Bylo to hodně vyhecované a o to těžší, že jsme se dobře mezi sebou znali a dopředu věděli, co kdo zahraje.“

V poslední dekádě turnaj přilákal i partnery, díky kterým se může pochlubit i jednou z nejvyšších dotací na ceny pro nejúspěšnější sestavy i hráče. Doby, kdy nejlepší hráči na turnaji se museli spokojit se skleničkami, ručníky, či uherákem, patří dávné minulosti. Dnešní podoba turnaje v sobě spojuje výhody otevřených akcí bez požadavku oddílových formací s výhodami oficiálních svazových soutěží, jakými jsou jednotný úbor, soutěžní pravidla, delegování rozhodčí či užívání klubových názvů.

Požadavek jednotného úboru byl organizátory vznesen koncem devadesátých let.

Během turnaje probíhají i různá vystoupení.

Tehdejší praxe nsvazových akcí, různorodý úbor sestavy, byla sice vhodná pro turnaje střední a nižší kategorie, ale pro elitní turnaje byla degradující. Otrhaná trika vracela i ty největší turnaje do ranných dob a byli-li na turnaji přítomni zástupci médií, či dokonce televizní kamery, nastalo dlouhé vysvětlování. Také divákům nic neříkající „poutákové“ názvy sestav ostře kontrastovaly s úsilím organizátora prezentovat akci navenek jako špičkovou akci.

Když selže počasí, musí nastoupit pracovní četa.

Pro požadovanou úroveň turnaje bylo třeba uzpůsobit i profil účastníků. Diváci, kteří takový turnaj navštíví, chtějí vidět souboje kvality proti kvalitě. Bezvýznamné zápasy favoritů s totálními outsidersy je nezajímají a jen prodlužují tzv. mrtvý čas turnaje. Proto se turnaji vrátil původní výběrový charakter, zváni jsou pouze hráči

ligových soutěží. Povinností účastníků je se předem přihlásit, což organizátorovi akce umožňuje se dobře na předem známý počet a profil účastníků připravit. Delegation zkušených rozhodčích, rozhodujících republikové svazové soutěže, se ukázala jako velmi pozitivním krokem.

V rámci mezinárodního turnaje osady probíhají i různá ocenění. Dva prezidenti Českého nohejbalového svazu, Martin Frélich a Lubor Chvalovský i trenér české reprezentace Jiří Šmejkal, blahopřáli v roce 2007 bývalé opoře Šacungu Františku Sybalovi (druhý zprava) k jeho osmdesátinám.

Naopak, jak již bylo zmíněno, v rámci zachování tradice nebyl organizátory mezi požadavky vznesen ten na shodnou oddílovou příslušnost účastnických sestav. Díky tomu tak jsou k vidění zajímavé složené sestavy z hráčů různých oddílů, které živí naději na celkový triumf. Zároveň je ale tímto zachován i určitý kamarádský duch a splynutí zájmů těch, kteří mají k sobě blízko.

Hodně dlouho organizátoři zvažovali, jaký hrací systém turnaje zvolit, aby uspokojil jak potřeby organizátorů, tak hráčů a diváků. Skupinový systém, kterým se turnaj hrál v celém svém rozsahu, byl koncem devadesátých let postupně nahrazován atraktivnějším vyřazovacím systémem. Výrazně se tak zvedl počet zápasů „o všechno“, což ocenili především diváci. Možná méně už pokladník osady, protože diváci místo konzumace pití a jídla v prolukách, obstaranými bezvýznamnými zápasy, nyní seděli na svých místech. Skupinový systém tak zůstal pouze v první části turnaje, základních skupinách. Oblíbenost turnaje se promítla i do zájmu o tuto akci mezi významnými osobnostmi sportovního, společenského a politického života. Zpestřením turnaje tak jsou různé exhibiční zápasy, ve kterých se představují fotbaloví internacionálové či jiné významné osobnosti. Od roku 2007 turnaj nese záštitu hejtmána Středočeského kraje a regionálně příslušného senátora Parlamentu České republiky. K medializaci akce přispívá i pravidelná účast štábu České televize, která z turnaje pořizuje šot nebo záznam pro své vysílání.

V tradičních exhibičních kláních se představili například česká reprezentantka Lucie Vokáčová či zakladatel hudební skupiny Pacifik Václav Maršálek.

Turnaj zažil své slavné, ale i stinné stránky. Jako všechny akce, konané pod širým nebem, je alfou omegou úspěchu přízeň počasí. Někdy však se bohové deště rozhněvají a turnaj s nimi musí zápasit. Většinou vítězně, ale někdy také ne. Vždyť i například pořadatelský tým 49. ročníku v roce 2010 se musel (nakonec úspěšně) popasovat s více než tříhodinovým zpožděním. Zatím posledním ročníkem, který pořadatelský tým s nepřízní přírodních živlů prohrál, byl ten v roce 1985. Modernizované hřiště je dnes už vybaveno několika drenážními vrstvami, spolehlivě odvádějícími vodu po libovolnou dobu. Po skončení jakkoli vydatného deště je nejpozději do celé hodiny hra zahájena. Také pořadatelský tým hýří aktivitou.

O bezproblémový chod turnaje se starají zkušení rozhodčí s nejvyšší rozhodcovskou licenci.

Druhou stinnou stránkou bylo období v devadesátých letech, kdy organizátor turnaje příliš nectil sportovní etiku. Důsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Úroveň účastníků stále klesala, až v roce 1996 nedorazil jediný celek z nejvyšší soutěže. Také některé turnaje, které by si za jiných okolností držely uctivý odstup, své termíny nasměrovaly na termín turnaje na osadě Šacung. Naštěstí změny ve vedení turnaje přišly včas a nebezpečí bylo brzy eliminováno.

Ačkoliv poslední roky je u většiny letních turnajů znát citelný úbytek kvality i kvantity účastníků, mezinárodní turnaj Šacung OMV v malé míře zasáhl jen úbytek počtu účastníků. Kvalita však zůstala. Stačí jen pohled do zpráv z turnaje, které pravidelně zpracovává organizační tým turnaje. Každoročně se turnaje poslední roky účastní tři desítky hráčů z nejvyšší české nebo zahraniční ligové soutěže, což u ostatních venkovních turnajů nemá obdoby. Dosavadním rekordmanem byl ročník 2003, kdy se turnaje zúčastnilo celkem 46 hráčů z nejvyšších ligových soutěží. Rekordmanem divácké účasti pak byl rok 2006, v tomto roce závěrečné boje sledovalo 430 diváků.

Mezi tradiční účastníky turnaje patří slovenské sestavy. Již téměř dvě desítky let přijíždí na osadu Šacung usilovat o přední příčky a občas se to některým zdaří. Ať už jako reprezentační sestavy (ty na turnaji startovaly do roku 2007, poté ČNS rozhodl o nevysílání reprezentací na akce, nepořádané ČNS), nebo jako klubové sestavy. O prestiži vypjatých česko – slovenských duelů netřeba hovořit.

Jubilejní 40. ročník turnaje v roce 2001 vyhrála bratříňovská sestava Martina Suchého, Pavla Šimáčka a Miroslava Fritze.

Největší úspěchy na turnaji pobraly sestavy mnohonásobného slovenského mistra z Košic, do vyřazovacích bojů se prosadily i další sestavy z Humenného, Piešť'an, Žiaru nad Hronom, Šacy či obou hlohoveckých klubů.

Na účast slovenských hráčů z Košic z počátku devadesátých let vzpomíná i Ivan Černý. „Tenkrát přijeli reprezentanti z Košic autobusem, jako čerství první mistři

Evropy. Jeli z nějakého soustředění a nastupovali dost sebevědomě. Nečekali ale, že prohrají hned několik zápasů. Prohráli s naší první trojkou, prohráli se Sedlčany a prohráli i s naším béčkem, za které hrál Roman Nový. Pro taková jména, jako byl Ivanecký nebo Bertko to byl šok, sedli do autobusu a odjeli domů“.

Pohodová atmosféra na osadě během mezinárodního turnaje.

Zatím jediným ryze slovenským finále turnaje bylo to v roce 1999. Tehdy se v něm střetly košická trojice s Juliusem Pittnerem, Patrikem Perunem, Štefanem Forraiem, Mariánem Žigalou a trojice Prometalu Šaca, tvořená exkošickými Ladislavem Ivaneckým, Ladislavem Bertkem a Jozefem Rybníkárem. Staří pardálové ze Šacy hráli profesorsky účelně a během turnaje neztratili ani set. Nic na skvostné bilanci nezměnil ani poslední, finálový zápas.

Rok 2002 a výhra Šacungu v podání Petra Stejskala, Davida Perutky a Richarda Makary.

„Měli jsme dnes štěstí. Když se mladým z Košic daří, je těžké je porazit. Jsme přece jen už starší chlapi. Tihle kluci se od nás učili a těžko se proti nim motivujeme, i když teď jsme je porazili už podruhé během tří týdnů,“ skromně pravil Ladislav Ivanecký.

To na straně Košic vládlo zklamání. *„Rozhodl skvělý výkon Laca Ivaneckého. Hráli jsme příliš naivně a stereotypně. Málo jsme riskovali, chyběla nám bojovnost,“* konstatoval Patrik Perun. Ten si ale zklamání vynahradil v dalších letech.

Rok 1999 byl také jedním z posledních ročníků turnaje, kdy se ještě hrálo na tři dopady míče. *„Starty na turnajích v Čechách bereme jako obohacení letní přestávky, i když se zde hraje pohodlnější, typický osadní nohejbal se třemi dopady,“* vyjádřil se přítomný košický a reprezentační trenér Vladimír Strojný.

Jako pikantnost je třeba zmínit i účast některé exotické sestavy, jako byla například ta z USA v roce 2004. Každý turnaj je ale hlavně o měření sil a tady je dosavadním a možná i do budoucna nepřekonatelným rekordmanem Jiří Šmejkal, dnes reprezentační trenér a dříve smečař a blokař mnohonásobného ligového mistra z pražského Hloubětína a později dalšího pražského klubu, Solidarity. Na Šacungu dokázal se svými spoluhráči potěžit vítěznou trofej celkem desetkrát. Naposledy ještě v roce 1993, spolu s Kamilem Průchou a Janem Hoškem.

Košické vítězství na 42. ročníku mezinárodního turnaje osady Šacung v roce 2003.

„Já to mám rodové. Můj táta byl jedním z autorů nohejbalových pravidel pro pražské soutěže. Jako malého mě bral sebou na nohejbal a v patnácti už jsem začal hrát za muže. Jezdíl jsem na osadní turnaje a místo ležení někde na dece u vody vyplňoval víkendy nohejbalem. Na Šacungu se mi hrálo vždycky dobře, hřiště těchto parametrů mi vyhovují. Polari vzadu sice nadávají, ale pro smečaře je malý kurt vždy výhodou a pro diváky také,“ popsal Šmejkal příčiny úspěchů.

Tři vítězství v řadě má kontě bývalý prezident Českého nohejbalového svazu, trenér a hráč pražských Kobylis a jejich předchůdců, Lubor Chvalovský. Dosáhl jich v šedesátých letech minulého století.

Česká reprezentace s (zleva) Jiřím Dvořákem, Vilémem Ungermannem a Radkem Pelikánem ovládla mezinárodní turnaj osady Šacung v roce 2004.

„Ve stejné sestavě, s Milošem Kozou a Ládou Bártů, kterého si nohejbalové nebe příliš brzy k sobě pozvalo, jsme dokázali vyhrát tři ročníky turnaje po sobě. Tehdy ještě neexistovala žádná mezistátní utkání a vnitrostátní soutěže ještě zdaleka nebyly na takové úrovni, jako jsou dnes, proto se všichni chtěli dobře prezentovat právě na osadních turnajích. Turnaj na Šacungu byl vyhlášený jako prestižní, ne-li nejlepší z těchto turnajů. Musím říci, že dříve se všechno odehrávalo v daleko přátelštější atmosféře. Stojí za povšimnutí, že tehdejší boje byly urputné, ale naprosto čestné. Soupeři, kteří mezi sebou bojovali na doraz, se vůči druhému nedopouštěli žádných nečestností, nemusely se řešit protesty. To si myslím, že bylo určitým důvodem vzniku a poslání nohejbalu. Aby se sportovci nejen mezi sebou utkávali na hřišti, ale aby si i upevňovali charakter. Turnaj na Šacungu byl vždy dobře organizovaný a scházelo se zde vždy hodně diváků, kteří dokázali ocenit hru všech týmů, i hlavních soupeřů domácího družstva. Pro nás vyhrát takový turnaj třikrát po sobě znamenalo mnoho. Dodnes si toho hodně cením, dá se říci že zřejmě vůbec nejvíce. A také si cením toho uznání od soupeřů. To je to, co časem jsem dokázal ocenit. Proto i pro nás nebylo tehdy problém udělat gesto pořadateli. Po třetí výhře ve stejné sestavě jsme měli nárok převzít putovní trofej do trvalého držení. Nechali jsme však trofej dále jako putovní,“ vzpomíná na tehdejší úspěch a všechno to okolo Lubor Chvalovský.

Jestli pro někoho triumf na turnaji znamená více, než pro ostatní, je to pro domácí hráče. Vyhrát před vlastními fanoušky, to je ten nejopojnější pocit. Ve dlouhé historii turnaje se našlo hodně hráčů posázavského klubu, kteří se polaskali s vítěznou trofejí. Ale také dost těch, kteří se této pocty nedočkali. Jejich jména si však na rozdíl od těch předcházejících nepamatuje. Bohužel dosud se nepodařilo získat jména hráčů a vítězných sestav z dřívějších let, kompletní galerie prokazatelných vítězů je vedena od roku 1992, tedy posledních 19 let.

Zatím poslední výhra ryze klubové sestavy Šacungu nese už letitý letopočet 2002.

Turnaje na Šacungu se pravidelně účastní i kamery České televize.

Tehdy se radovala trojice Richarda Makary, Davida Perutky a Petra Stejskala.

„Ačkoliv byl turnaj otevřený, my jsme po loňském úspěšném vzoru bratřínovské trojice vsadili na oddílovou sebranost. Ta se bohatě vyplatila u obou našich trojic. Po prohraném setu jsme byli dole, fantastičtí diváci nás ale vrátili do zápasu. Pak už jsme věděli, že nemůžeme prohrát,“ popsal vyplněné prognózy druhý smečář vítězné sestavy David Perutka.

Josef Řehák v roce 2005 po závěrečném ceremoniálu čekal, až pěnivý mok z vítězných trofejí dopije jeho spoluhráč František Kalas.

V dalších letech se domácím sestavám štěstíčku vyhýbalo a na vítězství si tak domácí hráči sáhli v rámci složených sestav, resp. v sestavách reprezentačního nebo ligového výběru. To byl i případ Josefa Řeháka, který v barvách výběru Partner Elit

Extraligy spolu s modříckým Františkem Kalasem a karlovarským Karlem Bláhou zvedl nad hlavu pohár v roce 2005.

„Přišlo mi, že loni jsme hráli ve stejné sestavě lépe. Letos do bylo doslova vydřené, rvali jsme se snad s každým soupeřem. Bylo to vítězství vůle. Jsem hrozně rád, že jsem konečně vyhrál domácí turnaj,“ ulevil si Josef Řehák.

Sen o udržení roční slovenské neporazitelnosti ukončila na Šacungu v roce 2006 sestava plzeňské Bílé Hory s Petrem Turkem, Jiřím Miksanem a Jiřím Holubem. Radost vítězů byla obrovská.

Zastavit slovenskou spanilou jízdu, to byl nadlidský úkol pro české soupeře v roce 2006. Vždyť trojice košíckého DPMK a slovenské reprezentace nepoznala na mezinárodní scéně hořkost porážky v celkem 35 po sobě jdoucích zápasech. Poslední jejich porážka nesla právě pečeť šacungského klání o rok dříve. V parádním finálovém mači už to vypadalo, že Slováci roční neporazitelnost udrží. Dva mečboly soupeře ale formace plzeňské Bílé Hory dokázala odvrátit a dokráčela k výhře.

„Věděli jsme, jakou Slováci mají poslední rok bilanci. Také jsme ale věděli, že jsme s nimi v Benešově a Vsetíně sehráli vyrovnané zápasy a že to zkrátka jednou přijít musí. Očekávali jsme vyrovnaný průběh, který rozhodnou maličkosti. První set nám sedl, ve druhém jsme vedli už 7:4, ale projevilo se, že Slováci hrají do posledního momentu a díky tomu set otočili. V rozhodujícím setu to byl bod za bod a prohrávali jsme 8:9. Po vyrovnání se nám podařilo chytit a proměnili jsme. Bylo to i hodně o štěstí“ řekl smečář Plzně Jiří Holub, který v dalším roce už oblékl dres Šacungu.

Výhody složených sestav ztělesňovala řadu posledních let sehraná trojice Richarda Makary, Libora Chytry a Petra Stejskala. Zatímco první dva hráči několikrát změnili klubový dres, posledně jmenovaný patří k ikonám Šacungu. Se svými parťáky získal několik medailových přiček a své druhé zlato vybojoval v roce 2008.

„K historické tradici turnaje patří, že není nutná jednotná oddílová příslušnost, proto se tu dají poskládat zajímavé sestavy. S Ríšou Makarou si vyhovíme a Libor Chytra

Slovenská reprezentační trojice zatím svůj poslední vítězný zářez na Šacungu zapsala v roce 2007 Jánem Brutovským s Patrikem a Martinem Perunovými.

nahradil našeho bývalého parťáka Davida Perutku, se kterým jsme vyhráli před šesti lety. Za celý den jsme ztratili jediný set s Žatcem, ale to už jsme měli jistý postup z prvního místa ve skupině. Dařilo se nám hlavně v obraně a to rozhodlo i ve finále, kde Ríša blokem neutralizoval do té doby výborného karlovarského smečaře Musila. Rozhodně to tedy večer oslavíme,“ usmíval se tvůrce hry Petr Stejskal.

I tak chutná vítězství. Rok 2008 a Libor Chytra s Richardem Makarou.

Pohodovou atmosféru jinak prestižní akce dokládá i vyjádření trenéra vítězné sestavy Dušana Marata. „Kluci hráli dobře, takže jsem měl spíše úlohu nosiče vody. Nejprve jsem jim přinesl žlutou vodu, pak ředěnou a nakonec matonku. Co rozhodlo finále? Ríša na bloku vymazal Musila a pak už to byla sranda. Je příjemné, když jako

trenér za sebou necháte oba reprezentační kouče. Účast v příštím konkurzu si ještě nechám projít hlavou“.

Na celkovou výhru pomýšlela stejná sestava i v následujícím roce, naděje však výrazně snížilo Stejskalovo zranění v semifinále. Na hřiště tak musel nerozehraný a trochu i společensky unavený Josef Řehák, který se svým nasazením vůbec nepočítal. Situace se však vyvinula jinak.

Náměstek hejtmana Středočeského kraje Miloš Petera a senátor Parlamentu ČR Karel Šebek gratulují vítězné sestavě Michala Kokšteina, Radka Pelikána a Pavla Kopa v roce 2009.

„Je to hodně těžké naskočit do zápasu na konci turnaje, když už všichni mají v nohou pět nebo šest zápasů a jsou v tahu. I když jsme s Ríšou Makarou i Liborem Chytrou spolu hrávali v jednom dresu a nějaká ta sehranost tam je, bylo znát, že to není ono. Nedostal jsem se do tempa, přesto jsme nakonec semifinále vyhráli. Ve finále s Modřicemi podle mého rozhodl první set, kdy jsme v závěru vedli a nedokázali to dotáhnout. Kdybychom ten set vyhráli, tak věřím, že bychom zvládli i ten druhý. Bohužel se to nepodařilo a ve druhém setu Ríšovi odešly na útoku síly. Soupeř nám utekl a už se s tím nedalo nic udělat,“ přiznal Josef Řehák

Takové a podobné příběhy nabízí mezinárodní turnaj osady Šacung už padesát let. A stále platí rčení o tom, že kdo nebyl na Šacungu, se nikdy dobrým hráčem nestane. Příběhy Karla Bláhy, Richarda Makary, Františka Kalase, Viléma Ungermanna, Jiřího Dvořáka, Martina Suchého, Pavla Kopa, Radka Pelikána, Jakuba Mrákavy, Jiřího Holuba, Petra Stejskala, Josefa Řeháka a mnoha mladších ale i starších českých reprezentantů a extraligových hráčů, nesmazatelně zapsaných v historii tohoto turnaje, jen toto rčení potvrzují se vší vážností.

Zatím posledním vítězem v roce 2011 jubilujícího turnaje byla trojice modřických Pavla Kopa, Radka Pelikána a karlovarského Michala Kokšteina. Deštěm poznamenaný ročník 2010 vyhrála v pozici obhajující sestavy, tedy již podruhé.

Sladká odměna pro úspěšné, nebo i něco více?

„Jak se dlouho čekalo, až přestane pršet, tak jsme nějak vyuhli a chyběla nám potřebná namotivovanost. Ta přišla až ve čtvrtfinále v těžkém zápase s domácí sestavou. Stáli jsme na pokraji vyřazení, za stavu 7:9 ve třetím setu jsme si řekli, že se o to ještě porveme. Také v semifinále proti ITD Sportu jsme zvládli koncovku třetího setu lépe. Finále už bylo docela v pohodě, ale bylo hodně odevzdané. Přišlo mi, že soupeř ani moc nebojoval a jak jsme vyhráli první set, tak už rezignoval. Jsem rád, že se nám to tu podařilo znovu vyhrát,“ okomentoval turnaj blokař Pavel Kop.

V rámci exhibičního zápasu si zahrál i fotbalový internacionál Horst Siegl.

„Jde o to si dobře zahrát a poměřit výkonnost s nejlepšími, kteří se na Šacungu vždycky nakonec sejdou. I poslední roky, kdy se obecně účast na turnajích celkově snížila, se zde kromě ostatních vždy představily tři desítky hráčů z nejvyšších mužských soutěží Česka

a Slovenska. Ostatně stačí se podívat na přehled vítězů, najdeme tam snad všechna velká jména. Tento turnaj navíc netrpí diváckým nezájmem, vždyť do malého areálu jich na turnaj přichází až čtyři stovky. Prostě tuhle nohejbalovou klasiku si ten, kdo má rád nohejbal, nemůže nechat ujít,“ láká předseda pořadatelského klubu Miloslav Ziegler. A kdy že se turnaj koná? Přece každou čtvrtou červencovou sobotu!

Jak bájný Fénix povstal z popela, či spíše z antuky modřický Pavel Kop a dovedl svou sestavu k vítězství na 48. i 49. ročníku mezinárodního turnaje osady Šacung v letech 2009-10.

Galerie vítězů turnaje osady Šacung (od roku 1992):

- 2010, 49. ročník - TJ Sokol SDS Exmost Modřice (Kop, Pelikán, Kokštein)
- 2009, 48. ročník - TJ Sokol SDS Exmost Modřice (Kop, Pelikán, Kokštein)
- 2008, 47. ročník - ITD Sport (Makara, Chytra, Stejskal)
- 2007, 46. ročník - Reprezentace SR (Brutovský, Perun P., Perun M.)
- 2006, 45. ročník - TJ Bílá Hora Plzeň (Holub, Miksan, Turek)
- 2005, 44. ročník - Výběr Partner Elit Extraligy (Bláha, Kalas, Řehák)
- 2004, 43. ročník - Reprezentace ČR (Ungermann, Pelikán, Dvořák)
- 2003, 42. ročník - NK DPMK Košice (Perun P., Perun M., Brutovský)
- 2002, 41. ročník - SK Šacung 1947 (Makara, Perutka, Stejskal)
- 2001, 40. ročník - NK Bratřínov (Suchý M., Šimáček, Fritz)
- 2000, 39. ročník - TJ Sokol Modřice (Havránek, Kalas, Gulda)
- 1999, 38. ročník - NK Prometal Šaca (Ivanecký, Bertko, Rybníkář)
- 1998, 37. ročník - TJ Sokol Modřice (Kalas, Žitňák, Bubniak)
- 1997, 36. ročník - SK Šacung 1947 (Neumann, Březina, Maršálek)
- 1996, 35. ročník - TJ DP Praha (Sachl, Zajíc, Kanda F.)
- 1995, 34. ročník - NK Kadaň (Hlaváček, Vanya, Myška)
- 1994, 33. ročník - Výběr Extraligy (Hána, Perutka, Honsárek)
- 1993, 32. ročník - TJ Solidarita Praha (Šmejkal, Průcha, Hošek)
- 1992, 31. ročník - SO Askalona (Ungermann, Šimáček, Fritz)

Jak šel čas (výsledkový servis)

Umístění prvního družstva mužů Šacung (SK Šacung VHS Benešov 1947, SK Šacung 1947, TJ DP Šacung, TJ DP Praha, TJ Dynamo Strašnice – Šacung, Šacung) v dlouhodobých soutěžích Českého nohejbalového svazu a jeho předchůdců.

Trampejská liga (1953-61):

<i>1955 - 8. místo</i>	<i>1958 - 4. místo</i>	<i>1961 - 3. místo</i>
<i>1956 - 9. místo</i>	<i>1959 - 4. místo</i>	
<i>1957 - 6. místo</i>	<i>1960 - 4. místo</i>	

Pražská nohejbalová soutěž (1962-71):

<i>1962 - 4. místo</i>	<i>1966 - 6. místo</i>	<i>1970 - 7. místo</i>
<i>1963 - 2. místo</i>	<i>1967 - 6. místo</i>	<i>1971 - 5. místo</i>
<i>1964 - 2. místo</i>	<i>1968 - 7. místo</i>	
<i>1965 - 3. místo</i>	<i>1969 - 6. místo</i>	

Extraliga ČR (1972-2011, též 1. liga ČSR, Národní liga ČSR, Federální liga ČSFR):

<i>1972 - 6. místo</i>	<i>1989 - 4. místo</i>	<i>1998 - 8. místo (2. místo ve 2. nejvyšší soutěži)</i>
<i>1973 - 8. místo</i>	<i>1990 - 5. místo</i>	<i>1999 - 12. místo (6. místo ve 2. nejvyšší soutěži)</i>
<i>1974 - 9. místo</i>	<i>1991 - 10. místo (4. místo ve 2. nejvyšší soutěži)</i>	<i>2000 - 9. místo (3. místo ve 2. nejvyšší soutěži)</i>
<i>1975 - 3. místo</i>	<i>1992 - 14. místo (6. místo ve 2. nejvyšší soutěži)</i>	<i>2001 - 5. místo</i>
<i>1976 - 7. místo</i>	<i>1993 - 9. místo</i>	<i>2002 - 5. místo</i>
<i>1977 - 5. místo</i>	<i>1994 - 14-16. místo (2. místo ve skupině 2. nejvyšší soutěže)</i>	<i>2003 - 6. místo</i>
<i>1978 - 3. místo</i>	<i>1995 - 14-16. místo (2. místo ve skupině 2. nejvyšší soutěže)</i>	<i>2004 - 5. místo</i>
<i>1979 - 4. místo</i>	<i>1996 - 20-22. místo (4. místo ve skupině 2. nejvyšší soutěže)</i>	<i>2005 - 3. místo</i>
<i>1980 - 5. místo</i>	<i>1997 - 14-16. místo (2. místo ve skupině 2. nejvyšší soutěže)</i>	<i>2006 - 2. místo</i>
<i>1980 - 5. místo</i>		<i>2007 - 3. místo</i>
<i>1980 - 5. místo</i>		<i>2008 - 2. místo</i>
<i>1981 - 2. místo</i>		<i>2009 - 3. místo</i>
<i>1982 - 5. místo</i>		<i>2010 - 1. místo</i>
<i>1983 - 5. místo</i>		
<i>1984 - 4. místo</i>		
<i>1985 - 6. místo</i>		
<i>1986 - 6. místo</i>		
<i>1987 - 5. místo</i>		
<i>1988 - 6. místo</i>		

Medailová umístění prvního družstva mužů Šacung (SK Šacung VHS Benešov 1947, SK Šacung 1947, TJ DP Šacung, TJ DP Praha) v jednorázových soutěžích Českého nohejbalového svazu.

Mistrovství ČR (1969-2011, též Mistrovství ČSR)

1975 - 2. místo (dvojice)

2000 - 3. místo (dvojice)

1981 - 1. místo (dvojice)

2004 - 1. místo (jednotlivci), 3. místo (dvojice)

1984 - 3. místo (dvojice), 3. místo (trojice)

2006 - 1. místo (trojice)

1987 - 1. místo (trojice), 2. místo (dvojice)

2008 - 2. místo (dvojice), 3. místo (trojice)

1988 - 2. místo (dvojice)

2009 - 1. a 3. místo (trojice)

1989 - 1. místo (trojice)

2010 - 1. místo (trojice), 3. místo (jednotlivci)

1991 - 1. místo (trojice), 2. místo (dvojice)

Mistrovství ČSSR (1969-72 v rámci MČSR, 1987-92)

1987 - 2. místo (trojice), 3. místo (dvojice)

Pohár ČNS (2002-07):

2003 - 3. místo

2005 - 5. místo

2004 - 2. místo

2007 - 3. místo

Evropský pohár (2008, 2011):

2008 - 3. místo

2011 - 1. místo

Medailová umístění hráčů Šacungu (SK Šacung VHS Benešov 1947, SK Šacung 1947, TJ DP Šacung) v reprezentačních výběrech na Mistrovství světa nebo Evropy.

Mistrovství světa mužů (1994-2008):

MS 2000 - 2. místo (Březina, ČR, dvojice)

MS 2006 - 1. místo (Makara, SR, trojice) a 2. místo (Řehák, ČR, trojice)

MS 2002 - 1. místo (Makara, SR, trojice)

MS 2008 - 2. místo (Holub, Kalas, Řehák, ČR, trojice)

MS 2004 - 1. místo (Makara, SR, trojice)

Mistrovství Evropy mužů (1991-2009):

ME 2005 - 1. místo (Makara, SR, trojice)

ME 2009 - 2. místo (Doubrava, ČR, trojice)

Mistrovství světa juniorů (2000-08):

MSJ 2006 - 1. místo (Hlavička, ČR, dvojice a trojice)

Vydal: Středočeský kraj
Krajský úřad
Zborovská 11, 150 21 Praha 5
info@kr-s.cz
<http://www.kr-stredocesky.cz/>

Text: Martin Maršálek
Foto: Martin Maršálek, Martin Hladký, Ljuba Straková,
archiv Českého nohejbalového svazu, archiv Nohec magazínu,
archiv osad Šacung a Unkas
Vydáno: Praha 2011
Vytiskl: Tiskárna Polygos